

OSHO

COMPASIUNEA

Înflorirea supremă a iubirii

OSHO
COMPASIUNEA

Compassion. The Ultimate Flowering of Love
Editor/Compiler: Osho International Foundation
Copyright © 2007 OSHO International Foundation, Elveția,
www.osho.com/copyrights
2017 Grup Media Litera

Toate drepturile rezervate

Materialul de față constă în răspunsurile date de Osho unei audiențe largi, selectate din diverse conferințe ale lui Osho. Toate conferințele lui Osho au fost publicate sub formă de cărți și sunt de asemenea disponibile sub formă de înregistrări audio originale. Înregistrările audio și arhiva completă a conferințelor sale pot fi găsite în cadrul bibliotecii Online OSHO, pe www.osho.com.

OSHO*

OSHO este marcă înregistrată a OSHO International Foundation, www.osho.com/trademarks.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel: 021319 63 90; 031 425 16 19; 0752101777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteți vizita pe www.litera.ro

COMPASIUNEA - ÎNFLORIREA SUPREMĂ A IUBIRII

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10203272081240996&set=a.4317517074311.1073741856.1778520506&type=3&theater>

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Alexandru Bumbaș/Graal Soft

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Carmen Ștefania Neacșu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României OSHO

Compasiunea. Înflorirea supremă a iubirii/ Osho; trad.: Alexandru Bumbaș. - București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1301-1 I. Bumbaș, Alexandru (trad.)

294.5

Cuprins

Prefață 9

Partea I. COMPASIUNE, ENERGIE ȘI DORINȚĂ 11

Compasiunea este iubirea ajunsă la vârsta maturității 15

Meditația este floarea, iar compasiunea
este parfumul 27

O dorință este o dorință. Răspunsuri la întrebări 53

Partea a II-a.

VEȘMINTELE OII. CEEA CE NU
ESTE COMPASIUNEA 63

Bunătatea plină de iubire și alte amăgiri ale măreției 67

Maestrul zen și hoțul. O parabolă a iertării 94

Inimi și minți. Răspunsuri la întrebări 107

Partea a III-a.

COMPASIUNEA ÎN ACȚIUNE 117

Nu fi un om al legii, fii un om al iubirii 123

Crimă și pedeapsă 147

Chestiuni de viață și de moarte. Răspunsuri la întrebări 165

Partea a IV-a.

PUTEREA VINDECĂTOARE A IUBIRII 181

Doar compasiunea este terapeutică 191

Fără nici un fel de evaluări.

Compasiunea zen 207

Pentru informații suplimentare 245

Despre autor 247

Despre Stațiunea de Meditație Osho 249

Compasiunea este cu putință doar când există înțelegere și conștientizare. Nu numai că înțelegi și respecti persoana de lângă tine, dar ai reușit să ajungi în centrul ființei tale.

Dacă ai ajuns să vezi în adâncul ființei tale, ai devenit capabil să vezi și în adâncul ființei celui alt. Celălalt există nu doar ca trup și minte; celălalt există ca suflet. Iar sufletele sunt inseparabile; când două suflete se întâlnesc, ele devin unul singur.

Compasiunea este iubirea în cel mai înalt grad.

Prefață

Știm ce este pasiunea; prin urmare, nu este foarte greu să înțelegem ce ar putea fi compasiunea. Pasiunea este o stare de febră biologică - e fierbinte, ești pur și simplu cuprins de energii biologice, inconștiente. Nu mai ești propriul stăpân, ești doar un sclav.

Compasiunea înseamnă că ai transcens biologia și fiziologia. Nu mai ești un sclav, ai devenit stăpân. Acum funcționezi conștient. Nu mai ești condus, împins și ghidat de forțe inconștiente; poți decide ce vrei să faci cu energiile tale. Ești complet liber. Aceeași energie care devine pasiune este transformată în compasiune.

Pasiunea este poftă trupească, compasiunea este iubire.
Pasiunea este dorință, compasiunea este starea lipsită de dorință.
Pasiunea este lăcomie, compasiunea este împărtășire.
Pasiunea cere ca celălalt să fie folosit ca mijloc, compasiunea îl respectă pe celălalt ca fiind o finalitate prin el însuși sau ea însăși.
Pasiunea te ține legat de pământ, de mocirlă, și te împiedică să devii un nufăr.

Compasiunea te face nufăr. Începi să te ridici deasupra lumii mocirloase a dorințelor, a lăcomiei, a furiei.
Compasiunea este o transformare a energiilor.

În mod obișnuit ești risipit, fragmentat. O parte din energia ta este absorbită de furie, o altă parte din energia ta este absorbită de poftele trupesti și așa mai departe. Multe dorințe te înconjoară, astfel că ești lăsat complet golit de energie; ești secătuit, gol.

Amintește-ți ce spune William Blake - au o mare însemnătate cuvintele lui -, el spune: „Energia este desfătare”. Dar tu nu mai ai energie; toată energia se scurge din tine.

Abia în momentul în care aceste energii nu se mai risipesc inutil, abia atunci încep să umple lacul tău interior, ființa ta lăuntrică. Devii întreg, plin. O mare desfătare răsare în tine. Când începi să debordezi de energie, ai devenit un buddha și ai descoperit o sursă inepuizabilă.

Și numai atunci când ești un buddha poți cunoaște compasiunea. Este iubire răcoroasă - nu rece, bagă de seamă -, iubire răcoroasă. Este împărtășirea bucuriei tale cu existența întreagă. Devii o binecuvântare pentru tine și o binecuvântare pentru întreaga existență.

Asta înseamnă compasiunea.
Pasiunea este un blestem, compasiunea este o binecuvântare.

Partea I

Compasiune, energie si dorință

Buddha a trăit 40 de ani după ce s-a iluminat.

După ce a scăpat de dorințe, după ce egoul i-a dispărut, a mai trăit încă 40 de ani.

De multe ori s-a tot pus întrebarea: „De ce mai ești încă în trup?” Când ți-ai terminat treaba ar trebui să dispari. Pare illogic: de ce ar mai exista Buddha în trup. chiar și pentru numai o clipă în plus? Atunci când nu mai există dorință, cum ar putea corpul să continue?

Înțelegerea acestui lucru implică profunzime. Când dorința dispare, energia care fremăta în dorință încă rămâne; nu poate să dispară. Dorința este doar o formă de energie, tocmai de aceea poți transforma o dorință în altă dorință. Furia poate deveni sex, sexul poate deveni furie. Sexul poate deveni lăcomie, așa că ori de câte ori dai de o persoană lacomă, acea persoană va fi mai puțin sexuală. Dacă este perfect lacomă, acea persoană nu va fi deloc sexuală, va fi abstinentă - căci întreaga-i energie i se canalizează în lăcomie. Și dacă vei da de o persoană sexuală, vei vedea că acea persoană nu este lacomă, pentru că nu mai este nimic care să ducă la lăcomie. Dacă vezi o persoană care și-a reprimat sexualitatea, acea persoană va fi furioasă: furia va fi latentă, tot timpul gata de a ieși la suprafață. Poți vedea în ochii acelei persoane, pe chipul ei faptul că este doar furioasă; energia sexuală a devenit furie.

Tocmai de aceea așa-zisii călugări și sadhuși sunt tot timpul furioși. Modul în care merg le trădează furia; felul în care te privesc le trădează furia. Tăcerea lor nu este decât de suprafață - atinge-i și vor deveni furioși. Sexul devine furie. Acestea sunt formele; viața este energia.

Ce se întâmplă când toate dorințele dispar? Energia nu poate dispărea, energia este indestructibilă. Întreabă-i pe fizicieni; chiar și ei spun că energia nu poate fi distrusă. O anumită energie exista în Gautama Buddha în momentul în care acesta s-a iluminat. Acea energie fusese implicată în sex, în furie, în lăcomie, în mii de feluri. Apoi toate acele forme au dispărut - prin urmare, ce s-a întâmplat cu acea energie? Energia nu poate părăsi existența, iar atunci când dorințele nu mai sunt acolo, energia nu mai are o formă anume, dar ea continuă să existe. Care este acum funcția ei? Energia devine compasiune.

Dacă nu poți fi într-o stare de compasiune e din cauză că nu mai ai energie. Toată energia ta este împărțită și împrăștiată în diferite forme - uneori este sex, alteori furie, alteori lăcomie. Compasiunea nu este formă. Numai când toate dorințele tale dispar, abia atunci energia ta devine compasiune.

Nu ai cum să cultivi compasiunea. Când ești lipsit de dorințe, atunci apare compasiunea; întreaga-ți energie este canalizată în compasiune. Această canalizare este complet diferită. Dorința are o motivație intrinsecă, are un scop; compasiunea este fără motivație; nu are nici un scop. Este pur și simplu energie debordantă.

Compasiunea este iubirea ajunsă la vârsta maturității

Accentul pe care l-a pus Gautama Buddha pe compasiune a fost un fenomen cu totul nou pentru misticii din vechime. Gautama Buddha este cel care creează o linie de demarcație față de trecut. Înaintea lui, meditația era suficientă; nimeni nu pune preț pe compasiune concomitent cu accentul pus pe meditație. Motivul era acela că meditația era cea care aducea iluminarea, înflorirea, ultima expresie a ființei tale - de ce altceva ai mai fi avut nevoie? În ceea ce privește individul, meditația este suficientă. Măreția lui Buddha constă în introducerea compasiunii chiar înainte de a începe meditația. Trebuie să fii mai iubitor, mai bun, mai plin de compasiune.

Există o știință ascunsă în spatele acestui fenomen. Dacă înainte de a deveni iluminat inima ți-e plină de compasiune, atunci există posibilitatea ca după ce termini meditația să îi poți ajuta pe ceilalți să atingă aceeași frumusețe, aceleași culmi, aceeași sărbătoare interioară pe care ai atins-o și tu. Gautama Buddha este cel care face posibil ca iluminarea să fie contagioasă.

Dar dacă persoana simte că a ajuns acasă în ea însăși, de ce i-ar mai păsa de ceilalți? Buddha este cel care face din iluminare un fenomen altruist; e cel care face din iluminare o responsabilitate socială. Este o mare schimbare de perspectivă. Dar compasiunea trebuie învățată înainte să aibă loc iluminarea. Dacă nu ai învățat-o încă de la început, mai apoi, după iluminare, nu mai e nimic de învățat. Când cineva cunoaște extazul interior, acel om va simți că până și compasiunea pare să atenteze la fericirea lui personală, ca un fel de perturbare a extazului său. Tocmai de aceea au existat sute de iluminați, dar numai câțiva maestri.

Dacă te iluminezi nu înseamnă neapărat că vei deveni un maestru. A deveni maestru înseamnă a dispune de compasiune fără margini și a te simți rușinat să pornești singur la drum spre acele spații mirifice pe care iluminarea le face posibile. Înseamnă că vrei să îi ajuți pe cei orbi și pierduți în întuneric, care bâjbăie să găsească drumul. Faptul că îi ajuți devine o bucurie pentru tine, nu o perturbare. De fapt, extazul este și mai mare atunci când vezi atât de mulți oameni înflorind în jurul tău; nu mai ești un copac solitar care a înflorit într-o pădure unde nici un alt copac nu mai dă roade. Când întreaga pădure înflorește alături de tine, bucuria nu are margini; este momentul în care ți-ai folosit iluminarea pentru a da naștere unei revoluții în lume.

Gautama Buddha nu este doar un iluminat, el este un revoluționar iluminat. Grija lui pentru lume, pentru omenire, este imensă. Și-a învățat discipolii că atunci când meditezi și simți tăcerea, serenitatea, o bucurie adâncă făcându-și loc în tine, nu trebuie să o ții doar pentru tine, împarte-o cu lumea. Nu îți face griji, cu cât oferi mai multă bucurie, cu atât mai capabil vei fi să primești și mai multă bucurie. Gestul dăruirii capătă o imensă importanță atunci când înțelegi că dăruirea nu înseamnă că ți se ia ceva; din contră, prin dăruire, experiența primirii se multiplică. Dar cel care nu a fost niciodată plin de compasiune nu cunoaște secretul dăruirii, nu știe secretul împărtășirii cu celălalt.

S-a întâmplat ca unul dintre discipolii lui Buddha, un om simplu care nu se pricepea foarte bine la aceste lucruri - nu era un sannyasin, dar îi era foarte devotat lui Gautama Buddha -, să spună:

„O voi face... dar vreau să fac o excepție. Voi oferi toată bucuria mea și toată meditația și toată comoara mea interioară lumii întregi, cu excepția vecinului meu. Este o persoană foarte rea”.

Vecinii sunt întotdeauna dușmani. Gautama Buddha i-a spus; „Atunci uită de lume, dăruiește doar vecinului tău”.

Omul a fost uimit: „Ce spui acolo?”

Buddha a zis: „Numai dacă vei putea să dăruiești vecinului tău vei fi eliberat de această atitudine antagonistă față de ființa umană”.

În accepțiunea de bază, compasiunea înseamnă capabilitatea de a accepta slăbiciunile celui alt și de a nu te aștepta ca acesta să se comporte asemenea unui Dumnezeu. A avea

asemenea așteptări este o formă de cruzime, pentru că oamenii nu vor fi capabili să se poarte precum zeii, prin urmare vor pierde prețuirea ta și vor pierde și propriul respect de sine. Astfel îi vei fi schilodit într-un mod periculos, le vei fi vătămat demnitatea.

Unul dintre fundamentele compasiunii este acela de a-i face pe ceilalți să fie demni, de a-i face să devină conștienți de faptul că ceea ce ți s-a întâmplat ție li se poate întâmpla și lor; că nimeni nu este o cauză pierdută, că nimeni nu este lipsit de valoare și că iluminarea nu e ceva ce merităm sau nu, e în însăși natura noastră.

Dar aceste cuvinte ar trebui să provină de la o persoană iluminată, numai atunci ele vor putea crea încredere. Dacă provin de la învățați neiluminați, cuvintele nu pot genera încredere. Cuvântul, cel rostit de un iluminat, respiră, are o inimă a lui, care începe să bată. Devine viu, îți merge direct la inimă - nu este doar gimnastică intelectuală. Dar cu savanții este altceva. Nici măcar savantul nu e sigur de ceea ce spune, de ceea ce scrie. Este la fel de nesigur ca și tine.

Gautama Buddha este un reper în evoluția conștiinței; contribuția lui este imensă, incomensurabilă. Iar în cadrul contribuției lui, ideea compasiunii este esențială. Dar trebuie să reții faptul că prin compasiune nu te înalți deasupra celorlalți; asta ar însemna să strici totul. Ar deveni o gratificare a egoului. Ține minte faptul că nu trebuie să îl umilești pe cel de lângă tine prin compasiunea pe care i-o arăți; asta ar însemna că, de fapt, nu ești plin de compasiune - în spatele cuvintelor te bucuri de umilirea lui.

19

Compasiunea trebuie înțeleasă, pentru că este iubirea ajunsă la vârsta maturității. Iubirea obișnuită este foarte puerilă, este un joc bun pentru adolescenți. Cu cât crești mai repede și îl lași în urmă, cu atât este mai bine, pentru că iubirea ta este o forță biologică complet oarbă. Nu are nimic de-a face cu creșterea ta spirituală; tocmai de aceea toate poveștile de dragoste iau o turnură ciudată, devin foarte amare. Acel lucru atât de încântător, de captivant, de provocator, acel lucru pentru care ți-ai fi dat viața - chiar și acum ți-ai da viața, dar nu pentru el, ci pentru a scăpa de el!

Iubirea este o forță oarbă. Singurii îndrăgostiți a căror poveste de dragoste a fost una reușită au fost cei care n-au reușit să fie împreună cu persoana iubită. Toate marile povești de dragoste... Laila și Majnu, Shiri și Farhad, Soni și Mahival, acestea sunt cele trei mari povești ale Orientului, povești despre iubiri imense, comparabile cu povestea de dragoste dintre Romeo și Julieta. Dar acești mari îndrăgostiți n-au putut să fie împreună cu persoana iubită. Societatea, părinții, totul a devenit o barieră în calea iubirii lor. Și totuși cred că a fost bine că s-a întâmplat așa. După ce iubiții se căsătoresc, nu mai există nici o poveste de dragoste.

Majnu a fost norocos pentru că nu a avut-o niciodată pe Laila. Ce se întâmplă când două forțe oarbe se ciocnesc? Întrucât ambele forțe sunt oarbe și inconștiente, rezultatul nu poate fi unul foarte armonios. Rezultatul nu poate fi decât un câmp de luptă al dominării, al umilirilor și al tuturor formelor de conflict.

Dar când pasiunea devine alertă și conștientă, întreaga energie a iubirii ajunge la un rafinament; devine compasiune. Iubirea i se adresează întotdeauna unei persoane, iar dorința cea mai adâncă este aceea de a poseda respectiva persoană. La fel se întâmplă și de partea cealaltă - lucru care duce la crearea unui infern în doi.

Compasiunea nu se adresează nimănui. Nu este o relație, este însăși ființa ta. Îți place să arăți compasiune copacilor, păsărilor, animalelor, ființelor umane, tuturor - și asta necondiționat, fără să ceri nimic în schimb. Compasiunea este eliberarea de biologia oarbă.

Înainte să devii iluminat, trebuie să ai grijă să nu reprimi energia iubirii. Asta este ceea ce au făcut mereu religiile străvechi: te-au învățat să condamni forma biologică a iubirii. Prin urmare, începi să reprimi energia iubirii», exact acea energie pe care o poți transforma în compasiune!

Condamnarea nu lasă loc transformării. Sfinții tăi sunt absoluți lipsiți de compasiune; în ochii lor nu vezi nici urmă de compasiune. Sunt schelete, fără pic de sevă în ei. Să trăiești lângă un sfânt timp de 24 de ore este suficient ca să afli ce înseamnă iadul. Poate că oamenii sunt conștienți de acest lucru, prin urmare ei ating picioarele sfântului și apoi fug imediat.

Unul dintre marii filosofi ai epocii noastre, Bertrand Russell, a declarat: „Dacă există rai și iad, atunci eu vreau să merg în iad”. De ce? Doar pentru a evita sfinții, pentru că raiul va fi plin de toți sfinții aceștia morți, prăfuiți, terni. Iar Bertrand Russell mai spune: „Nu aș putea tolera o asemenea companie nici măcar un minut. Iar gândul că

mi-aș putea petrece eternitatea înconjurat de aceste cadavre care nu știu să iubească, care nu știu ce este prietenia, care nu-și iau niciodată vacanță...!?”

Un sfânt e un sfânt șapte zile pe săptămână. Nu i se permite nici măcar ca o dată pe săptămână, duminica, să se bucure pe deplin de faptul de a fi o ființă umană. Nu, e țeapăn, iar starea lui de înțepenire se înrăutățește pe măsură ce trece timpul.

Eu apreciez foarte mult alegerea lui Bertrand Russell de a merge în iad, pentru că înțeleg ce vrea să spună prin asta. El spune că în iad vei găsi toți oamenii plini de sevă din lume - poezii, pictorii, sufletele rebele, oamenii de știință, creatorii, dansatorii, actorii, cântăreții, muzicienii. Iadul chiar trebuie să fie un rai, pentru că raiul nu este altceva decât un iad!

Lucrurile au luat-o razna, iar motivul pentru care lucrurile au luat-o razna este acela că energia iubirii a fost reprimată. Contribuția lui Gautama Buddha este următoarea: „Nu-ți reprima energia iubirii. Rafinează-o, și folosește meditația pentru a face asta”. Prin urmare, pe măsură ce meditația crește, ea rafinează energia iubirii, transformând-o astfel în compasiune. Și atunci, înainte ca meditația să atingă paroxismul și să genereze frumoasa experiență a iluminării, compasiunea va fi și ea aproape. Persoana iluminată va putea atunci să-și lase energiile să curgă - mai ales că în acel moment dispune de toate energiile din univers - prin rădăcinile compasiunii, și să ajungă astfel la toți cei ce sunt pregătiți să le primească. Numai acest tip de persoană poate deveni un maestru.

Să devii iluminat este simplu, dar să devii un maestru este un fenomen complex, pentru că necesită atât medi-tație, cât și compasiune. Meditația ca atare este simplă, compasiunea ca atare este și ea simplă; dar împreună, crescând alături, devin un fenomen complex.

Oamenii care au devenit iluminați și nu împărtășesc experiențele pentru că nu simt compasiune nu pot ajuta la evoluția conștiinței pe pământ. Ei nu înalță nivelul de evoluție al umanității. Doar maeștrii sunt capabili să înalțe conștiințele. Oricât de mică ar fi conștiința ta, acest lucru se datorează puținilor maeștri care au reușit să rămână plini de compasiune, chiar și după iluminare.

Va fi dificil pentru tine să înțelegi - dar iluminarea te absoarbe atât de tare, încât ai tendința să uiți de lume. Te simți atât de deplin satisfăcut încât nu mai e loc să te gândești la acele milioane de oameni care bâjbâie căutând aceeași experiență, conștient sau inconștient, în direcția bună sau în direcția greșită. Când compasiunea rămâne prezentă, devine imposibil să îi uiți pe acei oameni. De fapt, acesta este momentul în care ai ceva de oferit, ceva de împărtășit cu ceilalți. Iar dăruirea nu poate să îți aducă decât o imensă bucurie. Prin compasiune ai înțeles că pe măsură ce oferi mai mult, și mai mult deții. Dacă poți împărtăși și iluminarea ta cu ceilalți, atunci ea va avea și mai multă bogăție, mai multă viață, mai multă sărbătoare, mai multe dimensiuni.

Iluminarea poate fi unidimensională - asta li se întâmplă multor oameni. Le aduce satisfacție și îi face să dispară în sursa universală. Iluminarea poate fi și multi-dimensională, poate face să răsară multe flori în lume

Iar tu datorezi ceva lumii pentru că ești fiul sau fiica acestui pământ.

Mi-am amintit de cuvintele lui Zarathustra: „Nu trăda niciodată pământul. Nici când te afli pe culmile gloriei nu trebuie să uiți pământul; el este mama ta. Și nu uita oamenii. Poate că au fost obstacole în calea ta, poate că ți-au fost dușmani. Poate că au încercat în toate felurile să te distrugă; poate că te-au răstignit deja, te-au omorât cu pietre sau te-au otrăvit - dar nu îi uita. Orice ți-ar fi făcut, au făcut-o într-o stare de inconștiență. Dacă tu nu îi ierți, cine altcineva îi va ierta? Iertarea lor te va îmbogăți peste măsură.

Numai ai grijă să nu oferi ajutor în nimic din ceea ce este contrar compasiunii. Gelozia, competiția, efortul de a domina - toate acestea acționează împotriva compasiunii. Iți vei da seama imediat, întrucât compasiunea ta va începe să fluctueze. În momentul în care simți că în interiorul tău compasiunea se clatină, acela este momentul în care trebuie să acționezi pentru a împiedica acest lucru. Poți să otrăvești compasiunea făcând lucruri prostești, care nu îți oferă nimic în afară de neliniște, suferință, luptă și o irosire inutilă a unui vieți minunate. Am să-ți spun o poveste frumoasă: Paddy a ajuns acasă cu o ord mai devreme decât de obicei și și-a găsit nevasta goală în pat. Când a întrebat-o de ce, aceasta i-a explicat: „Protestez pentru că nu am haine drăguțe pe care să le port”.

Paddy a deschis dulapul. „E ridicol", a spus el, privește înăuntru. Ai o rochie galbenă, o rochie roșie, un costum cu pantalonL Salutare, Bill!“Și apoi continuă: „O rochie verdeJ"

Aceasta este compasiunea! Compasiunea față de soția lui, și compasiunea față de Bill. Fără gelozie, fără luptă, pur și simplu: „Salutare, Bill! Ce mai faci?“, apoi continuă. Nici măcar nu îl întreabă „Ce faci în dulapul meu?“ Compasiunea este foarte înțeleghătoare. Este cea mai rafinată formă de înțelegere care îi este cu putință omului.

Un om plin de compasiune nu ar trebui să fie deranjat de lucrurile mici din viață, cele de care avem parte tot timpul. Doar atunci, în mod indirect, poți ajuta la acumularea energiilor compasiunii, la cristalizarea lor, pentru a le face mai puternice și pentru a le ajuta să meargă mână în mână cu meditația ta. Prin urmare, în ziua în care extazul își face apariția, atunci când ești plin de lumină, vei avea cel puțin un prieten alături - compasiunea. Și imediat după asta urmează un nou stil de viață... pentru că acum ai atât de mult, încât poți binecuvânta pe toată lumea.

Deși Gautama Buddha a insistat în mod constant, în cele din urmă a trebuit să facă o împărțire în rândul discipolilor săi. El numește prima categorie arhata; aceștia sunt oamenii iluminați, dar lipsiți de compasiune. Și-au canalizat întreaga energie în meditație, dar nu au fost atenți la ce le-a spus Buddha despre compasiune. Gautama numește cea de-a doua categorie bodhitsattva; aceștia sunt cei care au ascultat mesajul lui despre compasiune. Sunt oameni iluminați și plini de compasiune, așadar nu se grăbesc să ajungă pe țărmul celălalt: vor să continue să

trăiască pe acest țărm, în ciuda tuturor dificultăților, doar pentru a-i ajuta pe oameni. Vaporul lor a sosit, și se prea poate să li se spună de către căpitan: „Nu vă pierdeți timpul, a sosit vremea să treceți pe celălalt țărm, și asta este ceea ce căutați de o viață“. Dar acești oameni l-au convins pe căpitan să aștepte puțin, pentru ca ei să ofere din bucuria lor, din înțelepciunea și lumina lor, din dragostea lor tuturor celorlalți care caută același lucru. Acest lucru le va da un sentiment de încredere: „Da, există și un alt țărm, și atunci când sosește momentul potrivit, vine un vas ca să te conducă acolo. Este un țărm al celor nemuritori, un țărm unde nu există suferință, unde viața nu e altceva decât dans și cântec în fiecare moment. Dar lasă-mă măcar să ofer acestor oameni puțin din gustul a ceea ce am cunoscut eu, înainte să părăsesc lumea“.

Maeștrii au încercat din răspuțuri să se țină de ceva ca să nu fie atrași spre celălalt țărm. Conform lui Buddha, compasiunea este cea mai indicată, întrucât la o analiză finală, compasiunea este tot o dorință. Ideea de a ajuta pe cineva este tot o dorință, și câtă vreme îți menții dorința, nu poți fi atras spre celălalt țărm. Este un fir foarte subțire, care te ține legat de lume. Totul este rupt, toate lanțurile sunt rupte - cu excepția acestui fir subțire care este iubirea. Dar Buddha subliniază că trebuie să te ții strâns de acel fir subțire, cât de mult posibil; oricât de mulți oameni ți-ar fi cu putință să ajuți, ajută-i. Iluminarea ta nu ar trebui să fie bazată pe motive egoiste, nu ar trebui să fie doar a ta; ar trebui să o împărți pe cât de mult poți, cu cât mai mulți oameni. Este singura modalitate prin care poți ridica nivelul de conștiință al

pământului - cel care ți-a dat viață și ți-a oferit șansa de a deveni iluminat.

E momentul să îl răsplătești și tu. deși este cu neputință să răsplătești tot ce ți-a oferit viața. Dar ceva tot poți oferi înapoi, în semn de mulțumire - fie și numai două flori.

Meditația este floarea, iar compasiunea este parfumul

Meditația este o floare, iar compasiunea este parfumul ei.

Exact așa se întâmplă. Floarea înflorește, iar parfumul ei este împrăștiat de vânt în toate direcțiile, fiind purtat până la capătul pământului. Dar lucrul de bază este înflorirea în sine.

Și omul poartă în el o potențială înflorire. Dacă ființa interioară a omului nu înflorește, parfumul compasiunii nu este cu puțință. Compasiunea nu poate fi practică. Nu este o disciplină. Nu o poți gestiona. Este dincolo de tine. Dar dacă meditezi, într-o zi, brusc, devii conștient de un fenomen nou, absolut ciudat - din interiorul ființei tale, compasiunea curge către întreaga existență. Nedirijată, fără destinatar, compasiunea curge până la marginile existenței.

Fără meditație, energia rămâne pasiune; prin intermediul meditației, aceeași energie devine compasiune.

Pasiunea și compasiunea nu sunt două energii, sunt una și aceeași energie.

Odată ce trece prin meditație, energia este transformată, transfigurată; devine calitativ diferită.

Pasiunea curge în jos, compasiunea se ridică spre culmi; pasiunea curge prin dorință, compasiunea curge prin starea lipsită de dorințe; pasiunea este o ocupație care te face să uiți de nefericirea în care trăiești, compasiunea este o celebrare, un dans al realizării, al împlinirii- ești atât de împlinit, încât poți oferi și altora.

Acum nu a mai rămas nimic; ți-ai împlinit destinul pe care îl purtai în tine de milenii ca pe o potențialitate neajunsă încă la înflorire, ca pe un boboc. Acum a înflorit și dansează. Ai ajuns la realizare, ești împlinit, nu mai ai ce obține, nu mai ai unde să te duci, nu mai ai nimic de făcut.

Ce se va întâmpla de acum încolo cu toată acea energie? Vei începe să oferi din ea și altora. Acea energie care traversa straturile întunecate ale pasiunii, acum se ridică emițând raze de lumină, nemaifiind contaminată de nici o dorință, de nici o condiționare. Nu mai este coruptă de nici o motivație - tocmai de aceea o numesc parfum.

Floarea este limitată, dar nu și parfumul. Floarea are limite, rădăcinile o țin cumva legată, dar parfumul nu este încătușat. El se mișcă pur și simplu, este purtat de vânturi; nu este ancorat de pământ.

Meditația este o floare. Are rădăcini. Există în tine.

În momentul în care apare compasiunea, aceasta nu mai are rădăcini; se mișcă liber și-și continuă mișcarea. Buddha a dispărut, dar nu și compasiunea lui.

Floarea va muri mai devreme sau mai târziu, este parte din pământ, iar țărâna se întoarce în țărână - numai parfumul eliberat va dăinui. Buddha a murit, Iisus a murit, dar nu și parfumul lor.

Compasiunea lor încă dăinuie și oricine este deschis să o primească îi va simți imediat forța, va fi mișcat de ea, va porni într-o nouă călătorie, într-un nou pelerinaj.

Compasiunea nu se limitează doar la floare - provine din floare, dar nu este floarea. Ea apare prin intermediul florii, floarea este doar un pasaj, dar ea vine de undeva de dincolo. Nu poate veni în absența florii - floarea este o etapă necesară -, dar nu aparține florii. Odată ce floarea a înflorit, compasiunea este eliberată.

Această insistență, acest accent trebuie înțelese profund, pentru că dacă îți scapă esențialul, poți începe fără îndoială să exersezi compasiunea, dar acesta nu va fi parfumul real.

O compasiune exersată nu e altceva decât pasiunea prezentată sub un alt nume.

Este aceeași energie a pasiunii contaminată de dorință și coruptă de motivație, și poate deveni foarte periculoasă pentru alți oameni - căci în numele compasiunii poți distruge, în numele compasiunii poți crea sclavie.

Nu este compasiune, iar dacă o exersezi, ești artificial, formal - de fapt, ești un ipocrit.

Primul lucru pe care trebuie să-l reții este acela că nu ai cum să exersezi compasiunea.

Exact în acest punct au eșuat toți adepții marilor maeștri religioși.

Buddha a atins compasiunea prin meditație - iar acum budiștii practică de zor compasiunea.

Iisus a atins compasiunea prin meditație - iar acum, creștinii și misionarii creștini practică iubirea, compasiunea, serviciul în slujba umanității, dar compasiunea lor s-a dovedit a fi o forță distructivă în lume.

Compasiunea lor nu a făcut decât să creeze războaie; compasiunea lor a distrus milioane de oameni. Aceștia sfârșesc prin a cădea victime unor întemnițări profunde.

Compasiunea te eliberează, îți dă libertate, dar la compasiune nu poți ajunge decât prin meditație, nu există altă cale.

Buddha a spus despre compasiune că este un produs secundar, o consecință. Nu ai cum să pui mâna pe consecință ca atare, trebuie să te miști; trebuie să produci cauza, și apoi urmează și efectul.

Așadar, dacă vrei cu adevărat să înțelegi ce este compasiunea, trebuie să înțelegi ce este meditația.

Uită de compasiune; ea apare de la sine.

Încearcă să înțelegi ce este meditația.

Compasiunea poate deveni un criteriu prin care să îți dai seama dacă ai meditat corect sau nu.

Dacă meditația a fost corectă, compasiunea apare inevitabil - e ceva firesc; ea urmează meditația ca o umbră.

Dacă meditația a fost greșită, compasiunea nu îi va urma.

Așadar, compasiunea poate funcționa ca un criteriu după care să stabilești dacă meditația a fost într-adevăr așa cum trebuie. Căci meditația poate fi practică în mod necorespunzător.

Oamenii au impresia greșită că toate meditațiile sunt bune. Dar nu e așa.

O meditație poate să fie greșită.

De exemplu, orice meditație care te conduce spre o stare profundă de concentrare este greșită - nu va duce la compasiune.

În loc să te deschizi, vei deveni din ce în ce mai închis.

Dacă îți îngustezi conștiința și te concentrezi pe un singur element, excluzând restul existenței și devenind unidirecțional, vei crea din ce în ce mai multă tensiune interioară.

De aici și cuvântul „atenție”. [Joc de cuvinte intraductibil în limba română. Osho folosește cuvântul englezesc „attention” (atenție) și, folosindu-se de pronunția acestuia, consideră că sensul lui este apropiat de noțiunea „at-tension”, adică ceva ce implică multă tensiune, (n.tr.)]

Concentrarea îți dă un sentiment de tensiune interioară, chiar și numai felul în care sună acest cuvânt îți creează sentimentul tensiunii.

Concentrarea își are utilitatea ei, dar ea nu e meditație, în cazul cercetării științifice și al lucrului într-un laborator ai nevoie de concentrare. Trebuie să te concentrezi pe o anumită problemă și să excluzi orice altceva - te concentrezi atât de tare, încât aproape că scoți din minte restul lumii. Lumea ta este reprezentată doar de problema pe care te concentrezi.

Tocmai de aceea oamenii de știință devin deconectați de la realitate. Oamenii care se concentrează prea mult devin întotdeauna deconectați de la realitate, pentru că nu știu cum să rămână deschiși pentru lumea întreagă.

Citeam deunăzi o anecdotă:

„Am cumpărat o broască“, le spuse profesorul de zoologie elevilor. „Este abia scoasă din apă, pentru a putea să o studiem pe exterior și apoi să o disecăm.“

Profesorul despachetă cu grijă ambalajul pe care îl avea și găsi înăuntru un sendviș cu șuncă neatinș. Profesorul privi sendvișul cu mirare.

„Ce ciudat!“, spuse el. „Îmi amintesc perfect că am mâncat prânzul.“

Așa li se întâmplă oamenilor de știință. Devin uni-direcționali, iar mintea lor se îngustează. Desigur, o minte îngustă își are utilitatea ei; devine mult mai pătrunzătoare, devine ca un ac ascuțit, merge într-un punct fix, dar ratează viața minunată care o înconjoară.

Un Buddha nu este un om al concentrării, este un om al conștientizării.

El nu a încercat să își limiteze conștiința; din contră, a încercat să dea la o parte barierele pentru a se deschide complet în fața existenței.

Privește - existența este simultană. Eu îți vorbesc aici. Iar zgomotul traficului este simultan cu prelegerea mea. Trenul, păsările, vântul care adie printre copaci - în acest moment întreaga existență converge. Tu mă asculți, eu îți vorbesc, și alte milioane de lucruri se întâmplă - existența este foarte bogată.

Concentrarea te face unidirecțional, iar costul pentru acest lucru este imens; ratezi 99% din viață.

Dacă rezolvi o problemă de matematică, nu mai poți asculta păsările - vei considera că îți distrag atenția.

Copiii care se joacă, câinii care latră pe drum - toate acestea te vor distra.

Din cauza concentrării, oamenii au încercat să fugă de viață - au plecat în munții Himalaya, într-o peșteră, s-au izolat pentru a se concentra pe Dumnezeu.

Dar Dumnezeu nu este un obiect. Dumnezeu este acest întreg al existenței din acest moment; Dumnezeu este totalitatea.

Acesta este și motivul pentru care știința nu va fi niciodată capabilă să cunoască dumnezeirea.

Însăși metoda științei este concentrarea și, tocmai din cauza acestei metode, știința nu va cunoaște niciodată divinul.

Poate doar să cunoască din ce în ce mai multe detalii.

La început s-a crezut că molecula este cea mai mică particulă, apoi aceasta a fost divizată.

Apoi a fost descoperită o particulă și mai mică, atomul.

Apoi, metoda concentrării a dus și la divizarea atomului.

Acum există electroni, protoni, neutroni - mai devreme sau mai târziu vor fi și aceștia divizați.

Știința merge de la mic la mai mic, iar imensitatea, vastitatea sunt complet uitate.

Întregul este complet uitat, întrucât doar partea este luată în calcul. Știința nu va putea cunoaște niciodată dumnezeirea din cauza concentrării.

Prin urmare, atunci când oamenii vin la mine și îmi spun: „Osho, învață-ne să ne concentrăm, vrem să cunoaștem divinitatea!“, eu sunt pur și simplu uimit. Nu au înțeles bazele căutării interioare.

Știința este unidirecțională; căutarea este obiectivă.

Religiozitatea este simultaneitate; obiectul îl reprezintă întregul, totalitatea.

Pentru a cunoaște totalitatea, trebuie să ai o conștiință deschisă spre toate direcțiile - neîngrădită, nu una care stă în dreptul unei ferestre, căci chenarul ferestrei va deveni chenarul existenței. A sta sub razele soarelui, sub cerul liber - asta este meditația.

Meditația nu are un chenar: nu este o fereastră, nu este o ușă - meditația este conștientizare.

Prin urmare, ce este de făcut?

Repeți o mantră, faci meditație transcendentă, dar asta nu ajută.

Meditația transcendentă a devenit foarte importantă în America din cauza abordării obiective, din cauza minții științifice.

Ea reprezintă singurul tip de meditație asupra căreia se pot efectua cercetări științifice. E concentrare, nu meditație, așa că poate fi înțeleasă de mintea științifică.

În universități, în laboratoare, în munca de cercetare psihologică s-au făcut multe cercetări cu privire la meditația transcendentă, pentru că aceasta nu este meditație.

Este concentrare, o metodă de concentrare: intră în aceeași categorie cu concentrarea științifică: există o legătură între cele două.

Dar ea nu are nimic de-a face cu meditația. Meditația este atât de vastă, de infinită, încât nici o cercetare științifică nu o poate cuprinde.

Numai compasiunea va demonstra dacă persoana a reușit sau nu. \

Unde alfa nu îți vor fi de prea mare ajutor, pentru că ele fac parte din mintea ta, iar meditația nu face parte din mintea ta - este ceva de dincolo de ea.

Așadar, am să îți spun câteva lucruri de bază.

Primul, meditația nu este concentrare, ci relaxare - pur și simplu te relaxezi în tine însuși.

Cu cât te relaxezi mai mult, cu atât te simți mai deschis, mai vulnerabil. Ești mai puțin rigid, mai flexibil - și, brusc, existența începe să pătrundă în tine. Nu mai ești precum o stâncă, ai deschideri.

Relaxarea înseamnă să îți dai voie să atingi o stare de spirit în care să nu faci nimic, pentru că dacă faci ceva, tensiunea va continua să existe.

Este o stare de ne-facere. Ești pur și simplu relaxat și te bucuri de sentimentul relaxării. Relaxează-te în tine, închide ochii și ascultă tot ce se întâmplă în jurul tău.

Nu trebuie să simți nimic ca fiind ceva ce îți distrage atenția.

În momentul în care simți e ceva ce te distrage, negi divinul.

În momentul acesta, el a sosit la tine în chip de pasăre. Nu îl da deoparte'. Divinul a bătut la ușa ta sub formă de pasăre.

În următorul moment, divinul a ajuns la tine sub forma unui câine care latră, sau a unui copil care plânge și suspină, sau a unui nebun care râde. Nu nega prezența lor, nu o respinge.

Accept-o - pentru că dacă respingi ceva, vei fi tensionat. Orice negare creează tensiune. Acceptă.

Dacă vrei să te relaxezi, acceptarea este soluția. Accepta tot ce se întâmplă în jurul tău și lasă ca totul să devină un întreg organic. Așa și este - poate că știi deja lucrul acesta sau poate că nu, dar totul se află în inter-relație. Păsările, copacii, cerul, soarele, pământul, tu, eu, toate sunt legate.

Vorbim despre o unitate organică.

Dacă soarele dispare, vor dispărea și copacii; dacă dispar păsările și copacii, nu vei mai putea fi aici, vei dispărea. Este o ecologie. Toate lucrurile sunt legate între ele.

Așadar, nu nega nimic, pentru că în momentul în care negi, negi ceva în tine. Dacă negi prezența păsărilor cântătoare, atunci și ceva din tine va fi negat.

Dacă negi sau respingi, dacă te simți distras, dacă te simți furios, respingi ceva din tine.

Ascultă pur și simplu din nou păsările, fără nici un sentiment de distragere, de furie, și, brusc, vei observa că pasărea din tine va răspunde.

În acel moment, păsările nu îți vor mai fi străine, nu le vei mai considera niște intruse - brusc, întreaga existență îți va deveni familie.

Chiar este o familie, iar eu consider că orice persoană care a înțeles că întreaga existență este o familie este o persoană religioasă.

Poate că nu merge la biserică, poate că nu se închină în nici un templu, poate că nu se roagă la moschee sau la gurudwara - nu contează, așa ceva este irelevant. Dacă o faci, foarte bine; dacă nu o faci, este și mai bine.

Cel care a înțeles unitatea organică a existenței se află constant într-un templu, privește față în față sacralitatea și divinitatea.

Dar dacă te apuci să faci niște mantre stupide, vei crede că păsările sunt stupide.

Dacă repeți niște aiureli în sinea ta sau dacă te gândești la nimicuri - chiar dacă numești aceste nimicuri filosofie sau religie -, atunci păsările devin elemente care te distrag.

Ciripitul lor este absolut divin. El nu spune nimic, pur și simplu debordează de încântare. Trilul lor nu are nici un înțeles, este doar energie debordantă. Ele își doresc să împartă acea energie cu existența, cu copacii, cu florile, cu tine. Nu au nimic de spus; sunt pur și simplu acolo, ele însele.

Dacă te relaxezi, accepți; acceptarea existenței este singura metodă de relaxare.

Dacă lucrurile mici te tulbură, atunci atitudinea ta este cea care te tulbură cu adevărat.

Stai în liniște; ascultă tot ce se întâmplă în jurul tău și relaxează-te.

Acceptă, relaxează-te și brusc, vei simți cum o energie imensă răsare în tine.

Acea energie simțită va face la început ca respirația ta să fie mai profundă.

În mod normal, respirația ta este foarte superficială și uneori, dacă încerci să respiri profund, dacă începi să faci exerciții de yoga cu respirația, dacă vei forța lucru-rile, vei face un efort.

Acel efort nu e necesar.

Pur și simplu accepți viața, te relaxezi, și brusc, vei vedea că respirația ta va deveni profundă. Dacă te vei relaxa și mai mult, respirația va deveni și mai profundă.

Va deveni lentă, ritmică, și aproape că te vei putea bucura de ea; îți va conferi o anume încântare.

Apoi vei deveni conștient că respirația este podul dintre tine și întreg.

Privește numai. Nu face nimic.

Și când spun privește, nu înseamnă că trebuie să încerci să privești, altfel vei deveni din nou tensionat și vei începe să te concentrezi pe respirație.

Relaxează-te pur și simplu, rămâi relaxat, destinde-te și privește, pentru că ce altceva ai putea face?

Ești acolo, nu ai nimic de făcut, accepți totul, nu e nimic de negat, nu e nimic de respins, nu e nici o luptă, nici un conflict, respirația devine profundă - ce poți face? Pur și simplu privești.

Ține minte, privești pur și simplu. Nu face efortul de a privi. Asta este ceea ce Buddha a numit vipassana - faptul de a privi respirația de a deveni conștient de ea. Sau satipatthana - a-ți aminti, a fi atent la energia vieții ce rezidă în respirație.

Nu încerca să respiri profund, nu încerca să inspiri sau să expiri, nu face nimic. Relaxează-te pur și simplu și lasă respirația să fie naturală, să funcționeze de la sine - și multe alte lucruri vor deveni disponibile pentru tine.

Primul lucru la care trebuie să te gândești este acela că respirația are două dimensiuni, pentru că este un pod.

Prima dimensiune a respirației este legată de tine, iar cealaltă este legată de existență. Așadar, poate fi înțeleasă în două moduri.

O poți lua ca pe un act voluntar.

Dacă vrei să inspiri profund, poți să inspiri profund; dacă vrei să expiri profund, poți să expiri profund. Poți face ceva în legătura cu asta. O dimensiune este legată de tine. Dar dacă nu faci nimic, ea continuă oricum. Nu e nevoie să faci nimic și continuă. Este și un act involuntar.

Cealaltă dimensiune este legată de existența însăși.

Poți să te gândești la ea ca și când tu ai fi cel care o lasă să intre, ca și când tu ai fi cel care respiră, sau poți să te gândești tocmai invers - că ea te respiră pe tine.

Iar acest din urmă mod trebuie înțeles, pentru că te va aduce în starea de relaxare profundă.

Nu tu respiri, ci existența te respiră pe tine.

Este o schimbare a perspectivei din care privești, și o astfel de respirație se întâmplă de la sine.

Dacă continui să te relaxezi, să accepți totul, să te relaxezi în tine însuși, treptat, vei deveni la un moment dat conștient de faptul că nu tu ești autorul acestor respirații - ele vin și pleacă de la sine. Cu multă grație. Cu demnitate. Cu un ritm foarte armonios.

Cine face posibilă respirația? Existența te respiră. Intră și iese din tine.

Cu fiecare moment te reîntinerește, cu fiecare moment te face viu, iar și iar și iar.

Brusc, începi să vezi respirația ca pe ceva ce se întâmplă- și acesta este felul în care ar trebui să se dezvolte meditația.

Și asta e ceva ce poți practica oriunde, chiar și la piață, pentru că gălăgia aceea e și ea divină.

Și dacă ascuți în tăcere, chiar și la piață vei putea observa o anume armonie în gălăgie. Nu va mai fi o sursă de distragere a atenției.

Poți vedea multe lucruri dacă ești tăcut - valuri uriașe de energie care se mișcă în jurul tău. Odată ce accepți, vei putea simți oriunde te vei duce.

Pasărea nu este importantă, dar vei simți ceva cu adevărat mareț, vei simți ceva sacru, ceva luminos, ceva misterios.

Miracolele se întâmplă tot timpul în jurul tău, dar tu le ratezi.

Odată ce meditația s-a instalat în tine și ai intrat în ritmul existenței, compasiunea devine o consecință.

Brusc, vei începe să simți că te-ai îndrăgostit de întreg și că celălalt nu mai este doar celălalt - tu trăiești și în el.

Totul începe să fie în inter-relație. Atingi un fir de iarbă și, de fapt, ai atins toate stelele, pentru că toate sunt interconectate. Nu poate fi altfel. Existența este organică. Este una. Este o unitate.

Întrucât nu suntem conștienți, noi nu vedem ce ne facem nouă înșine. Se întâmplă un lucru și apoi un alt lucru, despre care n-ai fi crezut că are legătură cu primul, începe să se întâmple.

Chiar aseară citeam ceva despre miros. Senzația, capacitatea de a mirosi, aproape că a dispărut din umanitate.

Animalele au simțuri foarte dezvoltate. Un cal poate să miroasă de la kilometri depărtare. Un câine poate să adulmece mai bine decât un om. Doar prin miros câinele știe că stăpânul îi vine acasă, și chiar și după mulți ani, cățelul va recunoaște mirosul care este cel al stăpânului său.

Omul a uitat să mai miroasă.

Ce s-a întâmplat cu simțul mirosului pe care îl aveau oamenii? Ce calamitate i s-a întâmplat? Pare să nu existe nici un motiv pentru care mirosul să fi fost suprimat. Nici o cultură nu l-a suprimat în mod conștient, dar a dispărut.

A dispărut din cauza sexului.

În ziua de astăzi, întreaga lume trăiește cu pornirile sexuale reprimite - iar mirosul este legat de sex. Înainte să facă dragoste, câinele își miroase partenera, și dacă nu simte o armonie între cele două corpuri, nu va face dragoste.

Odată ce mirosul se potrivește, câinele știe că cele două corpuri sunt în armonie și că se pot împreuna pentru a deveni un cântec - chiar și pentru o clipă, unitatea este posibilă.

Întrucât sexul a fost reprimat peste tot prin lume, și simțul mirosului a fost reprimat.

Până și cuvântul în sine a devenit ușor acuzator. Dacă te întreb: „Auzi?” sau „Vezi?”, nu te simți jignit.

Așa că dacă te întreb: „Miroși?”, nu ar trebui nici atunci să te simți jignit, este același limbaj. Mirosul este o înzestrare: precum văzul și auzul, și mirosul este o înzestrare.

Când întreb: „Miroși?”, celălalt se simte jignit pentru că a uitat că este o înzestrare, și nu ceva de condamnat.

Există o anecdotă faimoasă despre un gânditor englez, doctor Johnson.

Acesta stătea într-o caleașcă trasă de cai, și o doamnă intră.

Aceasta îi spune doctorului Johnson: „Domnule, miroșiți!”

Dar Johnson era un om de litere, un gramatician.

El îi spune: „Nu, doamnă. Dumneavoastră miroșiți. Eu put!”

Mirosul este o înzestrare. ”Tu miroși. Eu put.”

Lingvistic vorbind, Johnson avea dreptate. Chiar așa ar trebui să fie, dacă urmezi regulile gramaticii.

Dar cuvântul însuși a devenit acuzator.

Ce s-a întâmplat cu mirosul?

Odată ce reprimi sexul, e reprimat și simțul mirosului. Unul din simțuri este afectat - și dacă unul din simțuri îți este afectat, atunci și o parte din mintea ta este afectată.

Dacă ai toate cele cinci simțuri, atunci și creierul tău are cele cinci părți care îi corespund.

O cincime din creier este afectată și nimeni nu știe acest lucru. Asta înseamnă că o cincime din viață este afectată. Implicațiile sunt imense. Dacă atingi un lucru undeva, atingerea reverberează peste tot.

Din cauza reprimării sexului, și mirosul a fost reprimat, și pentru că ai reprimat sexul, respirația ta a devenit superficială - pentru că dacă respiri profund, respirația ta masează centrul sexului din interior.

Oamenii vin la mine și îmi spun: „Dacă respirăm cu adevărat, ne simțim mai sexuali”.

Dacă faci dragoste cu un partener, respirația ta devine foarte profundă.

Dacă, în schimb, continui să respiri superficial, nu vei fi capabil să atingi orgasmul.

Respirația lovește profund, în centrul sexului: ea masează centrul sexului din interior.

întrucât sexul a fost reprimat, și pentru că respirația este și ea reprimată, oamenii au devenit incapabili să mediteze.

Acum privește lucrurile în ansamblu - ce prostie am putut face! Reprimând sexul, am reprimat respirația - iar respirația este singurul pod între tine și întreg.

Gurdjieff are dreptate când spune că aproape toate religiile s-au comportat într-un asemenea fel încât aproape că au acționat împotriva lui Dumnezeu. Vorbesc despre Dumnezeu, dar par a fi împotriva dumnezeirii.

Felul în care se comportă este împotriva dumnezeirii.

Acum, că respirația a fost reprimată, podul s-a rupt. Nu mai poți decât să respiri superficial - nu poți ajunge în profunzime, și dacă nu poți ajunge în profunzime în tine însuși, nu poți ajunge în profunzimea existenței.

Buddha face din respirație fundamentul însuși.

O respirație relaxată, profundă, o conștientizare a acestei respirații îți conferă tăcerea sublimă, relaxarea, și treptat te contopești pur și simplu, te topești, dispari.

Nu mai ești o insulă separată, începi să vibrezi la unison cu întregul. Nu mai ești o notă separată, ci o parte a acestei întregi simfonii.

Atunci răsare compasiunea.

Compasiunea răsare doar atunci când vezi că toată lumea e legată de tine.

Compasiunea răsare doar atunci când vezi că tu faci parte din toată lumea și că toată lumea face parte din tine. Nimeni nu este separat.

Când iluzia separării dispare, apare compasiunea.

Compasiunea nu este o disciplină.

În experiența umană, relația dintre o mamă și copilul ei este cea mai apropiată de compasiune.

Oamenii o numesc iubire, dar nu ar trebui să se numească iubire. Este mai degrabă compasiune decât iubire, pentru că nu are pasiune în ea.

Iubirea unei mame pentru copilul ei este cea mai apropiată de compasiune. De ce? Pentru că mama a cunoscut existența copilului în însăși ființa ei; copilul a făcut parte din ființa ei.

L-a cunoscut pe acel copil ca parte a ei, și chiar dacă acesta s-a născut și a crescut, mama continuă să simtă un ritm subtil care o leagă de copilul ei.

Dacă la kilometri depărtare un copil se îmbolnăvește, mama lui va simți imediat. Poate că nu va fi conștientă de ce anume i s-a întâmplat, dar va fi deprimată; poate nu va fi conștientă că fiul ei suferă, dar va începe și ea să sufere.

Va încerca să își explice rațional cauza suferinței ei - o doare stomacul, are o durere de cap sau alte simptome -, însă acum psihologii au ajuns la concluzia că mama și copilul ei rămân pe veci legați, prin intermediul unor energii subtile, întrucât aceștia vibrează pe aceeași lungime de undă.

Telepatia se instalează mai ușor între o mamă și copilul ei decât între oricare alți doi oameni.

Același lucru se întâmplă și cu gemenii - între gemeni, telepatia este foarte ușoară.

În Uniunea Sovietică s-au desfășurat multe experimente pe tema telepatiei - bineînțeles, nu în scopuri religioase, ci pentru că se încerca să se afle dacă telepatia poate fi folosită ca armă de război.

Au descoperit că gemenii sunt foarte telepatici. Dacă un geamăn e răcit, celălalt, care se află la kilometri depărtare, răcește și el. Vibrează pe aceeași lungime de undă, sunt afectați de aceleași lucruri. Asta se datorează faptului că amândoi au trăit în același pântec, fiecare fiind parte a celuilalt; au existat împreună în pântecul mamei lor.

Sentimentele unei mame pentru fiul ei sunt mai asemănătoare compasiunii, fiindcă ea simte că acel copil este al ei.

Citeam o glumă:

În timpul inspecției preliminare într-o tabără de cercetași, directorul a găsit o umbrelă imensă ascunsă sub salteaua unui cercetaș tânăr, umbrelă care, evident, nu se afla pe lista de echipamente. Directorul i-a cerut tânărului explicații.

Acesta a întrebat doar atât: „Domnule, dumneata ai avut vreodată o mamă?”

Mama înseamnă compasiune, mama înseamnă să simți pentru celălalt așa cum simți pentru tine însuși.

Când cineva se adâncește în meditație și devine un iluminat, el devine o mamă.

Buddha e mai degrabă ca o mamă decât ca un tată.

Asocierea pe care o fac creștinii cu noțiunea de „tată” nu prea are sens și nici nu este prea frumoasă.

A numi divinul cu noțiunea de „tată” pare ceva puțin misogin.

Dacă chiar există un Dumnezeu, acesta nu poate decât să fie o mamă, nu un tată.

„Tată” este prea instituțional. Un tată este o instituție. În natură, tatăl ca atare nu există.

Dacă întrebi un lingvist, acesta îți va spune că termenul „unchi” este mai vechi decât cuvântul „tată”.

Unchii au apărut inițial pentru că nu știa nimeni cine era tatăl.

Odată ce a fost stabilită proprietatea privată, odată ce căsătoria a devenit o formă de proprietate privată, instituția tatălui a intrat în viața umană. Este o instituție foarte fragilă, poate dispărea oricând. Dacă societatea se schimbă, instituția poate să dispară, la fel cum au făcut-o multe alte instituții.

Dar mama va rămâne. Mama este naturală.

În Orient sunt foarte mulți oameni și multe tradiții care i-au dat lui Dumnezeu numele de mamă. Abordarea lor pare să fie mai relevantă.

Privește-l pe Buddha, chipul lui pare mai degrabă chipul unei femei decât al unui bărbat. De fapt, din această cauză noi nu l-am zugrăvit ca având barbă sau mustață.

Mahavira, Buddha, Krishna, Ram - nu vezi mustață și nici barbă pe chipul lor. Asta nu pentru că nu ar fi avut hormoni - cu siguranță au avut și ei barbă dar nu i-am zugrăvit cu barbă pentru că acest lucru le-ar fi conferit un aspect mai masculin.

În Orient nu ne interesează foarte tare faptele, ci mai degrabă relevanța, semnificația.

Desigur, statuile cu Buddha pe care le-ai tot văzut sunt false, dar în Orient nu ne pasă de acest lucru.

Semnificația este aceea că Buddha a devenit mai feminin, mai asemănător femeilor.

Este o trecere de la emisfera stângă a creierului la cea dreaptă, o trecere de la masculin la feminin, de la agresiv la pasiv, de la pozitiv la negativ, de la efort la lipsa de efort.

Buddha este mai feminin, mai matern.

Dacă devii într-adevăr un om care meditează, vei observa ușor, ușor multe schimbări în ființa ta și te vei simți mai degrabă femeie decât bărbat - mai plin de grație, mai receptiv, nonviolent, iubitor. Iar compasiunea va răsări continuu din ființa ta; va fi pur și simplu un parfum natural.

În mod obișnuit, ceea ce tu nu numești compasiune ascunde, de fapt, pasiunea. Chiar dacă uneori simți înțelegere față de ceilalți, privește cu atenție, disecă, pătrunde adânc în sentimentele tale și

unde vei găsi motivația. Deși în fapte pare că ești plin de compasiune, adânc în tine vei vedea că, de fapt, există o motivație.

Am auzit următoarea poveste;

Louie se întoarse acasă. Fu șocat să o vadă pe nevasta lui în brațele altui bărbat. Leși plângând din cameră, spunând că se duce să își ia pușca.

Nevasta lui se duse după el, deși era dezbrăcată, îl prinse și îi strigă:

„Nebunule, de ce te agiți așa? Amantul meu e cel care a plătit pentru toată mobila pe care ne-am luat-o recent, pentru toate hainele mele noi. Bani în plus pe care tu credeai că îi făceam țesând, micile extravagante pe care ne-am permis să le cumpărăm... toate au venit de la el!”

Dar Louie o dădu la o parte și își continuă drumul pe scări.

„Fără pușcă, Louie!” strigă la el nevasta.

„Ce pușcă?”, îi răspunse Louie. „Mă duc să iau o pătură. Bietul de el o să răcească dacă va sta acolo așa, dezbrăcat.”

Chiar dacă simți - sau crezi că simți, sau te prefaci că simți - compasiunea, mergi în profunzime și analizează-o și vei găsi întotdeauna o motivație în spatele ei. Nu poate fi compasiune pură.

Iar dacă nu e pură, nu e compasiune.

Puritatea este un ingredient de bază în compasiune, în caz contrar devine cu totul altceva - este mai degrabă o formalitate.

Am învățat cum să fim formali - cum să ne comportăm cu soția, cu soțul, cum să ne comportăm cu copiii, cu prietenii, cu familia. Am învățat totul.

Compasiunea nu este ceva ce poate fi învățat.

Când ai lăsat în urmă toate învățăturile legate de formalități, de etichete și de maniere, ea răsare în tine.

Compasiunea este sălbatică; nu are gustul etichetelor sau al formalității; acestea toate sunt lucruri moarte în comparație cu ea.

Ea este foarte vie, este o flacără a iubirii.

La a douăsprezecea gaură într-un joc înverșunat de golf, terenul dădea spre autostradă, iar când Smith și Jones se apropiară, văzură un cortegiu funerar înaintând pe drum.

Smith se opri, își dădu jos pălăria, și-o puse peste inimă și își aplecă capul, așteptând ca procesiunea să treacă.

Jonas fu uimit să vadă acest comportament, și după ce Smith își puse pălăria pe cap și reluă jocul, îi spuse acestuia:

„A fost foarte frumos din partea ta, Smith, și, totodată, o dovadă de respect.”

„Ei”, spuse Smith, „nu aveam cum să fac altfel. În fond, am fost căsătorit cu femeia aia vreme de douăzeci de ani.”

Viața a devenit de plastic, artificială, formală, pentru că trebuie să faci anumite lucruri pe care le faci.

Desigur că îți îndeplinești îndatoririle fără tragere de inimă, dar dacă în felul acesta ratezi mult din viață e ceva firesc, pentru că viața este cu puțință numai dacă ești viu, intens viu.

Dacă flacăra ta a ajuns să fie acoperită de formalități, îndatoriri, reguli pe care trebuie să le urmezi împotriva voinței tale, nu vei putea decât să te târăști prin viață.

Poate că te vei târâ într-un mod confortabil, poate că viața ta va fi convenabilă, dar cu siguranță nu va fi o viață cu adevărat vie.

O viață cu adevărat vie este, într-un fel, haotică. Spun într-un fel, pentru că haosul își are propria disciplină. Nu are reguli pentru că nu are nevoie de ele. Are regula de bază încorporată în el - nu are nevoie de reguli externe

Și acum, o poveste zen.

Într-o zi de iarnă, un samurai sosi la templul lui Eisai și exprimă o cerere:

„Sunt sărac și bolnav“, spuse el.

„Iar familia mea moare de foame. Te rog, maestru, ajută-ne!“

Cum nu avea de nici unele, viața lui Eisai era foarte austeră și nu avea nimic de oferit.

Fu cât pe ce să îl gonească pe samurai, când își aminti de statuia lui Yakushi-Buddha, care se afla pe holul templului.

Se duse acolo, rupse aureola care înconjura capul acestuia și i-o oferă samuraiului.

Vinde asta“, spuse Eisai. „Ar trebui să te scapi de probleme.“

Uluit, dar disperat, samuraiul luă aureola și plecă.

„Maestru!“ strigă unul dintre discipolii lui Eisai. „Este un sacrilegiu! Cum poți să faci așa ceva?“

„Sacrilegiu? Pfui! Nu am făcut decât să pun mintea lui Buddha la lucru, mintea lui plină de iubire și milă. Sunt convins că dacă însuși Buddha ar fi auzit povestea samuraiului, și-ar fi tăiat un braț pentru a i-l oferi.“

O poveste simplă, dar plină de sensuri.

Primul ar fi că, chiar și atunci când nu ai nimic de oferit, privește din nou.

Vei găsi tot timpul ceva de dat.

Chiar și când nu ai nimic de dat, tot poți găsi ceva de dat. Este o chestiune de atitudine.

Dacă nu poți oferi nimic, măcar zâmbeste; dacă nu poți oferi nimic, stai lângă acea persoană și ține-o de mână.

Nu este o chestiune de a oferi ceva anume, este pur și simplu o chestiune de a oferi.

Acest Eisai era un călugăr sărac, așa cum sunt toți călugării budiști.

Viața lui era foarte austeră și nu avea nimic de oferit.

În mod normal, este un sacrilegiu suprem să rupi nimbul care înconjoară statuia lui Buddha și să-l oferi. Nici o persoană așa-zis religioasă nu ar putea concepe așa ceva.

Numai cineva cu adevărat religios ar face-o - tocmai de aceea eu afirm că nu există reguli în compasiune, compasiunea este dincolo de reguli. Este sălbatică. Nu urmează nici o formalitate.

Apoi, brusc, Eisai și-a amintit de statuia Buddha din hol.

În Japonia, în China, există obiceiul de a fixa un nimb de aur în jurul capului lui Buddha, pentru a sugera aura. Eisai și-a amintit brusc de asta - zi de zi venerase statuia respectivă.

Se duse acolo, rupse aureola care înconjura capul acestuia și i-o oferă samuraiului. „Vinde asta“, spuse Eisai. „Ar trebui să te scapi de probleme.“

Uluit, dar disperat, samuraiul luă aureola și plecă.

Până și samuraiul era uluit. Nu se așteptase la așa ceva. Până și el credea că gestul fusese un sacrilegiu. Ce om era acela? Adept al lui Buddha, iar el îi distruge statuia. E un sacrilegiu chiar și numai să atingi statuia, darămite să smulgi nimbul.

Aceasta este diferența dintre o persoană cu adevărat religioasă și una așa-zis religioasă.

Persoana așa-zis religioasă nu face decât să respecte regula; se gândește tot timpul la ce este indicat și ce nu.

Dar o persoană cu adevărat religioasă trăiește. Pentru ea nu există lucruri indicate sau neindicate.

Compasiunea este atât de infinit de indicată încât, orice faci din compasiune, devine numaidecât indicat.

„Maestre!”, strigă unul dintre discipolii lui Eisai. „Este un sacrilegiu! Cum poți să faci așa ceva?”

Chiar și un discipol înțelege că așa ceva nu se cuvine. A fost înfăptuit un lucru necuvenit.

.Sacrilegiu? Pfui! Nu am făcut decât să pun mintea lui Buddha la lucru, mintea lui plină de iubire și milă. Sunt convins că dacă însuși Buddha ar fi auzit povestea samuraiului, și-ar fi tăiat un braț pentru a i-l oferi.”

A înțelege, este altceva decât a urma pur și simplu.

Când urmezi ceva anume, aproape că devii orb; atunci regulile trebuie respectate.

Dacă înțelegi, atunci și tu poți urma ceva anume, dar nu mai ești orb. Fiecare moment decide, în fiecare moment conștiința ta răspunde, și tot ce faci este corect.

Una dintre cele mai frumoase povești este despre un maestru zen care a cerut, într-o noapte de iarnă, să i se dea voie să se adăpostească la templu.

Tremura pentru că era o noapte foarte rece și ninge.

Desigur, preotul din templu a fost înțelegător cu el și i-a spus:

„Poți să stai aici, dar numai o noapte, pentru că acest templu nu este un hotel. De dimineață va trebui să pleci”.

În miezul nopții, preotul auzi deodată un sunet. Sosi în grabă și nu putu să-și creadă ochilor. Călugărul stătea lângă un foc pe care îl făcuse în templu. Una dintre statuile lui Buddha dispăruse. În Japonia, statuile lui Buddha sunt sculptate în lemn.

Preotul întrebă: „Unde este statuia?”

Maestrul îi arată focul și îi spuse: „Era foarte frig și tremuram.”

Preotul îi zise: „Pesemne că ești nebun! Nu vezi ce ai făcut? Era statuia lui Buddha. I-ai dat foc lui Buddha!”

Maestrul privi în focul care se stinge, apoi începu să scurme cu un băț.

Preotul întrebă: „Ce faci?”

El spuse: „Încerc să dau de oasele lui Buddha”.

Preotul zise: „Ești cu adevărat nebun! Este un Buddha din lemn. Nu are oase”.

Atunci maestrul zise: „Mai e mult până să se lumineze afară și se face din ce în ce mai frig. De ce nu îi aduci și pe ceilalți doi Buddha?”

Desigur că maestrul a fost imediat alungat din templu.
Acest om era periculos!

În timp ce era gonit de la templu, acesta spunea:

„De ce dați afară un Buddha viu? În numele unui Buddha din lemn? Buddha cel viu suferea atât de mult încât a trebuit să îi arăt compasiune. Dacă Buddha ar fi fost viu, ar fi făcut același lucru. El însuși mi-ar fi dat toate cele trei statui. Știu asta! Știu în adâncul inimii mele că ar fi făcut la fel”.

Dar cine să îl asculte? L-au aruncat în zăpadă și au închis ușile.

De dimineață, când preotul a ieșit din templu, l-a văzut pe maestru stând lângă o piatră cu câteva flori pe ea, venerând-o.

Preotul a venit la el și i-a spus: „Ce faci acum? Venerezi o piatră?”

Maestru a răspuns: „Ori de câte ori vine momentul rugăciunii, îl creez pe Buddha al meu oriunde, pentru că el e tot timpul prin preajmă. Piatra aceasta este la fel de bună precum statuile tale de lemn dinăuntru”.

Este o chestiune de atitudine. Când privești cu ochi care venerază, totul devine divin.

Ține minte - povestea despre Eisai este ușor de înțeles întrucât compasiunea este îndreptată spre altcineva.

Povestea aceasta este chiar mai dificilă și mai complexă, întrucât compasiunea este arătată și însuși.

O persoană care înțelege cu adevărat nu e dură nici cu sine, nici cu ceilalți, pentru că e una și aceeași energie.

O persoană care înțelege cu adevărat nu este masochistă. Nu este nici sadică și nici masochistă.

O persoană care înțelege cu adevărat pur și simplu înțelege că nu există nici o distincție - totul este divin, inclusiv ea însăși. Și trăiește cu această înțelegere profundă.

A trăi cu înțelegere profundă înseamnă compasiune.

Nu încerca să o exersezi; relaxează-te profund în meditație.

Intră într-o stare de destindere interioară în meditație, și vei fi capabil să miroși parfumul care provine din cele mai ascunse cotloane ale ființei tale.

Apoi floarea va înflori și compasiunea se va răspândi.

Meditația este floarea, iar compasiunea este parfumul ei.

O DORINȚĂ ESTE O DORINȚĂ. RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI

„Ai putea să vorbești despre dorința de a-i ajuta pe oameni, despre diferențele și asemănările dintre această dorință și alte forme de dorință?”

Dorința este dorință; nu este nici o diferență. Fie că vrei să ajuți oamenii sau că vrei să îi rănești, natura dorinței rămâne aceeași.

Un buddha nu dorește să ajute oamenii.

El ajută oamenii, dar nu există dorință în asta; este ceva spontan. Nu este decât parfumul unei flori care tocmai a înflorit.

Floarea nu își dorește ca parfumul să se răspândească spre oameni pe aripile vântului. Dacă acel parfum ajunge sau nu la oameni, nu este preocuparea florii.

Dacă ajunge, se întâmplă în mod accidental; dacă nu ajunge, e tot accidental.

Floarea își eliberează spontan parfumul.

Soarele răsare - nu are dorința de a-i trezi pe oameni, nu are dorința de a face florile să înflorească, nu are dorința de a ajuta păsările să cânte. Lucrul acesta se întâmplă de la sine.

Un buddha ajută nu pentru că își dorește să ajute pentru că natura lui este însăși compasiunea.

Orice om care meditează devine plin de compasiune, dar nu devine un „slujitor al oamenilor”.

Slujitorii oamenilor sunt răuvoitori; lumea a suferit prea mult pentru că serviciul pe care l-au adus acești „slujitori” este, de fapt, o dorință care se dă drept compasiune, iar dorința nu poate fi niciodată plină de compasiune.

Dorința este întotdeauna exploatare.

Poți exploata în numele compasiunii; poți exploata folosind nume frumoase.

Poți vorbi despre serviciul adus umanității și despre frăție, sau despre religie, și Dumnezeu, și adevăr.

Vorbele tale frumoase nu vor aduce decât mai multe și mai multe războaie, mai multă și mai multă vărsare de sânge - mai mulți oameni vor fi crucificați și arși de vii. Doar asta se întâmplă de milenii.

Iar dacă nu ajuți la instaurarea unui nou tip de înțelegere în lume, totul va continua în același fel și pe viitor.

Primul lucru pe care trebuie să îl ții minte este acela că dorința e aceeași, fie că îți dorești să ajuți sau să faci rău.

Nu este o chestiune de obiect al dorinței; este o problemă ce ține de natura dorinței ca atare.

Natura dorinței este cea care te duce în viitor, cea care aduce în discuție ziua de mâine.

Iar odată cu ziua de mâine sosesc și toate grijile, toate anxietățile cu privire la eventuala sau imposibila ta reușită.

Teama de eșec și ambiția succesului vor fi acolo - fie că îți dorești bani sau victorie, fie că îți dorești să simți compasiune față de oameni și să îi salvezi, este același joc. Doar numele se schimbă

Este esențial să înțelegi acest lucru.

Un om i-a spus lui Buddha: „Aș vrea să îi ajut pe oameni, învață-mă!”

Buddha l-a privit și s-a întristat.

Omul a fost uimit, confuz. „De ce te-ai întristat? Am spus ceva greșit?”

Buddha i-a răspuns: „Cum ai putea să ajuți oamenii?”

Nu te-ai ajutat nici măcar pe tine! Nu vei face decât să îi rănești în numele ajutorului”.

Înainte de orice, adu lumină în ființa ta.

Lasă flacăra să se aprindă în conștiința ta... și nu vei mai pune această întrebare. Atunci, în mod firesc, prezența ta și tot ce vei face vor fi de mare ajutor.

Dorința este dorință.

Nu există nici dorință materială și nici dorință spirituală.

Este o gratificare a egoului, ajută-i pe oameni și vei deveni mai sfânt decât ceilalți.

Vei deveni mai înțelept decât alții - tu știi, iar ei nu.

Vrei să ajuți pentru că ai ajuns la destinație, în timp ce ei sunt niște ignoranți pierduți în întuneric, și tu vrei să devii o lumină pentru ei.

Vrei să devii stăpân și vrei să îi reduci la statutul de discipoli.

Dacă dorința este acolo, atunci această dorință nu îi va ajuta - și nu te va ajuta nici pe tine. Vă va dauna atât ție, cât și lor.

E o sabie cu două tăișuri; îi va tăia pe ceilalți și te va tăia și pe tine. Este ceva distructiv, nu poate fi ceva creativ.

Mai există un tip de ajutor care nu vine din dorință, care nu se dezvoltă din nici o proiecție a egoului.

Acel tip de ajutor, acea formă de compasiune are loc doar atunci când ajungi la pîscul ultim al meditației, niciodată înainte.

Când primăvara sosește în conștiința ta, când toate florile din tine înfloresc, parfumul lor începe să se împrăști spre ceilalți.

Nici nu este nevoie să îți dorești să se întâmple așa. De fapt, nu poți interveni în nici un fel. Chiar dacă vrei să previi, nu o poți face.

Este inevitabil ca parfumul să ajungă la ceilalți. Va deveni o lumină în viața lor, va anunța un nou început - nu pentru că îți dorești asta, ci pentru că ești transformat.

«Există o meditație budistă numită Maitri Bhavana.

Începe cu aceste cuvinte pe care ți ie adresezi ție însuși: „Fie ca eu să fiu bine, fie ca eu să fiu fericit, fie ca eu să fiu lipsit de dușmănie, fie ca eu să fiu lipsit de rea-voință față de mine însumi”.

După ce ești pătruns de sentimentul generat de aceste gânduri, următoarea fază a meditației constă din a-l extinde spre ceilalți - pentru început, trebuie să vizualizezi oamenii pe care îi iubești și să le oferi acest sentiment de bine; apoi să faci la fel cu oamenii pe care îi iubești mai puțin, până ajungi să simți compasiune chiar pentru cei pe care îi urăști.

Am simțit de multe ori că meditația aceasta mă deschidea cumva față de ceilalți. Am renunțat însă la ea pentru că am văzut în ea pericolul unei autohipnoze.

Încă mă simt atras de această meditație, dar sunt confuz, nu știu dacă ar trebui să o reiau, eventual cu o atitudine diferită, sau să renunț complet la ea.

Ai putea vorbi despre această meditație? Ti-aș fi recunoscător.»

Maitri Bhavana este una dintre cele mai pătrunzătoare meditații.

Nu trebuie să îți fie teamă că ar fi o formă de autohipnoză; nu e așa ceva. De fapt, este într-un fel o de-hipnotizare. Pare a fi hipnoză pentru că este procesul invers. Este ca și cum ai fi venit să mă vizitezi de la tine de acasă, ai fi luat-o pe un drum, iar acum, la întoarcere o iei pe același drum.

Singura diferență este că spatele tău va fi îndreptat spre casa mea. Drumul va fi același, tu vei fi același, dar fața ta era îndreptată spre casa mea în timp ce veneai; acum ești cu spatele la casa mea.

Omul este deja hipnotizat.

Acum nu se mai pune problema să fii hipnotizat sau nu - ești deja hipnotizat, întregul proces al societății este o formă de hipnoză.

Cuiva i se spune că este creștin, și i se repetă constant acest lucru, încât mintea lui ajunge să considere că el este cu adevărat creștin.

Cineva e hindus, altcineva e mahomedan... toate acestea sunt forme de hipnoză.

Ești deja hipnotizat.

Dacă crezi că ești nefericit, și asta este o formă de hipnoză. Dacă crezi că ai prea multe probleme, și asta e tot o hipnoză.

Tot ceea ce ești este o formă de hipnoză. Societatea ți-a inoculat ideile acestea, iar acum ești plin de aceste idei și condiționări.

Maitri Bhavana este o formă de de-hipnoză: este efortul de a-ți readuce mintea ta naturală; este efortul de a-ți reda chipul original; este efortul de a te readuce la punctul în care te aflai în momentul nașterii, atunci când încă nu erai corupt de către societate.

Când se naște un copil, el este în starea de Maitri Bhavana.

Maitri Bhavana înseamnă un sentiment profund al prieteniei, al iubirii, al compasiunii.

Când se naște un copil, acesta nu cunoaște ura, cunoaște doar iubirea.

Iubirea există în mod intrinsec în el; ura o va învăța mai târziu. Iubirea este intrinsecă; furia o va învăța mai târziu.

Gelozia, posesivitatea, invidia, pe toate acestea le va învăța mai târziu.

Acestea sunt lucrurile pe care societatea le va inocula copilului; cum să fie gelos, cum să fie plin de ură, cum să fie plin de furie și violență. Sunt lucrurile pe care le va învăța de la societate.

Când un copil se naște, el nu este decât iubire simplă. Trebuie să fie așa, pentru că nu a cunoscut altceva.

În burta mamei lui nu a întâlnit nici un dușman. A trăit în iubire profundă timp de nouă luni, înconjurat de iubire, hrănit de ea.

Nu cunoaște nimic din ceea ce înseamnă dușmănia. Nu o cunoaște decât pe mama lui și iubirea ei.

La naștere, întreaga lui experiență este iubirea, așa că ce ar putea să știe el despre ură?

Această iubire o aduce cu el la naștere; acesta este chipul lui original.

Apoi vor interveni necazurile și alte experiențe. Va începe să își piardă încrederea în oameni. Un nou-născut se naște pur și simplu încrezător.

Am auzit o poveste:

Un bărbat împreună cu băiețelul lui au intrat într-o frizerie.

După ce bărbatul a primit tratamentul complet - bărbierit, șamponat, manichiură, tuns etc. -, l-a pus pe băiețel pe scaun.

„Mă duc să cumpăr o cravată“, i-a spus bărbatul bărbierului. „Mă întorc în câteva minute.“

Când bărbierul a terminat cu tunderea băiețelului, văzând că tatăl acestuia nu mai apărea, el i-a spus copilului: „Se pare că tatăl tău a uitat de tine“.

„Nu era tatăl meu", a spus băiețelul. „A venit pur și simplu la mine, m-a luat de mână și mi-a spus: «Haide, fiule, ne vom tunde gratis.»“

Copiii sunt foarte încrezători, dar cu timpul vor exista experiențe în care vor fi amăgiți și care le vor cauza necazuri, în care vor întâmpina opoziție. În care vor fi înfricoșați.

Ușor, ușor, vor învăța toate șmecheriile lumii. Asta li s-a întâmplat tuturor, mai mult sau mai puțin.

Acum, Maitri Bhavana nu face decât să creeze aceeași situație; este o de-hipnoză.

Este un efort de a te scăpa de ură, de furie, de gelozie, de invidie și de a te readuce la starea în care erai atunci când ai venit pe lume.

Dacă vei continua să practici această formă de meditație, vei începe prin a te iubi pe tine mai întâi - pentru că ești mai aproape de tine decât oricine altcineva.

Apoi vei începe să oferi iubirea, prietenia, compasiunea, sentimentele, gândurile bune, binecuvântările tale - le vei oferi oamenilor pe care îi îndrăgești, prietenilor, iubiților.

Apoi, ușor, ușor, vei începe să le oferi și oamenilor pe care nu îi iubești prea mult, și oamenilor față de care ești indiferent - pe care nici nu îi iubești, nici nu îi urăști și apoi, încetul cu încetul, le vei oferi celor pe care îi urăști.

Treptat, te vei de-hipnotiza.

Vei începe să crezi din nou un pântec de iubire în jurul tău.

Când un Buddha stă, el stă în existență ca și cum existența ar fi devenit din nou pântecul mamei lui.

În acea stare nu există dușmănie. A reușit să ajungă la natura lui originală. A ajuns să cunoască ceea ce e esențial în el însuși.

Acum poți chiar să îl ucizi, dar nu îi poți distruge compasiunea. Chiar și murind, el va rămâne plin de compasiune față de tine.

Îl poți ucide, dar nu îi poți ucide încrederea.

Acum știe că încrederea este ceva atât de elementar, încât dacă îți pierzi încrederea, pierzi tot.

Iar dacă nu îți pierzi încrederea, dar pierzi orice altceva, atunci nimic nu este cu adevărat pierdut. Îi poți lua totul, dar nu îi poți lua încrederea.

Maitri Bhavana este o meditație frumoasă; nu trebuie să renunți la ea. Îți va fi de un imens ajutor. Este o destructurare.

Egoul este creat din ură, dușmănie și conflict.

Dacă vrei să renunți la ego, va trebui să crezi mai multe sentimente de iubire. Atunci când iubești, egoul dispare.

Dacă iubești mult și iubești necondiționat și iubești totul, atunci egoul nu poate exista. Egoul este cel mai prostesc lucru care i se poate întâmpla unui om.

Odată ce s-a întâmplat, este foarte dificil chiar și să-l mai vezi, pentru că îți încețoșează vederea.

Am auzit o poveste:

Mulla Nasruddin și cei doi prieteni ai lui vorbeau despre asemănări.

Primul prieten a zis: „Fața mea seamănă cu cea a lui Winston Churchill. Am fost deseori confundat cu el”.

Al doilea a zis: „În cazul meu, oamenii cred că sunt Richard Nixon și îmi cer autograful”.

Mulla a zis: „Asta nu-i nimic. Eu, unul, am fost deseori confundat cu însuși Dumnezeu”.

Cei doi prieteni l-au întrebat la unison: „Cum așa?”

Mulla Nasruddin le-a răspuns: „Ei bine, când am fost condamnat și dus la închisoare pentru a patra oară, paznicul pușcăriei m-a văzut și mi-a spus:

«Doamne, ai venit din nou!»“

Odată ce egoul s-a instalat, acesta nu face altceva decât să adune de peste tot - lucruri cu sens, lucruri fără sens -, dar continuă să se simtă important.

În dragoste spui: „Și tu ești important, nu numai eu“.

Când iubești pe cineva, ce îi spui acelei persoane?

Poate că te exprimi prin vorbe sau nu, dar ce este cu adevărat în adâncul inimii tale?

Spui, fie prin cuvinte, fie în tăcere: „Tu ești la fel de important pe cât sunt eu“.

Dacă iubirea ta devine din ce în ce mai mare, vei spune: „Tu ești chiar mai important decât mine. Dacă intervine o situație în care numai unul singur poate supraviețui, eu aș muri pentru tine și mi-aș dori ca tu să trăiești“.

Celălalt a devenit mai important: ești gata să te sacrifici pe tine pentru cel pe care îl iubești.

Și dacă vei continua să împrăștii iubirea, la fel cum se întâmplă în Maitri Bhavana, atunci, ușor, ușor, începi să dispari.

Multe vor fi momentele când nu vei mai fi — complet tăcut, fără nici un ego, fără centru, doar spațiu pur.

Buddha spune: „Atunci când această stare devine permanentă, iar tu te-ai integrat în acest spațiu pur, atunci ești iluminat“.

Când ai scăpat complet de ego, devii iluminat: când ai devenit atât de lipsit de ego încât nici nu mai poți să spui „eu sunt“, nici nu mai poți să spui „eu sunt sinele“.

Cuvântul pe care îl folosește Buddha pentru a denumi această stare este anatta: „ne-ființă“, „non-ființă“, „non-sine“. Nu poți nici măcar să mai rostești cuvântul „eu“, însuși cuvântul devine profan.

În iubirea profundă, „eu“ dispare. Ești destrăbălat.

Atunci când se naște un copil, acesta vine pe lume fără nici un „eu“.

Pur și simplu este - o coală albă, nimic nu e scris pe ea. Societatea este cea care va începe să scrie și îi va îngusta conștiința.

Societatea va începe ușor, ușor să fixeze un rol pentru el. „Acesta este rolul tău: acesta ești tu“ - iar el va rămâne legat de acel rol.

Rolul nu îi va permite să fie fericit, pentru că fericirea este posibilă doar atunci când ești infinit.

Când ești îngust, nu poți fi fericit.

Fericirea nu este o funcție a îngustimii; fericirea este o funcție a spațiului infinit. Când există atât spațiu în tine încât întregul poate sălășlui, abia atunci poți fi fericit.

Maitri Bhavana îți poate fi de mare ajutor.

Partea a II-a.

VEȘMINTELE OII. CEEA CE NU ESTE COMPASIUNEA

Cei orbi nu îi pot ajuta pe cei orbi.

Cei care orbecăie în întuneric nu pot să îi conducă pe ceilalți spre lumină.

Cei care nu cunosc imortalitatea nu îi pot ajuta pe ceilalți să scape de teama de moarte.

Cei care nu trăiesc total și intens, al căror cântec nu vine din inimă, al căror zâmbet este pictat fals pe buze, acei oameni nu pot să îi ajute pe ceilalți să fie autentici și sinceri.

Aceia care sunt ipocriți, care pretind a fi ceva ce nu sunt nu îi pot ajuta pe ceilalți să fie onești.

Cei care nu sunt încă ei înșiși, cei care nu știu nimic despre ei înșiși, cei care nu au habar despre individualitatea lor - cei care sunt pierduți în propria personalitate, o personalitate falsă, fabricată de societate - nu pot ajuta pe nimeni să obțină individualitatea.

Chiar și dacă au intenții bune, acest lucru nu este posibil, pur și simplu.

Dacă flacăra vieții tale nu arde, cum ai putea să aprinzi lămpile stinse ale celorlalți?

Trebuie să arzi; numai atunci le vei putea da și altora din flacăra ta.

Trebuie înainte de toate să fii rebel pentru a putea împrăști rebeliunea în jurul tău.

Dacă arzi, dacă arzi în flăcări, atunci poți crea un foc imens a cărui flăcărie să urce dincolo de viziunea ta. Dar înainte de toate trebuie să arzi tu în flăcări.

Orbul care conduce alt orb... misticul Kabir spune că amândoi vor cădea în fântână.

Cuvintele lui sunt: „Andha andham thelia dono koop padant.” - „Orbul îl conducea pe orb, și au căzut amândoi în fântână.”

Trebuie să ai ochi pentru a-l putea conduce pe un orb la un medic - nu există altă cale.

Poți doar să împărți cu ceilalți ceea ce ai.

Dacă ești nefericit, nu vei împărți decât nefericire. Iar când doi oameni nefericiți sunt împreună, nefericirea lor nu este doar dublată, ci este multiplicată.

Același lucru se întâmplă în cazul beatitudinii tale, același lucru se întâmplă în cazul rebeliunii tale, același lucru se întâmplă în cazul tuturor experiențelor.

Orice ți-ai dori să fie lumea, trebuie ca înainte de toate tu să fii un model. Trebuie să treci testul focului, ca să poți dovedi filosofia de viață prin propriul exemplu. Nu poți să argumentezi la nesfârșit. Raționamentele și argumentele nu îți vor fi de ajutor; numai experiența ta le poate da celorlalți gustul iubirii, al meditației, al tăcerii, al religiozității.

Nu încerca să ajuți pe nimeni înainte de a fi trăit tu experiența - nu vei face altceva decât să crezi un haos și mai mare în cealaltă persoană.

Ceilalți sunt deja în haos. Secole de moșteniri de tot felul au adus haosul în lume.

Va fi foarte drăguț din partea ta dacă nu îi vei ajuta, pentru că ajutorul va fi foarte periculos; ajutorul tău va fi foarte riscant pentru cealaltă persoană.

Înainte de orice, parcurge tu drumul, ca să știi perfect unde anume te va conduce - numai atunci îi vei putea ajuta pe ceilalți să meargă pe calea lor.

Este foarte dificil să comunici în această lume.

Trebuie să înveți cum să îți comunici experiențele, astfel ca ceea ce ajunge la ceilalți să fie exact ceea ce vrei să spui; în caz contrar, există posibilitatea ca tu să crezi că le oferi nectar celorlalți, și de fapt să se dovedească a fi otravă în viața lor. Sunt deja suficient de otrăviți!

Este mai bine să te cureți pe tine întâi, să faci ca ochii tăi să fie mai transparenți pentru a vedea mai bine.

Poate că - poate doar, chiar și atunci - vei putea fi capabil să îi ajuți pe ceilalți.

Intenția este bună, dar binele nu se face doar datorită intențiilor bune.

O zicală străveche spune că drumul spre iad este pavat cu bune intenții.

Sunt milioane de oameni care ajută cu intenții bune, care le dau sfaturi celorlalți - și nici nu se obolesc să se gândească la faptul că nici măcar ei înșiși nu țin cont de propriul sfat.

Dar plăcerea de a da sfaturi este atât de mare... cui îi pasă dacă eu iau aminte sau nu la propriile-mi sfaturi?

Plăcerea de a da sfaturi este o plăcere subtilă, egoistă.

Persoanele pe care le sfătuiești devin ignorante; tu devii cunoscător.

Sfatul este singurul lucru din lume pe care toată lumea îl dă, dar nimeni nu îl primește; și este un lucru bun faptul că nimeni nu îl primește, pentru că este dat de oameni care nu știu nimic - deși nu există nici o intenție rea în spatele lui.

Ține minte, în însăși natura lucrurilor, dacă vrei să schimbi lumea, trebuie să te schimbi mai întâi pe tine.

Revoluția trebuie să înceapă de la tine. Numai atunci vei putea să o răspândești și în inimile celorlalți.

Trebuie ca, înainte de toate, tu să dansezi, și apoi vei vedea miracolul - ceilalți au început și ei să danseze.

Dansul este contagios; așa sunt și iubirea, mulțumirea, religiozitatea, rebeliunea - toate sunt contagioase.

Dar înainte de toate, trebuie ca tu să ai flacăra pe care vrei să o vezi în ochii celorlalți.

BUNĂTATEA PLINĂ DE IUBIRE ȘI ALTE AMĂGIRI ALE MĂREȚIEI

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10203272081240996&set=a.4317517074311.1073741856.1778520506&type=3&theater>

Compasiunea este înflorirea supremă a conștiinței. Este pasiunea eliberată de întuneric, pasiunea scăpată din robia de orice fel; este pasiunea fără otravă. Pasiunea devine compasiune. Pasiunea este sămânța, compasiunea este înflorirea ei.

Dar compasiunea nu este bunătate, bunătatea nu este compasiune. Bunătatea este o atitudine condusă de ego, ea îți întărește egoul.

Când ești bun cu cineva, simți că ești într-o poziție superioară acelei persoane.

Când ești bun cu cineva, în spatele bunătății ascunzi de fapt o imensă insultă - îl umilești pe celălalt și te simți fericit umilindu-l.

Tocmai de aceea bunătatea nu poate fi iertată.

Persoana cu care ai fost bun va rămâne cumva, într-un fel, plină de furie, și este foarte posibil să vrea să se răzbune. Asta pentru că bunătatea este doar la suprafață o formă de compasiune, dar în profunzime nu are nimic de-a face cu compasiunea.

Are alte motivații, care vor fi vădite ulterior

Compasiunea este complet lipsită de motive - nu are nici un motiv.

Există pentru că tu ai și oferi - nu pentru că ar avea nevoie celălalt. Compasiunea nu îl ia deloc în calcul pe celălalt. Întrucât deții atât de mult, începi să înflorești.

Compasiunea este spontană, naturală, e precum respirația.

Bunătatea este o atitudine cultivată.

Bunătatea este un fel de viclenie; este calculată, este aritmetică.

Ai auzit cu siguranță una dintre cele mai importante zicale - apare în aproape toate evangheliile și scripturile, într-o formă sau alta - „fă-le altora ceea ce ți-ar plăcea să ți se facă ție”.

Aceasta este o atitudine calculată, nu este compasiune. Nu are nimic de-a face cu religiozitatea - este o formă foarte joasă de moralitate, o moralitate lumească. „Fa-le altora ceea ce ți-ar plăcea să ți se facă ție.” O faci doar pentru că ți-ar plăcea ca și ție să ți se întoarcă favoarea. Este o atitudine egoistă, egocentrică, egotistă.

Nu îl ajuți pe celălalt, nu îl iubești pe celălalt - într-un mod foarte ocolit nu faci decât să te servești pe tine. îl folosești pe celălalt.

Este un egoism luminat, e adevărat, dar tot egoism este - un egoism foarte inteligent, dar tot egoism.

Compasiunea este o înflorire necalculată, vine de la sine. Oferi pentru că pur și simplu nu există alt mod de a fi pentru tine.

Ține minte, așadar, primul lucru: compasiunea nu este bunătate, într-un anume sens—în sensul pe care îl dai tu cuvântului bunătate, compasiunea nu e bunătate.

În alt sens, compasiunea este singura bunătate adevărată. Nu „ești bun” cu cineva, nu ești mai important decât celălalt, pur și simplu eliberezi energia pe care o primești de la întreg. Vine de la întreg și se duce înapoi la întreg - nu stai în calea ei precum un obstacol, asta este tot.

Când Alexandru cel Mare călătorea spre India, s-a dus să îl vadă pe marele mistic Diogene.

Diogene era întins pe malul unui râu, stătea la plajă.

Alexandru cel Mare își dorise dintotdeauna să îl întâlnească pe Diogene, pentru că auzise că acest om nu avea nimic și cu toate acestea nu exista un om mai bogat decât el. Avea ceva în el, era o ființă luminoasă.

Oamenii obișnuiau să spună: „Este un cerșetor, dar de fapt este un împărat”.

Prin urmare, lui Alexandru cel Mare acest lucru i-a stârnit curiozitatea. Auzind că Diogene era prin apropiere, s-a dus la el.

De dimineață, la răsăritul soarelui, Diogene stătea gol pe nisip...

Alexandru cel Mare îi spuse: „Mă bucur să te întâlnesc. Ce am auzit despre tine pare a fi adevărat. Nu am întâlnit un om mai fericit. Ce aş putea face pentru dumneata?”

Iar Diogene îi răspunse: „Doar să te dai la o parte, îmi stai în soare. Și ține minte, nu trebuie să blochezi niciodată lumina soarelui. Ești periculos, poți împiedica soarele să ajungă la mulți oameni. Doar stai deoparte”.

Compasiunea nu este ceva ce poți da celorlalți; ea pur și simplu înseamnă să nu blochezi razele soarelui.

Trebuie să înțelegi sensul ei: să nu blochezi dumnezeirea. Înseamnă să devii vehicul al divinului, să permiți divinului să curgă prin tine. Devii un bambus gol, iar divinul curge prin tine.

Numai bambusul gol poate deveni un flaut, pentru că numai bambusul gol este capabil să lase cântecul să treacă prin el.

Compasiunea nu vine de la tine. Compasiunea vine din existență, din divin.

Bunătatea vine de la tine - acesta este cel dintâi lucru pe care trebuie să îl înțelegi.

Bunătatea este ceva ce faci tu, compasiunea este ceva ce face existența. Tu pur și simplu nu îi sta în cale. Permite razelor soarelui să cadă, să pătrundă, să se ducă oriunde își doresc.

Bunătatea întărește egoul, iar compasiunea este posibilă numai atunci când egoul a dispărut complet.

Nu te lăsa păcălit de dicționare, pentru că în dicționare vei găsi că bunătatea este sinonimă cu compasiunea. Dar nu așa stau lucrurile în dicționarul adevărat al existenței.

În religia zen nu există decât un dicționar, cel al universului.

Mahomedanii au Coranul ca scriptură, hindușii au Vedele, sikhii au Gurugranth, creștinii au Biblia, iar evreii au Talmudul.

Dacă mă întrebi pe mine care este scriptura maeștrilor zen, eu ți-aș răspunde că nu au nici o scriptură, scriptura lor este universul. Aceasta este și frumusețea religiei zen.

În fiecare piatră există o predică, prin fiecare tril al păsărilor vorbește Dumnezeu. În fiecare mișcare din jurul tău existența dansează.

Compasiunea este atunci când permiți acestui cântec etern să te traverseze, să pulseze în tine - când cooperezi cu această divinitate, când ești mână în mână cu ea.

Nu are nimic de-a face cu tine; trebuie ca mai întâi tu să dispari pentru a-i permite ei să apară. Pentru ca să fie cu putință compasiunea, tu trebuie să dispari complet - ea nu poate curge decât în absența ta.

Bunătatea cultivată te face foarte egotic. Poți vedea chiar și tu; oamenii buni sunt egotici, mai egotici decât cei cruzi.

Este ciudat - omul care este crud simte măcar puțină vinovăție, dar așa-zisele persoane bune se simt în regulă, mai sfinte decât oricine, întotdeauna deasupra celorlalți.

Omul bun este foarte conștient de sine în ceea ce face; fiecare act de bunătate conferă și mai multă energie și forță egoului său. Devine pe zi ce trece din ce în ce mai măreț. Toată povestea este o gratificare a egoului.

Acesta este primul lucru pe care trebuie să îl înțelegi, compasiunea nu este așa-zisa bunătate.

Are partea esențială a bunătății în ea - partea de blândețe, de empatie, de lipsă de duritate, de creativitate, de întrajutorare.

Dar nimic nu este rezultatul unei acțiuni din partea ta; totul curge prin tine. Vine din existență, iar tu ești fericit și plin de recunoștință pentru că existența te-a ales ca vehicul.

Devii transparent și bunătatea trece prin tine. Devii un pahar transparent, pentru ca soarele să poată trece prin tine - nu îi pui bețe în roate.

Este bunătate pură, fără urmă de ego în ea.

Al doilea lucru pe care trebuie să îl înțelegi este următorul: compasiunea nu este nici așa-zisa iubire.

Are calitatea esențială a iubirii, dar nu este ceea ce tu cunoști ca fiind iubire.

Iubirea ta nu este decât dorință carnală deghizată în iubire. Iubirea ta nu are nimic de-a face cu iubirea - este o formă de exploatare a celui alt, în numele a ceva frumos, cu un slogan minunat.

Continui să spui „Te iubesc!” - dar ai iubit vreodată, cu adevărat, pe cineva? Pur și simplu i-ai folosit pe ceilalți; nu ai iubit. Cum ar putea fi iubire folosirea celui alt?

De fapt, a te folosi de celălalt este cel mai distructiv act posibil care există în lume - a-l folosi pe celălalt ca un mijloc pentru a atinge un scop este criminal.

Immanuel Kant, referindu-se la conceptul lui de moralitate, spune că a-l folosi pe celălalt ca mijloc este imoral - actul imoral fundamental. Nu îl folosi pe celălalt ca un mijloc, deoarece fiecare persoană este un scop în sine. Respectă-l pe celălalt ca pe un scop în sine.

Atunci când îl respecti pe celălalt ca pe un scop în sine, abia atunci iubești.

Când începi să îl folosești pe celălalt - soțul își folosește soția, soția își folosește soțul -, motivele sunt prezente. Poți vedea peste tot în jurul tău acest lucru.

Oamenii nu sunt distruși de ură, sunt distruși de așa-zisa lor dragoste.

Și pentru că o numesc dragoste, nu o cercetează cu atenție. Întrucât o numesc dragoste, ei gândesc că totul este bine și în regulă. Nu este așa.

Umanitatea suferă de această boală, așa-numita dragoste. Dacă privești în profunzime, vei găsi doar dorință carnală pură. Dorința carnală nu este iubire.

Dorința carnală vrea să obțină, iubirea vrea să dea.

Dorința carnală pune accentul pe următorul lucru: „la cât poți de mult și oferă cât mai puțin. Oferă mai puțin, ia mai mult. Iar dacă trebuie să oferi, oferă doar ca momeală”.

Dorința carnală nu este decât un târg.

Da, trebuie să dai ceva, întrucât vrei să obții ceva - dar ideea este să obții cât mai mult și să dai cât mai puțin. Acesta este modul în care acționează mintea.

Dacă obții fără să dai, foarte bine! Dacă nu poți să obții fără să dai, atunci oferă foarte puțin; pretinde a da mult, și smulge totul de la celălalt.

Dorința carnală este exploatare. Iubirea nu este exploatare. Prin urmare, compasiunea nu este iubire în sensul obișnuit, și totuși este iubire în adevăratul ei sens.

Compasiunea doar oferă, nu cunoaște noțiunea de a primi înapoi. Nu este vorba că nu primește înapoi, nu - să nu crezi asta nici o secundă.

Când oferi fără să te gândești la ce vei primi în schimb, vei primi de 1 000 de ori mai mult. Dar asta este o altă treabă; nu are nimic de-a face cu tine.

Și când vrei să primești prea mult, de fapt vei fi doar amăgit; nu vei primi nimic. La final, vei fi doar deziluzionat.

Orice poveste de dragoste sfârșește în deziluzie.

Ai fost atent la faptul că orice poveste de dragoste te lasă, în cele din urmă, într-o stare de tristețe, depresie, cu sentimentul de a fi fost înșelat?

Compasiunea nu cunoaște deziluzia, întrucât ea nu începe printr-o iluzie.

Compasiunea nu cere nimic în schimb, nu are nevoie de așa ceva.

Mai întâi, pentru că persoana plină de compasiune simte că „nu e energia mea aceea pe care o ofer, e energia existenței înseși. Cine sunt eu să cer ceva în schimb? Chiar și să ceri un mulțumesc este lipsit de sens”.

Asta s-a întâmplat atunci când un om a venit la Iisus, Iisus l-a atins și l-a vindecat.

Omul i-a mulțumit lui Iisus, era normal, îi era foarte recunoscător. Era bolnav de ani de zile, iar doctorii îi spusese că nu avea nici o șansă să se trateze: „Nu se poate face nimic, trebuie să accepți asta”. Iar acum omul este vindecat!

Dar Iisus i-a spus: „Nu, domnule, nu mie trebuie să îmi mulțumești, mulțumește-i lui Dumnezeu. Este ceva ce s-a întâmplat între tine și Dumnezeu! Eu nu am nimic de-a face. Credința ta este cea care te-a vindecat, și energia lui Dumnezeu s-a revărsat asupra ta mulțumită credinței tale în el.

Eu nu sunt decât cel mult, o punte - o punte prin intermediul căreia energia lui Dumnezeu și credința ta și-au dat mâna. Nu te gânde la mine, nu mie trebuie să îmi mulțumești.

Mulțumește-i divinității, mulțumește-i credinței tale. Ceva s-a întâmplat între tine și divinitate. Eu nu am făcut nimic”.

Asta este compasiunea. Compasiunea continuă să dăruiască, dar nu cunoaște sentimentul dăruirii, nu știe ce înseamnă „Eu sunt cel care oferă”.

Și atunci existența începe să răspundă în mii de feluri.

Oferi puțină iubire și iubirea începe să curgă de peste tot. Omul plin de compasiune nu vrea să ia nimic înapoi, nu este lacom.

Nu așteaptă nimic în schimb, nu face altceva decât să dea. El și primește, dar nu asta este în mintea lui. Prin urmare, al doilea lucru ce trebuie reținut este următorul: compasiunea nu este așa-zisa dragoste, și cu toate astea este adevărata dragoste.

Al treilea lucru ce trebuie ținut minte: compasiunea este inteligența, dar nu este intelectul.

Când inteligența este eliberată de forme, de orice forme logice, când inteligența nu mai are de-a face cu argumentarea, când inteligența este eliberată de așa-zisa raționalitate - pentru că raționalitatea este o formă de închisoare -, când inteligența este libertate, abia atunci este ea compasiune.

Un om plin de compasiune este foarte inteligent, dar nu este un intelectual.

Poate să vadă în și prin lucruri, are ochi adevărați care îi permit să vadă, nimic nu-i rămâne ascuns - dar nu merge pe ghicite.

Nu se folosește de logică, nu se folosește de deducții, se folosește de vederea sa limpede.

Ține minte: Omul plin de compasiune nu este lipsit de inteligență, ci este non-intelectual. Are o inteligență de excepție, este însăși întruchiparea inteligenței. Este strălucire pură. Cunoaște - dar nu gândește.

Ce sens mai are să gândești atunci când cunoști? Gândești doar ca un substitut.

Pentru că nu cunoști, nu îți rămâne altceva de făcut decât să gândești.

Pentru că nu poți cunoaște, nu îți rămâne altceva de făcut decât să gândești.

Gândirea este doar un proces de substituție - și ține mine faptul că este un proces foarte sărăcăcios.

Atunci când cunoști, atunci când vezi, de ce te-ai mai chinui să gândești?

Omul plin de compasiune cunoaște; intelectualul gândește.

Intelectualul este un gânditor, iar omul plin de compasiune este un non-gânditor, un non-intelectual.

Omul plin de compasiune este dotat cu inteligență, o inteligență de excepție, dar inteligența lui nu funcționează prin tiparul intelectului. Inteligența lui funcționează intuitiv.

Și al patrulea lucru; compasiunea nu este simțire - întrucât simțirea are multe lucruri în ea, care nu au nici o legătură cu compasiunea.

Simțirea este caracterizată prin sentimentalism, prin emoție - aceste lucruri nu există în compasiune.

Omul plin de compasiune simte, dar fără emoții. Simte, dar fără sentimentalisme.

Va face orice este nevoie, cu toate acestea va rămâne neatins. Acesta este un aspect care trebuie înțeles în toată profunzimea lui. Și odată ce ai înțeles compasiunea, ai înțeles și ce este buddha.

Cineva suferă - omul cu simțire va începe să plângă. Plânsul nu este de ajutor. Casa cuiva a luat foc - omul cu simțire va striga și va plânge și se va bate cu pumnii în piept. Acest lucru nu ajută.

Omul plin de compasiune va începe să se miște! Nu va plânge, nu are nici un sens, lacrimile nu ajută. Lacrimile nu pot stinge focul, nu pot deveni medicament pentru suferință, nu pot ajuta un om care se îneacă.

Un om se îneacă, iar tu stai la mal și plângi și suspini - plângi și suspini din tot sufletul. Ești un om cu simțire, fără îndoială, dar nu ești un om plin de compasiune.

Omul plin de compasiune intră imediat în acțiune. Acțiunea lui este imediată; nu ezită nici o clipă. Acțiunea lui este imediată - în momentul în care ceva ră sare în viziunea lui, el traduce acel ceva în acțiune.

Mai precis, el nu traduce — ci acel ceva este tradus în acțiune, înțelegerea și acțiunea lui sunt două aspecte ale aceluiași fenomen, nu sunt două lucruri separate.

Primul aspect se numește înțelegere, celălalt se numește acțiune. Tocmai de aceea spun că omul religios este prin natura lui implicat - implicat în viață. Nu va plânge și nu va suspina.

Omul plin de simțire pare uneori a fi un om plin de compasiune. Nu te lăsa păcălit - omul plin de simțire nu îți este de nici un ajutor.

De fapt, nu va face decât să dăuneze și mai mult. Nu îți va fi de nici un ajutor, va crea mai multă și mai multă confuzie. Va întârzia lucrurile în loc să le rezolve.

Omul plin de compasiune este ager. Fără lacrimi, fără emoții, el pur și simplu acționează.

Nu este de gheață, dar nici fierbinte. Este pur și simplu cald — și rece. Acesta este paradoxul omului plin de compasiune. Este cald pentru că este iubitor, și cu toate acestea își păstrează calmul rece.

Nu și-l pierde niciodată; orice s-ar întâmpla el rămâne astfel, și în virtutea acestui calm rece va acționa și fiindcă își păstrează calmul rece, el ajută.

Aceste patru lucruri trebuie înțelese, și apoi vei dobândi o viziune în patru dimensiuni, care îți va permite să înțelegi ce este compasiunea.

Cum se naște compasiunea? - Întrucât ea nu poate fi cultivată. Dacă o cultivi, devine bunătate.

Cum s-a născut această compasiune?

Nu poți afla răspunsul citind evangheliile, nu poți să citești și nici să fii ajutat de ceea ce au spus Buddha și Iisus, întrucât astfel vei pune în funcțiune intelectul, nu inteligența.

Nu poți continua să iubești mai mult și mai mult, nu în felul în care ai făcut-o până acum.

Dacă mergi în aceeași direcție, nu vei atinge compasiunea. Iubirea ta nu merge în direcția bună. Dacă vei continua să iubești în același mod - dacă ascuți un Buddha vorbind despre iubire, sau un Iisus vorbind despre iubire, și te gândești: „Bun. Deci trebuie să iubesc mai mult, în felul în care am iubit până acum” -, prin urmare, cantitatea va fi mai mare, dar calitatea va rămâne aceeași. Vei merge în aceeași direcție.

Direcția ta este fundamental greșită. Nu ai iubit.

Când acest lucru va pătrunde adânc în inima ta, faptul că „nu am iubit încă”... Da, este teribil să simți că nu ai iubit încă - este foarte greu.

Putem crede că ceilalți nu au iubit - este oricum ceea ce credem deja - „nimeni nu m-a iubit, asta e, oamenii sunt răi” -, dar să vezi că tu nu ai iubit îți devastează egoul.

Tocmai de aceea oamenii nu vor să vadă că nu au iubit.

Și pentru că nu vor să vadă, ei chiar nu văd. Și pentru că nu văd, nu se vor transforma niciodată. Vor continua să meargă în aceeași direcție; vor repeta mecanic aceleași lucruri, iar și iar.

Și iar și iar vor fi deziluzionați.

Așadar, cum să faci să apară compasiunea?

Dacă ar fi fost vorba doar despre iubirea ta, ai fi fugit în aceeași direcție. Să fugi mai repede, cu și mai multă viteză și cantitate, ar fi lucrul corect pe care trebuie să îl faci.

Dar tu nu te miști în direcția bună, prin urmare, dacă începi să mergi mai repede, te vei îndepărta și mai mult de compasiune, nu vei alerga spre ea.

Viteza nu te va ajuta, pentru că, în primul rând, te vei mișca în direcția greșită - este direcția poftei trupești și a dorinței. Și atunci, cum să faci să răsară compasiunea?

Și cum spuneam, aceasta nu este nici simțire; altfel ai plânge de mama focului, te-ai autoflagela, ai plânge râuri de lacrimi pentru suferințele lumii, ai deveni foarte emoțional. Poți avea simțăminte pentru oricine din Vietnam, Coreea, Pakistan sau de oriunde; poți să ai simțăminte pentru toți oamenii săraci.

Lev Tolstoi își amintește de mama lui în memoriile sale.

Spune că era o femeie bună, foarte bună - bună în sensul pe care l-am descris deja; nu în sensul compasiunii. Era foarte bună - atât de bună încât plângea la teatru, ori de câte ori mergea la un spectacol. Erau oameni bogați, făceau parte din nobilime.

Un servitor obișnuia să stea lângă mama lui Lev Tolstoi și să îi ofere batiste, ori de câte ori mergea la teatru, pentru că avea nevoie de ele de fiecare dată. Plângea tot timpul.

Și Tolstoi spune:

„Dar eram surprins să văd că, în Rusia, chiar și când iarna era aprigă, cu temperaturi sub zero grade, cu zăpadă, mama intra în teatru și vizitiul caleștii ei o aștepta afară, înghețând în zăpadă, și uneori chiar îmbolnăvindu-se. Nu se gândea niciodată la acest om, care trebuia pur și simplu să sufere și să aștepte în frig. Dar plângea de fiecare dată pentru ceva ce vedea pe scenă, în spectacolele de teatru”.

Pe oamenii sentimentali, pe emoționali, nu îi costă nimic să plângă, nu îi costă nimic să simtă.

Costă mult mai mult să fii plin de compasiune. Te costă întreaga viață să fii plin de compasiune. Un om plin de compasiune este un om realist.

Omul sentimental trăiește în vise, în emoții vagi și în fantezii. Deci nu se poate ajunge la compasiune nici prin simțire.

Și atunci cum? Care este calea zen de a ajunge la compasiune? Pentru a ajunge la compasiune, singura cale este meditația. La compasiune se ajunge prin meditație. Deci trebuie să înțelegem ce este meditația.

Gautama Buddha, fondatorul zenului, fondatorul tuturor marilor tehnici de meditație din lume, o definește printr-un singur cuvânt.

Cineva l-a întrebat într-o zi: „Ce este meditația? Despre ce este vorba în meditație?”

Și Gautama Buddha a folosit un singur cuvânt, el a spus: OPRIRE! Aceasta a fost definiția dată de el pentru meditație.

El spune: „Dacă se oprește, este meditație”.

Fraza întreagă este: „Mintea nebună nu se oprește. Dacă se oprește, este meditație”.

Mintea nebună nu se oprește - dacă se oprește, este meditație.

Meditația este o stare de conștiință lipsită de gânduri. Meditația este o stare de conștiință non-emoțională, non-sentimentală, non-gânditoare.

Când ești pur și simplu conștient, când devii un stâlp al conștiinței. Când ești pur și simplu treaz, alert, atent. Când ești conștiință pură.

Cum intri în această stare?

Cei din tradiția zen folosesc un cuvânt special pentru a denumi intrarea, ei o numesc **hua t'ou**. Acest cuvânt chinezesc înseamnă ante-gând sau ante-cuvânt. Mintea, înainte de a fi stârnită de un gând, se numește *hua t'ou*.

Între două gânduri se află un interval, acel interval se numește hua t'ou.

Privește. Un gând defilează pe ecranul minții tale - pe ecranul minții tale, un gând defilează asemenea unui nor.

La început este vag - se apropie, se apropie -, apoi apare brusc pe ecran. Apoi se mișcă, apoi dispare de pe ecran, devine din nou vag și dispare. Vine un alt gând. Între aceste două gânduri există o distanță - pentru o clipă doar, sau o jumătate de secundă, pe ecran nu defilează nici un gând.

Starea pură a non-gândirii se numește hua t'ou - ante-cuvinte, ante-gânduri, starea de dinainte ca mintea să fie tulburată.

Pentru că nu suntem alerti în interior, ratăm continuu această stare - altminteri, meditația are loc în orice moment. Trebuie doar să o vezi întâmplându-se, trebuie să devii conștient de comoara pe care o porți tot timpul în tine.

Nu că meditația trebuie să fie adusa din altă parte. Meditația este acolo, sămânța este acolo. Trebuie doar să o recunoști, să o hrănești, să ai grijă de ea, și începe să crească.

Intervalul dintre două gânduri este hua t'ou.

Și aceasta este poarta pe care intri în meditație.

Hua t'ou — literalmente, noțiunea are sensul de „capul cuvântului”. „Cuvânt” este un cuvânt vorbit, iar „capul” este ceea ce precedă cuvântul.

Hua t'ou este momentul care precedă apariția unui gând.

Îndată ce gândul a apărut, se transformă în **hua wei - hua** wei înseamnă „coada cuvântului” și apoi, când gândul sau cuvântul a dispărut, apare din nou acel interval; este din nou hua t'ou. Meditație înseamnă să privești în acest hua t'ou.

„Nu ar trebui să te temi de gândurile care răsar”, spune Buddha, „ci numai de întârzierea cu care devii conștient de ele”.

Avem de-a face cu o abordare absolut nouă a modului în care funcționează mintea, ceva ce înainte de Buddha nu a existat.

Buddha spune că nu trebuie să te temi de apariția gândurilor. Nu trebuie să te temi decât de un singur lucru - de faptul de a nu fi conștient de ele, de întârzierea conștienței.

Când răsar un gând, dacă alături de el se află și starea de conștientizare - dacă îl poți vedea răsărind, dacă îl poți vedea venind, dacă îl vezi acolo, dacă îl vezi plecând -, atunci nu este nici o problemă.

Faptul în sine de a-l vedea devine, ușor, ușor, citadela ta.

Însăși această conștientizare îți oferă multe roade. Vezi pentru prima dată atunci când vezi că nu ești gândul.

Gândul există în mod separat de tine, nu te identifici cu el. Tu ești conștiința și conținutul ei. Gândul vine și pleacă - este un invitat, tu ești gazda. Aceasta este prima experiență a meditației.

În practica zen se vorbește despre „praf străin” - de exemplu, un călător se oprește la un han, unde își petrece noaptea sau ia cina. Apoi își face bagajele și își continuă călătoria, pentru că nu are timp să zăbovească mai mult.

Pe de altă parte, gazda hanului nu are unde să se ducă. Cel care nu rămâne este oaspetele, și cel care rămâne este gazda.

Prin urmare, un lucru este „străin” atunci când nu rămâne.

Sau, într-o zi cu cer senin în care soarele răsar, iar razele lui intră pe fereastră, se poate vedea praful în razele de soare - dar spațiul gol nu se mișcă. Ceea ce este gol nu se mișcă, iar ceea ce se mișcă este praful.

„Praful străin” este gândirea falsă, iar spațiul gol este însăși natura ta - gazda care nu își urmează oaspetele în timpul venirilor și plecărilor sale.

Aceasta este o înțelegere foarte importantă.

Conștiința nu este conținutul.

Tu ești conștiința: gândurile vin și pleacă, tu ești gazda.

Gândurile sunt invitații - vin și stau o perioadă, se odihnesc, mănâncă, își petrec noaptea, apoi pleacă.

Tu ești tot timpul acolo. Ești tot timpul același, nu te schimbi niciodată - ești pe veci aici. Ești însăși eternitatea.

Privește.

Uneori ești bolnav, alteori ești sănătos, uneori ești deprimat, alteori ești fericit.

Cândva ai fost foarte mic, un copil, apoi devii un tânăr, și apoi îmbătrânești.

Cândva erai puternic; apoi vine o zi când forțele îți slăbesc.
Toate aceste lucruri vin și pleacă, dar conștiința ta rămâne aceeași.

Tocmai de aceea, dacă privești în interior, nu îți vei putea da seama cât ești de bătrân - pentru că acolo nu există vârstă.

Dacă privești în tine și încerci să afli cât ești de bătrân, nu vei reuși, pentru că acolo nu există vârstă întrucât nu există timp.

Ai exact aceeași vârstă pe care o aveai când erai un copil sau când erai mai tânăr. Ești același în interior.

Ca să afli ce vârstă ai, va trebui să verifici calendarul, să citești jurnalul tău sau să te uiți la certificatul de naștere - trebuie să cauți răspunsul în afara ta.

În interiorul tău, nu vei găsi nici vârstă, nici îmbătrânire. În interiorul tău nu există timp. Rămâi același - indiferent dacă există vreun nor numit depresie sau vreunul numit fericire, tu rămâi același.

Uneori sunt nori negri pe cer - cerul nu se schimbă din cauza acelor nori negri. Și uneori sunt și nori albi, iar cerul nu se schimbă din cauza lor. Norii vin și se duc, dar cerul rămâne. Norii vin și pleacă, dar cerul dăinuie.

Tu ești cerul, iar norii sunt gândurile.

Dacă te uiți cu atenție la gândurile tale, dacă nu le lași să-ți scape, dacă te uiți direct la ele, primul lucru care se va întâmpla va fi această înțelegere - și este foarte important să înțelegi acest aspect.

Acesta este începutul stării tale de Buddha, este începutul trezirii.

Nu mai dormi, nu te mai identifici cu norii care vin și pleacă. Acum știi că vei dăinui pe vecie.

Brusc, dispare toată anxietatea.

Nimic nu te schimbă, nimic nu te va mai schimba vreodată - prin urmare, ce sens are să fii anxios, să te temi? Ce sens are să-ți faci griji?

Grijile nu te ajută. Ele vin și pleacă, sunt mici valuri de suprafață.

Adânc în ființa ta, nu mai există nici un val. Iar tu ești acolo, ești această ființă.

Cei din tradiția zen numesc această stare „starea de gazdă”.

În mod normal, tu tinzi să te identifici prea tare cu oaspeții - de aici nefericirea ta.

Sosește un oaspete, și te atașezi foarte tare de el. Iar când oaspetele își face bagajele și pleacă, începi să plângi și să suspini și alergi încolo și înapoi - apoi te duci cu el, chiar și numai pentru a-l conduce, pentru a-ți lua la revedere.

Apoi te întorci și plângi iar și iar - ți-a plecat un oaspete și te simți nefericit. Apoi vine un altul și te atașezi și de el, te identifici cu el, apoi și acesta pleacă...

Oaspeții vin și pleacă, nu rămâne nici unul! Nu pot să rămână, menirea lor nu este să rămână, nu sunt făcuți să rămână.

Ai observat vreodată un gând?

Nu stă niciodată, nu are cum să stea. Chiar și dacă vrei să îl faci să stea, nu se poate. Încearcă.

Asta este ceea ce încearcă uneori oamenii - încearcă să rețină un cuvânt în minte.

De exemplu, încearcă să păstreze sunetul „aum” în minte. Pentru câteva secunde și-l amintesc, dar apoi dispare, fuge.

Se gândesc din nou la treburile lor, la nevastă, la copii...

Brusc devin conștienți - unde a dispărut acel aum? Le-a ieșit complet din minte.

Oaspeții sunt oaspeți - nu vin ca să rămână.

Odată ce ai înțeles că tot ce ți se întâmplă pleacă de lângă tine, de ce ți-ai mai face griji?

Privește totul; lasă-i să fie acolo, lasă-i să își facă bagajele, lasă-i să plece.

Tu rămâi. Vezi pacea care răsare atunci când simți că vei dăinui de-a pururi? Aceasta este tăcere.

Este o stare lipsită de griji. Este non-suferință.

Suferința încetează în momentul în care încetează identificarea. Nu te identifica - e tot ce ai de făcut.

Iar dacă vei vedea pe cineva care trăiește în această stare atemporală, vei simți o grație, un calm rece, o frumusețe în jurul acelei persoane.

Chiar s-a întâmplat așa - povestea este despre Buddha, o poveste frumoasă. Ascultă atent, pentru că poate să-ți scape esențialul.

„Intr-o zi, aflându-se la ora mesei, Preamăritul Lumii întregi își puse veșmintele sale simple, își luă castronul și intră în marele oraș Sravasti, ca să ceară de mâncare. Cerși din ușă în ușă, apoi se întoarse acasă.

Luă masa, își dădu jos straietele și puse deoparte castronul, își spălă picioarele, își aranja locul de ședere, apoi se așază.”

Parcurge încet, ca și cum filmul s-ar derula lent. Este un film cu Buddha, iar filmele cu Buddha se derulează foarte încet. Din nou, am să repet povestea...

„Într-o zi, aflându-se la masă, Preamăritul Lumii întregi își puse veșmintele sale simple, își luă castronul și intră în marele oraș Sravasti, ca să ceară de mâncare. Cerși din ușă în ușă, apoi se întoarse acasă.

Luă masa, își dădu jos straietele și puse deoparte castronul, își spălă picioarele, își aranjă locul de ședere, apoi se așază.”

Vizualizează-l pe Buddha făcând toate aceste lucruri și apoi așezându-se.

Acestea arată viața simplă a lui Buddha și activitățile lui zilnice, asemănătoare cu cele ale celorlalți, neavând nimic special. Cu toate acestea, există ceva neobișnuit, dar puțină lume știe acest lucru.

Ce anume? Care este acea calitate unică, neobișnuită? - pentru că Buddha nu face decât lucruri banale. Își spală picioarele, își aranjează locul în care stă, se așază, își dă hainele jos, pune deoparte castronul, se duce la culcare, se întoarce - lucruri banale, pe care le face toată lumea.

... Subhuti, care se afla în cadrul adunării, se ridică de la locul lui, își descoperi umărul drept, se așază pe genunchiul drept, își împreună palmele cu respect și îi spuse lui Buddha: „Este atât de rar, o, Preamăritul Lumii întregi! Este foarte rar!”

La prima vedere, pare că nimic din comportamentul lui Buddha nu este rar întâlnit.

Acesta sosește, își dă haina jos, pune deoparte castronul, își aranjează locul de ședere, se spală pe picioare, se așază - nimic neobișnuit.

Iar acest om, Subhuti... Subhuti este unul dintre cei mai înțelepți discipoli ai lui Buddha - sunt foarte multe povești frumoase din viața lui Buddha, care îl includ și pe Subhuti. Aceasta este una dintre acele povești, este una deosebită.

În acel moment, bătrânul Subhuti, care se afla în cadrul adunării, se ridică de la locul lui, își descoperi umărul drept, se așează pe genunchiul drept, își împreună palmele cu respect și îi spuse lui Buddha: „Este atât de rar, o, Preamăritul Lumii întregi! Este foarte rar!”

Este cu adevărat unic, nemaiîntâlnit.

Activitățile zilnice ale lui Tathagata erau asemănătoare cu cele ale celorlalți oameni, dar un lucru era diferit, iar cei care stăteau așezați în fața lui nu-l vedeau.

În acea zi, Subhuti l-a dezvăluit brusc, l-a lăudat și a spus: „Foarte rar! Foarte rar!”

Vai!

Tathagata trăise treizeci de ani alături de discipolii lui, iar aceștia încă nu știau nimic despre activitățile obișnuite ale vieții lui de zi cu zi.

Fiindcă nu știau, ei considerau că acestea sunt doar activități obișnuite și le acordau prea puțină atenție. Se gândeau doar că Buddha semăna cu ceilalți și, prin urmare, erau suspicioși și nu credeau în cele spuse de el.

Dacă Subhuti nu ar fi văzut limpede, nimeni nu l-ar fi cunoscut cu adevărat pe Buddha.

Așa spun scripturile. Dacă nu ar fi existat Subhuti, nimeni nu ar fi văzut ce se petrecea în interiorul lui Buddha.

Și ce anume se petrecea? Buddha rămâne gazda.

Nici o clipă nu își pierde veșnicia sau atemporalitatea. Buddha rămâne meditativ. Nu-și pierde nici o clipă hua t'ou.

Buddha rămâne în samadhi-ul lui - chiar și când își spală picioarele, o face foarte alert, conștient, lucid.

Știe foarte bine că „aceste picioare nu sunt ale mele”.

Știe foarte bine că „acest castron nu este al meu”.

Știe foarte bine că „veșmintele acestea nu sunt ale mele”.

Știe foarte bine că „foamea aceasta nu este a mea”.

Știe foarte bine că „ce este în jurul meu nu sunt eu. Eu sunt doar un martor, un privitor”.

De aici grația lui Buddha, de aici această frumusețe nepământească a lui Buddha. El rămâne detașat.

Detașarea aceasta este meditația.

O poți atinge fiind din ce în ce mai conștient de gazdă, din ce în ce mai conștient de oaspete, o poți atinge încetând să te mai identifici cu oaspetele. Gândurile vin și pleacă, sentimentele vin și pleacă, visele vin și pleacă, stările de spirit vin și pleacă, climatele se schimbă. Tu ești cel care nu se schimbă.

Există ceva ce rămâne neschimbat? Acel ceva ești tu. Și acel ceva este dumnezeirea.

Iar a o cunoaște, a fi dumnezeirea, a fi în ea înseamnă a atinge samadhi.

Meditația este metoda, samadhi este țelul.

Meditația, dhyana, este tehnica prin care distrugi identificarea cu oaspetele.

Iar samadhi înseamnă dizolvarea în gazdă, sălășluirea de-a pururi în gazdă, centrarea în ea.

„În fiecare noapte, îmbrățișăm un buddha în timpul somnului,

În fiecare dimineață, ne trezim din nou împreună cu el. Când ne ridicăm sau ne așezăm, ambii se privesc și se urmăresc unul pe celălalt.

Fie că vorbesc sau nu, amândoi se află în același loc.

Nu se despart nici măcar pentru o clipă,

*Dar sunt precum corpul și umbra lui.
Dacă vrei să știi pe unde se află buddha,
Îl vei găsi în sunetul vocii tale."*

Există o vorbă zen: „În fiecare noapte, îmbrățișăm un buddha în timpul somnului“.

Buddha este tot timpul acolo, dar și non-Buddha este tot timpul acolo.

În tine se întâlnesc lumea și nirvana, în tine se întâlnesc lumea materială și cea imaterială, în tine se întâlnesc sufletul și corpul.

În tine se întâlnesc toate misterele existenței - tu ești un loc de întâlnire, o răscruce.

De-o parte lumea întreagă, și de cealaltă parte întreaga lume de dincolo. Tu nu ești decât o legătură între cele două.

Acum nu mai este decât o chestiune de punere a accentului.

Dacă vei continua să te concentrezi pe lume, vei rămâne în lume.

Dacă începi să îți muți accentul și să-l pui pe conștiință, atunci ești un Dumnezeu.

O mică schimbare, ca și cum ai schimba viteza la o mașină - atât și nimic mai mult.

„În fiecare noapte, îmbrățișăm un buddha în timpul somnului, în fiecare dimineață ne trezim din nou împreună cu el."

El este tot timpul acolo, întrucât conștiința este tot timpul acolo; nu o pierzi nici o secundă.

„Când ne ridicăm sau ne așezăm, ambii se privesc și se urmăresc unul pe celălalt."

Gazda și oaspetele, sunt amândoi acolo.

Oaspeții se schimbă, dar tot timpul este cineva poposit la han.

Acesta nu este gol niciodată - decât în cazul în care încetezi să te mai identifici cu oaspetele. Atunci apare un gol.

Atunci se întâmplă uneori ca hanul tău să fie gol; nu mai rămâne decât gazda, în liniște, fără să fie deranjată de invitați.

Traficul se oprește, oamenii nu mai vin. Sunt momente de beatitudine, momente de imensă binecuvântare.

„Fie că vorbesc sau nu, amândoi se află în același loc."

Atunci când vorbești, există și ceva tăcut în tine.

Atunci când ai dorințe carnale, există ceva și dincolo de aceste dorințe.

Când îți dorești ceva, există și cineva care nu îți dorește nimic.

Privește și îl vei găsi.

Da, ești foarte aproape de el, și cu toate acestea ești foarte diferit. Vă întâlniți, și totuși nu vă întâlniți.

Vă întâlniți precum apa și uleiul; separația rămâne.

Gazda se apropie foarte mult de oaspete. Uneori își dau mâna și se îmbrățișează, dar gazda rămâne gazdă, iar oaspetele rămâne oaspete.

Oaspetele este cineva care vine și pleacă; oaspetele se va schimba constant. Iar gazda este cineva care rămâne, care dăinuie.

„Nu se despart nici măcar pentru o clipă, dar sunt pre-cum corpul și umbra lui. Dacă vrei să știi pe unde se află Buddha, îl vei găsi în sunetul vocii tale."

Nu te duce să îl cauți pe Buddha în exteriorul tău. El sălășluiește în tine - locuiește în tine ca gazdă.

Cum poți ajunge la starea de gazdă?

Aș vrea să îți vorbesc despre o tehnică străveche; această tehnică îți va fi de mare ajutor. Pentru a ajunge la această gazdă neștiută, pentru a ajunge la misterul suprem al ființei tale, aceasta este calea - una dintre metodele simple pe care le-a propus Buddha:

„Privează-te de toate relațiile posibile, și vezi ce ești.

Încearcă să îți imaginezi că nu ești fiul părinților tăi, sau soțul nevestei tale, nici tatăl copiilor tăi, nici rudă cu cineva, nici prietenul cunoștințelor tale, nici cetățean al vreunei țări, și așa mai departe — în acel moment vei reuși să pătrunzi în tine însuși.”

Pur și simplu deconectează-te.

O dată pe zi, pur și simplu stai în tăcere și deconectează-te de la toate conexiunile.

Așa cum deconectezi telefonul, deconectează-te și pe tine de toate conexiunile.

Nu te mai gândi la tine ca la un tată al copiilor tăi - deconectează-te.

Nu mai ești tatăl fiului tău, nu mai ești fiul unui tată.

Deconectează-te de la ideea că ești un soț sau o soție; nu mai ești o soție, nu mai ești un soț.

Nu mai ești șef, nu mai ești slujitor.

Nu mai ești negru, nu mai ești alb.

Nu mai ești indian, chinez, german.

Nu mai ești tânăr, nu mai ești în vârstă.

Deconectează-te, continuă să te deconectezi.

O mie de conexiuni există în tine - deconectează-te de la toate aceste conexiuni.

Când te-ai deconectat de la toate conexiunile, întreabă-te deodată: cine sunt eu?

Și nu vine nici un răspuns, pentru că te-ai deconectat deja de la toate acele răspunsuri care ar fi putut să vină.

„Cine sunt eu?”

Vine un răspuns - „Sunt doctor” -, dar te-ai deconectat de la pacienți.

Vine un răspuns - „Sunt profesor” -, dar te-ai deconectat de la elevii tăi.

Vine un răspuns - „Sunt chinez” -, dar te-ai deconectat de la asta.

Vine un răspuns - „Sunt bărbat” sau „sunt femeie” -, dar te-ai deconectat de la asta.

Vine un răspuns - „Sunt o persoană în vârstă” -, dar te-ai deconectat de la asta.

Deconectează-te de la tot.

Abia atunci vei fi în tine. Pentru prima oară, gazda va fi singură și nu va avea oaspeți.

Este foarte bine să fii singur din când în când, fără oaspeți, pentru că în momentul acela poți privi mai îndeaproape în starea ta de „gazdă”, poți privi mai atent.

Oaspeții creează agitație, oaspeții creează zgomot, și vin și îți cer să fii atent la ei.

Ei spun: „Fă asta, și avem nevoie de apă fierbinte, și unde este micul dejun? Unde este patul meu? Sunt gândaci în pat!” și mii de alte lucruri pe care le aduce oaspetele, iar gazda începe să fugă după oaspeți.

Da, bineînțeles, trebuie să ai grijă de acești oameni!

Când ești complet deconectat, nu te mai deranjează nimeni - nimeni nu te mai poate deranja.

Brusc, ești în toată solitudinea ta - iar puritatea aceea a solitudinii, puritatea aceea nealterată a solitudinii.

Ești ca un tărâm virgin, vârful necălcăt de oameni al munților Himalaya.

Asta înseamnă virginitatea.

La asta mă refer când spun: „Da, mama lui Iisus a fost virgină”. La asta mă refer.

Nu sunt de acord cu teleologii creștini - tot ce spun ei sunt numai aiureli.

Asta este virginitatea - este foarte posibil ca Maria să-l fi conceput pe Iisus într-o stare de deconectare totală.

Când te afli într-o asemenea stare de deconectare, este normal ca numai un copil precum Iisus să intre în pântecul tău, nimeni altul.

În India antică existau chiar metode despre cum să concepi un copil. Dacă nu ești într-o stare profundă de meditație, nu face dragoste.

Lasă meditația să fie un preludiu al iubirii: acesta este întregul înțeles al tantrei.

Lasă meditația să fie baza - nu face dragoste decât în acel moment. Abia atunci vei putea invita suflete superioare. Cu cât ești mai profund, cu atât mai mareț va fi sufletul invitat.

Trebuie ca Fecioara Maria să fi fost cu adevărat deconectată în momentul în care Iisus a intrat în pântecul ei.

Era într-o astfel de stare de virginitate; era gazdă.

Nu mai era un oaspete și nu mai era hărțuită de oaspeți și nici nu se mai identifica cu ei.

Nu mai era trupul ei, nu mai era mintea ei, nu mai era gândurile ei - nu mai era o soție, era nimeni.

În acea stare de nimeni se afla ea, tăcută — lumină pură, flacăra fără urmă de fum în jurul ei, flacăra fără fum.

Era virgină.

Iar eu îți spun că la fel s-a întâmplat și în cazul conceperii lui Buddha, sau a lui Mahavira, a lui Krishna sau a lui Nanak - pentru că acești oameni nu pot fi concepuți în alt fel.

Acești oameni nu pot pătrunde decât în cel mai virgin pântec. Aceasta este ideea mea despre virginitate.

Nu are nimic de-a face cu ideile proteste care circulă peste tot - cum că ea nu a făcut niciodată dragoste cu un bărbat, cum că Iisus nu ar fi fost conceput cu un bărbat, sau că nu era fiul lui Iosif.

De aceea spun creștinii: „Iisus, fiul Măriei”.

Nu vorbesc despre tatăl lui; el nu era un tată.

„Fiul Măriei” și „Fiul lui Dumnezeu” - nu exista Iosif între ei.

Dar de ce atâta furie împotriva bietului Iosif?

De ce nu îl poate folosi Dumnezeu pe Iosif, câtă vreme o poate folosi pe Maria? Ce este greșit în asta?

O folosește pe Maria pentru pântec, iar asta nu distruge povestea: atunci de ce să nu îl folosească și pe Iosif?

Pântecul este jumătate din poveste, pentru că s-a folosit un ovul de la mamă; de ce nu s-ar folosi și spermă de la Iosif? De ce atâta furie împotriva acestui biet tâmplar?

Nu, existența folosește ambele elemente.

Dar starea de conștiință trebuie să fi fost a unei gazde.

Și într-adevăr, când ești gazdă, nu este de mirare că primești așa un oaspete de marcă - Iisus vine!

Dacă nu te mai identifici cu toți oaspeții, divinul devine oaspetele tău.

Mai întâi devii o gazdă, o gazdă pură. Apoi divinul devine oaspetele tău.

Când te deconectezi, ajungi la tine - tu, cel din tine.

Acum întreabă-te: ce este acest „EU DIN MINE“?

Nu poți răspunde la această întrebare - nu are răspuns, pentru că este disociată de orice formă de relație cunoscută.

În acest mod, omul se confruntă cu necunoscutul; aceasta este, de fapt, intrarea în meditație.

Când te stabilești în meditație, când te stabilești complet în ea, devine iluminare.

Iar acum vei putea înțelege cu ușurință următoarea poveste din mistica zen.

Maestrul zen și hoțul

O parabolă a iertării

„Atunci când Bankei ținea taberele lui de meditație în care se stătea câteva săptămâni în izolare, învățăcei din întreaga Japonie veneau să participe.

În timpul unei astfel de adunări, unul dintre participanți a fost prins furând. Problema i-a fost raportată lui Bankei, cerându-i-se acestuia să îl alunge pe făptaș. Bankei a ignorat întâmplarea.

Ulterior, același participant a fost din nou prins furând, iar Bankei a ignorat din nou întâmplarea.

Acest lucru i-a enervat pe ceilalți participanți, care au semnat o petiție pentru alungarea hoțului, menționând că, în caz contrar, vor pleca cu toții.

După ce a citit petiția, Bankei i-a chemat pe toți la el.

„Sunteți cu toții frați înțelepți”, le-a spus el. Știți ce este corect și ce nu. Puteți merge să studiați în altă parte, dacă doriți, dar bietul nostru frate nu știe să facă diferența între bine și rău. Cine îl va învăța, dacă nu eu? Îl voi păstra lângă mine, chiar dacă voi toți ceilalți veți pleca.”

Valuri de lacrimi i-au curs pe obraji fratelui care furase. Orice dorință de a fura dispăruse.

Povestea are loc într-o tabără de meditație, în timpul unei sesiuni de meditație, prin urmare trebuie să înțelegi ce este meditația.

Tocmai de aceea am detaliat foarte mult subiectul meditației - altfel ai fi ratat sensul întregii povești.

Poveștile acestea nu sunt simple istorisiri, au nevoie de un fundal solid.

Până când nu vei înțelege ce este meditația, vei citi - „Atunci când Bankei ținea taberele lui de meditație în care se stătea câteva săptămâni în izolare” -, dar nu vei înțelege nimic.

„... învățăcei din întreaga Japonie veneau să participe. În timpul unei astfel de adunări, unul dintre participanți a fost prins furând.”

Învățăcei ca acela se găsesc peste tot, pentru că mintea omului nu se gândește decât la bani.

Și nu cred că cel care fura era prea diferit de cei de la care fura; erau cu toții în aceeași barcă. Toți se gândesc la bani. Unii au bani, alții nu - asta este diferența. Însă cu toții se gândesc la bani.

„Problema i-a fost raportată lui Bankei, cerându-i-se acestuia să îl alunge pe făptaș. Bankei a ignorat întâmplarea.”

De ce a ignorat Bankei întâmplarea?

Pentru că și fratele care a furat, și ceilalți învățăcei se gândeau la bani. Sunt cu toții hoți - un hoț încearcă să fure lucruri de la un alt hoț, asta este tot, în lumea asta.

dacă strângi ceva, devii hoț, dacă deții ceva, devii hoț.

Iată două tipuri de hoți în lume: primii, hoții respectabili, recunoscuți de stat, autorizați, înregistrați - și ceilalți, oamenii neautorizați, care fură pe cont propriu. Furt ilegal și furt legal.

Cei care fură legal sunt cei respectați; cei care fură ilegal, bineînțeles, nu sunt respectați, pentru că acționează împotriva regulilor.

Cei deștepți nu acționează niciodată împotriva regulilor, găsesc modalități de a fura ocolind regulile.

Dar sunt și câțiva oameni care nu sunt atât de deștepți. Observând că dacă urmează aceste reguli, nu vor obține niciodată nimic, ei lasă regulile deoparte și încep să facă lucruri ilegale. Dar toți sunt obsedați de bani. Tocmai de aceea Bankei a ignorat întâmplarea.

„Ulterior, același participant a fost din nou prins furând, iar Bankei a ignorat din nou întâmplarea.”

Bankei știe că sunt cu toții în aceeași barcă; nu este prea mare diferență între ei.

Vei fi surprins să afli că atunci când unui om îi reușesc actele infracționale, acesta devine respectabil. Iar dacă eșuează, abia atunci devine infractor.

Hoții de succes au devenit regi, iar regii lipsiți de succes au devenit hoți. Este doar o chestiune de reușită. Dacă ești puternic, ești un împărat glorios. Acestea fiind spuse, cine este Alexandru cel Mare, renumitul Alexandru? Un hoț de excepție - dar i-a reușit.

Așa-zișii tăi politicieni sunt cu toții hoți. Încearcă să-i distrugă pe alți hoți - poate că sunt împotriva contrabandei, poate că sunt împotriva hoției, poate că sunt împotriva unui lucru sau a altuia. Dar, în adâncul lor, ei sunt cei mai mari contrabandiști, cei mai mari hoți.

Cu toate acestea, ei fac lucrurile legal - sau, cel puțin, dau impresia că fac lucrurile legal. Iar cât timp sunt la putere, le reușește. După ce își pierd puterea, toate poveștile frumoase despre ei dispar.

După ce un politician își pierde poziția, acesta devine un fenomen urât.

Poate să fie un Richard Nixon sau poate să fie o Indira Gandhi.

Odată ce un politician și-a pierdut funcția, odată ce puterea s-a dus, odată ce puterea nu mai e acolo ca să-l protejeze, totul iese la iveală. După ce afli cum a făcut avere o persoană, nu o mai poți respecta. Dar dacă acea persoană este cu adevărat bogată, atunci le poate închide gura oamenilor. Iar oamenii au memorie scurtă - ei uită.

Citeam într-o carte de istorie că 20 de persoane au fost expatriate din Anglia; erau pirați de mare. Și ce s-a întâmplat 30 de ani mai târziu?

Din toți cei 20, câțiva au plecat în Australia, iar ceilalți în America. O parte dintre ei au devenit guvernatori în America, alții au devenit bancheri, proprietari - toți cei 20 au devenit oameni foarte respectabili.

De aceea a ignorat Bankei situația.

N-a acordat prea mare atenție, n-a băgat în seamă cele întâmplate. *„Este în regulă, așa merg lucrurile în lume.”*

Omul a cărui minte nu este direcționată spre bani va ignora asemenea situații.

„Acest lucru i-a enervat pe ceilalți participanți, care au semnat o petiție pentru eliminarea hoțului, menționând că, în caz contrar, vor pleca cu toții.”

Problema este că oamenii de acolo nu veniseră să mediteze.

Dacă într-adevăr vii pentru a medita, înțelegi o serie de cerințe minime - faptul că nu trebuie să te mai intereseze banii și că trebuie să ai o anume detașare față de bunurile care îți aparțin.

Că furtul câtorva rupii nu înseamnă prea mult - de fapt, nici nu contează prea mult, nu este o chestiune de viață și de moarte.

Că trebuie să înțelegi cum funcționează mintea omului, că pe oameni îi interesează banii.

Ești împotriva hoțului pentru că ți-a furat banii.

Dar cum ajunseseră în posesia ta?

Cu siguranță îi luaseși și tu de la altcineva, într-o formă sau alta - pentru că nimeni nu se naște cu bani în mână, toți venim pe pământ fără bani.

Tot ceea ce posedăm considerăm ca fiind al nostru, dar nimănui nu îi aparține nimic. Atitudinea pe care o va avea o persoană venită cu adevărat să mediteze este exact aceasta - nimic nu aparține nimănui. Persoana respectivă va fi din ce în ce mai detașată de lucruri.

Însă toți cei din tabăra de meditație se gândeau la bani. Și când te gândești la bani, intervine, bineînțeles, politica.

Când au văzut că hoțul scapă cu fața curată, și-or fi spus: „Ce fel de maestru este acesta? Unul care pare în favoarea hoțului!”

Nu au putut înțelege de ce Bankei ignorase întâmplarea. O ignorase pentru a le demonstra că trebuie să renunțe la a se mai gândi la bani.

Da, furtul e rău, dar nici mintea lor orientată spre bani nu este mai bună.

Când au văzut că maestrul lor ignoră și a doua oară, s-au enervat foarte tare.

Au redactat o petiție - imediat a intervenit politica, protestul, petiția - în care cereau „eliminarea hoțului, menționând că. în caz contrar, vor pleca cu toții”.

Acest lucru dovedește că ei nu se aflau acolo pentru a medita.

Dacă s-ar fi aflat acolo chiar pentru a medita, abordarea lor în ceea ce privește această problemă ar fi fost complet diferită. Ar fi simțit mai multă compasiune pentru acest om, pentru nevoia lui de bani.

Dacă ar fi fost cu adevărat oameni care meditează, ar fi contribuit cu ceva bani și i-ar fi oferit omului - „Te rugăm, ia banii aceștia și nu mai fura”. Acesta ar fi fost un semn că se aflau acolo pentru a medita, pentru a se transforma.

Însă ei au redactat o petiție pentru a cere eliminarea hoțului. Și nu s-au mulțumit doar cu atât - au și amenințat că dacă acesta nu va fi dat afară, vor pleca în masă.

Nu poți amenința un maestru ca Bankei.

După ce a citit petiția, Bankei i-a chemat pe toți la el. „Sunteți cu toții frați înțelepți”, le-a spus el. „Știți ce este corect și ce nu. Puteți merge să studiați în altă parte, dacă doriți, dar bietul nostru frate nu știe să facă diferența între bine și rău. Cine îl va învăța, dacă nu eu? îl voi păstra lângă mine, chiar dacă voi toți ceilalți veți pleca.”

Multe lucruri trebuie înțelese.

Când un maestru spune: „Sunteți cu toții frați înțelepți”, el de fapt îi ridiculizează, îi lovește în moalele capului.

Nu le spune că sunt înțelepți, le spune că sunt proști cu adevărat.

Dar toți proștii se cred deștepți.

De fapt, a te crede înțelept este una dintre cerințele de bază pentru a fi prost.

Oamenii cu adevărat înțelepți nu cred despre ei că sunt înțelepți.

Oamenii proști cred întotdeauna despre ei că sunt înțelepți.

Cei despre care vorbește povestea aceasta sunt niște proști.

Nu se aflau acolo pentru a poseda bani, nu se aflau acolo pentru a obține bani - se aflau acolo pentru a obține ceva mai mareț, ceva mai înălțător, dar au uitat cu totul de ce veniseră acolo.

De fapt, acest om le oferise oportunitatea de a vedea.

Dacă ar fi fost cu adevărat oameni care meditează, s-ar fi dus la acest om și i-ar fi mulțumit - „Ne-ai oferit oportunitatea de a vedea cât de legați de bani suntem. Ne-ai tulburat foarte tare! Am uitat complet de meditație, am uitat pentru ce am venit aici. Am uitat de maestrul acesta, Bankei”.

Poate că au călătorit sute de kilometri, chiar mii - China este o țară mare. Poate că au călătorit luni de zile, pentru că în acele vremuri călătoriile nu erau atât de ușoare.

Veniseră pentru că auziseră despre acest maestru și călătoriseră din locuri îndepărtate pentru a studia meditația cu el. Iar cineva fură, și ei uită complet!

Ar fi trebuit să îi mulțumească hoțului: „Ai adus ceva în conștiința noastră - o dependență maladivă de bani a ieșit la iveală”.

Atunci când Bankei le spune: „Sunteți cu toții frați înțelepți”, el glumește.

Le spune, de fapt:

„Sunteți proști. Dar voi credeți că sunteți deștepți, vă gândiți că știți ce este bine și ce este rău.

Ați încercat chiar să mă învățați și pe mine ce este rău și ce este bine.

Îmi spuneți că veți pleca dacă nu-l dau afară pe acest om.

Încercați să îmi impuneți ceva. Credeți că știți ce este bine și ce este rău?

În cazul acesta puteți merge oriunde - pentru că sunteți atât de înțelepți, veți fi capabili să învățați oriunde. Dar omul acesta unde se va duce? E un prost!”

Înțelege acum sensul comportamentului lui Bankei? Ironia lui?

Ține minte, dreptatea celor care se cred drepți nu este niciodată prea dreaptă.

Oamenii care cred că au dreptate sunt cu toții niște proști.

Viața este atât de complexă și subtilă încât nu poți decide foarte ușor că tu ai dreptate, iar celălalt se înșală.

De fapt, omul care înțelege câte ceva va avea grijă să nu cadă niciodată în capcana dreptății proprii.

Acești învățăcei ai lui Bankei credeau că știu ce este bine și ce nu, și că hoțul respectiv făcuse ceva rău, iar maestrul ar fi trebuit să îl dea afară. Iar dacă maestrul nu îl dă afară, atunci el greșeste.

Erau cu toții prea convinși de înțelepciunea lor - credeau că știu.

Nu au văzut compasiunea maestrului, nu au văzut meditația lui.

Nu au văzut că maestrul lor devenise un buddha - Bankei este unul dintre marii maeștri zen. Nu văzuseră pe cine aveau în față, protestaseră împotriva lui și îl amenințaseră.

Omul este foarte prost - face de secole fel și fel de prostii.

Și cele mai mari prostii făcute de om au fost cele comise în preajma unui buddha - pentru că oamenii nu au înțeles, nu au văzut cine stă în fața lor. Continuă să acționeze pueril; continuă să vorbească prostii.

Bankei spune:

„Sunteți cu toții frați înțelepți. Știți ce este corect și ce nu. Puteți merge să studiați în altă parte, dacă doriți, dar bietul nostru frate nu știe să facă diferența între bine și rău. Cine îl va învăța, dacă nu eu?”

Prin urmare, plecați voi, iar eu îl voi păstra și îl voi învăța.

„Îl voi păstra lângă mine, chiar dacă voi toți ceilalți veți pleca.“

Uneori, se întâmplă ca pe cel care crede că are dreptate să îl înveți mai greu decât pe cel care nu crede că are dreptate.

Este mai ușor să predai unui infractor decât unui sfânt. Este mai ușor să înveți un om care simte în adâncul lui că a făcut ceva greșit - pentru că este gata să învețe. El însuși vrea să scape de starea în care se află.

Dar un om care consideră că face totul bine nu vrea să scape de starea aceasta, e perfect fericit așa. Este imposibil să îl schimbi.

De ce spune maestrul: „Puteți pleca cu toții, dar eu îl voi păstra pe acest om, pe acest biet frate“?

De ce? Pentru că acel biet frate are o posibilitate, o potențialitate.

S-a întâmplat ca un om - un criminal notoriu, un asasin, un păcătos - să ajungă să fie inițiat de Buddha.

Ajuns la Buddha, se temea ca nu cumva oamenii să nu îl lase să intre; se temea că discipolii nu îi vor permite să îl vadă pe Buddha. Așa că a sosit într-un moment în care nu era prea multă lume înjur. Și nu a intrat pe poarta principală, a sărit peste un zid.

Din întâmplare, Buddha nu era acolo - era plecat la cerșit -, iar omul a fost prins.

El le-a spus discipolilor: „Nu am venit să fur sau altceva, m-am temut că nu mă veți lăsa să intru pe poarta principală. Toată lumea mă cunoaște, sunt o persoană foarte cunoscută pe aici. Sunt cea mai detestată și mai temută persoană de pe aici, toți mă cunosc. M-am temut că nu mă veți lăsa să intru, că nu veți crede că vreau să devin discipol“.

Așa că l-au dus pe om la unul dintre marii discipoli ai lui Buddha, Sariputra - care era și astrolog și avea abilitatea telepatică de a citi viețile anterioare ale oamenilor.

Discipolii i-au zis lui Sariputra:

„Uită-te la acest om. Știm că este un criminal, un păcătos, un hoț și că a făcut tot soiul de lucruri rele. Dar poate că și-a câștigat vreo cinste în viețile anterioare - poate că de aceea vrea să devină sannyasin. Privește viețile lui anterioare“.

Sariputra a privit în cele 80.000 de vieți anterioare ale acestuia... fusese tot timpul la fel! Chiar și Sariputra a început să tremure, văzându-l pe acest om. Este foarte periculos - de 80.000 de ori criminal, păcătos. Este un păcătos în toată regula! Orice schimbare în acest om este imposibilă. Nici Buddha nu poate face nimic.

Sariputra a zis:

„Dați-l afară pe acest om, duceți-l de aici imediat - până și Buddha ar eșua cu acest om. Este un păcătos în toată regula. Am văzut peste 80.000 de vieți anterioare, și nu pot merge mai departe. Este destul!“

Așadar, omul a fost izgonit. S-a simțit foarte rănit să afle că nu mai exista nici o șansă pentru el. Dacă ar fi rămas în viață, nu ar fi putut sta alături de Buddha - așa că a decis să se sinucidă.

A hotărât să se lovească cu capul de zidul de piatră de lângă poarta principală când, brusc, a apărut Buddha, care se întorcea de la cerșit, și l-a văzut pe om. L-a oprit, l-a luat înăuntru și l-a inițiat.

Iar povestea spune că, în numai șapte zile, omul devenise arhat - în numai șapte zile devenise un iluminat. Toată lumea era uimită.

Sariputra s-a dus la Buddha și l-a întrebat:

„Ce e asta? Toată astrologia și clarviziunea mea sunt prostii? Am privit în cele 80.000 de vieți ale acestui om! Dacă omul acesta poate deveni iluminat în șapte zile, ce sens mai are să privești în viețile anterioare ale oamenilor? E absurd. Cum se poate întâmpla așa ceva?”

Iar Buddha i-a răspuns:

„Ai privit în trecutul lui, dar nu ai privit și în viitor. Trecutul este trecut!

În orice moment în care o persoană decide că se poate schimba, ea se poate schimba - însăși decizia este decisivă. Iar când un om a trăit 80.000 de vieți de nefericire, acel om știe - și tânjește după o schimbare, iar intensitatea scopului său de a se schimba pe sine este infinită.

Iată de ce acest lucru a fost posibil.

Sariputra, tu încă nu ai devenit iluminat. Ești un om bun, cu vieți bune - nu simți povara trecutului tău. Ai în general sentimentul că ai dreptate. Ai fost de-a lungul multor vieți un brahmin, un învățat, o persoană respectată.

Dar privește-l pe acest om. Cele 80.000 de vieți i-au fost o povară, și nu și-a dorit decât să se elibereze. Chiar și-a dorit să fie liber; de unde și miracolul - în șapte zile a ieșit din închisoare. Intensitatea trecutului e cea care l-a condus”.

Acesta este unul dintre lucrurile de bază pe care trebuie să le înțelegem despre transformarea oamenilor.

Oamenii care resimt vina sunt ușor de transformat.

Oamenii care se simt bine, care se simt corecți, aceia sunt foarte greu de transformat.

Oamenii religioși sunt greu de transformat, cei nereligioși sunt mai ușor de transformat.

Așadar, ori de câte ori o persoană religioasă vine la mine, n-o prea iau în seamă.

Dar ori de câte ori o persoană nereligioasă vine la mine, sunt profund interesat. Mă interesează să aflu despre ea, sunt alături de ea, sunt cu ochii pe ea, pentru că există o posibilitate.

Tocmai de aceea Bankei spune:

„Cine îl va învăța, dacă nu eu? Il voi păstra lângă mine, chiar dacă voi toți ceilalți veți pleca”.

Valuri de lacrimi i-au curs pe obraji fratelui care furase. Orice dorință de a fura dispăruse.

Și în această revărsare de compasiune primită de la maestru, hoțul nu mai este un hoț, este purificat.

A început să plângă și lacrimile i-au curățat sufletul. Valuri de

lacrimi i-au curs pe obraji fratelui care furase. Orice dorință de a fura dispăruse. Acesta este miracolul prezenței unui maestru. Povestea nu spune nimic referitor la ce s-a întâmplat cu toți acei oameni politici.

Acesta este misterul vieții. Nu simți niciodată că tu ai dreptate și nu pretinde niciodată că ai dreptate - nu te agăța de o asemenea idee. Și nu te gândești că celălalt greșește, pentru că ambele atitudini merg mână în mână - dacă simți că ai dreptate, îi condamni tot timpul pe ceilalți și te gândești că altcineva este cel care greșește. Nu condamna niciodată pe nimeni, și nu te ridici în slăvi pe tine însuși, altfel vei rata esențialul. Acceptă-i pe ceilalți, oricum ar fi ei. Acesta este felul în care sunt ei, cine ești tu să decizi dacă au dreptate sau dacă greșesc? Dacă greșesc, vor suferi, dacă au dreptate, vor fi bine-cuvântați. Dar cine ești tu, să îi condamni?

Condamnarea aduce un anumit ego în tine. Tocmai de aceea oamenii vorbesc atât de mult despre greșelile celorlalți - le dă sentimentul că au dreptate. Află despre cineva că este criminal și se simt

bine: „Eu nu sunt crimi-nal - eu cel puțin nu sunt criminal“. Află despre altcineva că fură, și se simt bine: „Nu sunt hoț“. Și tot așa, egoul lor se alimentează. Oamenii vorbesc despre păcatele celorlalți și despre crimele celorlalți și despre tot ce e rău în viața celorlalți. Oamenii continuă să vorbească despre asta. Exagerează, și găsesc plăcere în asta - le dă senti-mentul acela că „eu sunt un om bun“. Dar tocmai acest sentiment va deveni bariera lor.

Fii plin de compasiune, fii iubitor, fii inteligent. Privește-i pe ceilalți fără a-i judeca. Și nu începe niciodată

să simți că ai tu dreptate, nu începe niciodată să te simți sfânt. Nu deveni niciodată „Sfinția Sa“. Niciodată.

Rămâi obișnuit, rămâi nimeni. Și când ești nimeni, atunci sosește la tine oaspetele suprem... când ești nimeni, atunci devii gazdă.

INIMI SI MINȚI - Răspunsuri la întrebări

„Ce înseamnă să încerci să ajuți o altă persoană? Deseori, pare mai degrabă că încercăm să îi schimbăm pe ceilalți, în loc să îi respectăm și să îi iubim necondiționat. Puteți spune câte ceva despre acest lucru?”

Există o diferență foarte mare și foarte semnificativă între a încerca să îi schimbăm și a-i ajuta. Când ajuți pe cineva, îl ajuți să fie el însuși; când încerci să schimbi pe cineva, încerci să îl schimbi în funcție de ideile pe care le ai. Când încerci să schimbi pe cineva, încerci, de fapt, să-l transformi într-o copie la indigo. Nu te interesează persoana respectivă, ai o anumită ideologie, o idee fixă, un ideal în virtutea căruia vrei să-l schimbi pe celălalt. Idealul este mult mai important pentru tine decât ființa umană.

De fapt, încercarea de a schimba pe cineva în funcție de un ideal al tău este o practică violentă. Este o formă de agresiune, un efort de a-l distruge pe celălalt. Nu este iubire, nu este compasiune. Compasiunea îi permite tot timpul celui alt să fie el însuși. Compasiunea nu are nici o ideologie, ea este doar un climat. Nu îți oferă nici o direcție, îți conferă doar energia necesară. Apoi începi să te miști. Apoi sămânța ta începe să se dezvolte conform propriei naturi. Nimeni nu te forțează să faci nimic.

Când eu spun: „Du-te și ajută-i pe ceilalți”, mă refer la faptul că trebuie să îi ajuți să fie ei înșiși. Când spun că lumea este nereligioasă din cauza atâtor preoți, mă refer la faptul că prea mulți oameni încearcă să îi schimbe pe ceilalți, să îi convertească, să îi transforme conform propriilor lor ideologii. Ideea de schimbare nu trebuie să fie mai importantă decât persoana în sine. Nici măcar întreaga umanitate nu este mai presus de o singură ființă umană. Umanitatea este o idee; o singură ființă umană este o realitate.

Uită de umanitate și ține minte ființa umană - cea reală, concretă, cea care palpită, cea care este vie. Este foarte ușor să sacrificăm ființele umane pentru umanitate. Este foarte ușor să sacrificăm oameni în numele islamului, al creștinismului, al hinduismului; este foarte ușor să îi sacrifici în numele lui Hristos sau al lui Buddha. Ajută-i, dar nu îi sacrifică. Cine ești tu, să sacrifici pe cineva? Fiecare individ își este sieși scop. Nu îl folosi ca pe un mijloc.

Acesta este sensul cuvintelor lui Iisus: „Sabatul este făcut pentru oamenii, nu oamenii pentru Sabat”. Totul este creat pentru om; omul este valoarea supremă. Până și ideea de Dumnezeu este făcută pentru om; nu omul este făcut pentru ideea de Dumnezeu. Sacrifică totul pentru om, dar nu sacrifică niciodată omul pentru nimic pe lume. Abia atunci poți spune că ajuți.

Dacă începi să sacrifici ființa umană, atunci nu ajuți. Distrugi, îl mutilezi pe celălalt. Ești violent, ești un criminal. Așa că așa-zisii tăi învățători religioși care încearcă să îi schimbe pe ceilalți sunt niște criminali. Nu poți decât să iubești, să ajuți, să fii gata să oferi necondiționat.

Împărtășește-ți ființa cu ceilalți, dar lasă-i să își împlinească propriul destin. Destinul este necunoscut; nimeni nu știe ce are să înflorească. Nu încerca să stabilești un model, pentru că vei distruge floarea. Și ține minte că fiecare individ este unic. Nu a mai existat niciodată un individ asemănător și nici nu va mai exista unul. Existența nu se repetă niciodată, nu este repetitivă. Ea inventează mereu.

Dacă încerci să faci un om să fie precum Iisus, vei fi distructiv. Iisus nu mai poate fi repetat. Și nici nu este nevoie! Un Iisus este frumos, mulți Iisusuri vor fi plictisitori. Nu încerca să faci un om să fie un Buddha. Lasă-l să devină el însuși; aceasta va fi starea lui de buddha. Și nici tu și nici măcar el nu aveți habar ce se ascunde în el. Numai viitorul vă va arăta. Nu numai tu vei fi surprins; persoana însăși va fi surprinsă când floarea va înflori. Toată lumea poartă în sine o floare cu un potențial și o forță nelimitate, o floare cu posibilități infinite.

Ajută, oferă energie, iubește. Acceptă-l pe celălalt și dă-i sentimentul că este bine-venit. Nu îi da un sentiment al vinovăției, nu îi inocula ideea că este condamnat. Toți cei care încearcă să îl schimbe îi dau un sentiment de vinovăție, iar vinovăția este otrăvă.

Când cineva spune: „Fii asemenea lui Iisus!”, acel om a negat deja ceea ce ești. Ori de câte ori cineva îți spune să fii precum ceilalți, tu nu ești acceptat. Nu ești bine-venit, ești ca un intrus. Până nu devii

altcineva, nu vei fi iubit. Ce tip de iubire este aceasta, care te distruge, care te face să fii fals, lipsit de autenticitate?

În mod autentic nu poți să fii decât tu însuși. Orice alt-ceva va fi fals, orice altceva nu vor fi decât măști, perso-nalități, dar nu esența ta. Te poți înfrumuseța cu per-sonalitatea lui Buddha, dar aceasta nu îți va atinge niciodată inima. Nu va avea niciodată legătură cu tine. Va fi doar ceva de suprafață. Un chip, dar nu chipul tău.

Prin urmare, oricine încearcă să te transforme în altceva decât ceea ce ești și îți spune: „Te voi iubi dacă vei deveni precum Buddha, sau precum Hristos...”, acea persoană nu te iubește cu adevărat. Poate că îl iubește pe Hristos, dar te urăște pe tine. Și acea dragoste pentru Hristos poate să nu fie prea profundă, pentru că dacă într-adevăr l-ar iubi pe Hristos, ar înțelege unicitatea fiecărui individ.

Iubirea este o înțelegere profundă. Dacă ai iubit vreodată pe cineva, cu siguranță felul în care vezi lucrurile acum are o calitate diferită ca urmare a acestui lucru. Acum poți vedea clar. Dacă l-ai iubit pe Iisus, atunci oricine ar fi cel care vine în fața ta, vei vedea realitatea acestei persoane, acelei ființe umane concrete, a potențialității acesteia aici și acum. Și vei iubi această persoană, o vei ajuta să devină orice poate ea să devină. Nu vei avea nici un fel de alte așteptări din partea ei.

Orice așteptare de felul acesta înseamnă condamnare, înseamnă negare, înseamnă respingere. Vei oferi pur și simplu iubirea ta - nu pentru vreo recompensă, nu pentru vreun rezultat. Vei ajuta pur și simplu, fără nici o proiecție a viitorului în minte.

Când iubirea curge fără nici un viitor, ea este o energie imensă. Când iubirea curge fără motivație, ea ajută, și ajută cum nimic altceva nu poate ajuta. Când simți că măcar o singură ființă umană te acceptă așa cum ești, te simți centrat. Nu mai simți că nu ești bine-venit în existență. Cel puțin o ființă umană te acceptă necondiționat. Acest lucru îți oferă o înrădăcinare, o centrare; sentimentul că ești acasă. Când ești departe de tine însuși, ești departe de existență, de casa ta. Distanța dintre tine și sinele tău este distanța dintre tine și casa ta, și nu există altă distanță. Așa că oricine îți spune să devii altcineva, te îndepărtează de casa ta. Vei deveni fals, vei începe să porți măști. Vei avea personalități, caracter și mii de alte lucruri, dar nu vei avea un suflet; nu vei avea esențialul. Nu vei fi conștientă, vei fi o amăgire; un pse- udofenomen, lipsit de autenticitate.

Prin urmare, când îți spun să ajuți, mă refer la faptul că trebuie să creezi un climat în jurul oamenilor. Oriunde vei circula, păstrează cu tine acest climat al iubirii și compasiunii și ajută-l pe celălalt să fie el însuși sau ea însăși.

Acesta este cel mai dificil lucru din lume - să îl ajuți pe celălalt să fie el însuși -, pentru că este ceva împotriva egoului tău. Egoul tău și-ar dori să facă din oameni niște imitatori. Ți-ar plăcea ca toată lumea să te imite; ți-ar plăcea să devii tu un arhetip și toți ceilalți să te urmeze, în acel moment, egoul ar fi foarte, foarte împlinit. Te-ai gândi la tine ca la un model, și toți ceilalți ar trebui să te urmeze. Ai deveni centrul, iar toți ceilalți ar deveni falși.

Nu, egoului nu îi va plăcea această idee. Va vrea să îi schimbe pe toți ceilalți în funcție de tine. Dar cine ești tu, să schimbi pe cineva? Nu îți asuma această responsabilitate. Este ceva periculos; așa se nasc cei ca Adolf Hitler. Își asumă responsabilitatea de a schimba lumea în funcție de ei înșiși.

La suprafață este o mare diferență între un Mahatma Gandhi și un Adolf Hitler. În esență însă nu există nici o diferență, pentru că amândoi împărtășesc aceeași idee - schimbarea lumii în funcție de ei înșiși. Unul face uz de metode violente, celălalt de metode non-violente, dar amândoi folosesc metode de schimbare a celuilalt în funcție de personalitatea lor. Este adevărat că unul folosește baioneta, celălalt te amenință că va ține un post negru pe termen lung dacă nu îl urmezi. Poate că unul te amenință că te va ucide, iar celălalt te amenință că se va sinucide dacă nu îl urmezi, dar amândoi folosesc forța. Amândoi creează situații prin care te forțează să fii ceva ce nu ești, ceva ce nu ai vrut niciodată să fii. Amândoi sunt politicieni. Nici Hitler și nici Gandhi nu te iubesc. Gandhi vorbește despre dragoste, dar nu iubește. Nu are cum să iubească, pentru că însăși ideea- idealul referitor la cum trebuie să fii tu - creează probleme.

Nu există decât o singură manieră de a iubi oamenii, iar acea manieră este de a-i iubi așa cum sunt. Și tocmai aici e frumusețea: când îi iubești așa cum sunt, ei se schimbă. Nu în funcție de tine - se schimbă în funcție de propria lor realitate. Când îi iubești, sunt transformați.

Nu converțiți - transformați. Se înnoiesc, ființa lor atinge noi înălțimi. Dar acest lucru are loc în ființa lor, conform naturii lor.

Ajută-i pe oameni să fie naturali, ajută-i să fie liberi, ajută-i să fie ei înșiși, dar nu încerca să forțezi pe nimeni, nici să-i împingi de la spate sau să îi manipulezi, căci acestea sunt metodele egoului. Iar asta înseamnă politică.

Acesta a fost un fragment din volumul "COMPASIUNEA - ÎNFLORIREA SUPREMĂ A IUBIRII" - OSHO -
Îți recomand să îl cauți, să îl cumperi, să îl ai în biblioteca fizică personală.

„In ce moment grija pentru o persoană devine o intervenție în viața ei?”

În momentul în care pătrunde ideologia, grija față de cineva devine o intervenție în viața acelei persoane.

Iubirea devine amară, devine aproape un fel de ură, iar protecția ta devine o închisoare. Ideologia este cea care schimbă totul.

De exemplu, dacă ești mamă, ai grijă de copilul tău.

El are nevoie de tine, nu poate supraviețui fără tine. Ți este absolut necesară grija ta. Are nevoie de hrană, de iubire, are nevoie să aibă cineva grijă de el - dar nu are nevoie de ideologia ta.

Nu are nevoie de idealurile tale.

Nu are nevoie de creștinismul tău, de hinduismul tău, de islamismul tău, de budismul tău.

Nu are nevoie de scripturile tale, nu are nevoie de credințele tale.

Nu are nevoie de idealurile tale despre cum ar trebui să fie.

Caută să eviți ideologia, idealurile, scopurile, obiectivele - numai în acest fel grija față de celălalt poate fi frumoasă, inocentă, în caz contrar, grija devine o formă de viclenie.

Atunci când nu există ideologie în grija pe care i-o porți celuilalt - nu îți dorești să faci din copilul tău un creștin, nu îți dorești ca el să devină asta sau ailaltă, comunist sau fascist, nu îți dorești să devină doctor, sau om de afaceri, sau inginer.

Nu îți faci nici o idee cu privire la copilul tău.

Ți spui:

„Te iubesc, iar atunci când vei crește mare, tu vei fi cel care va alege.

Fii ceea ce este natural pentru tine să fii. Orice ești, ai binecuvântarea mea, și orice decizi să faci, în ceea ce mă privește ești bine-venit, acceptat.

Nu că te voi iubi numai atunci când vei deveni președinte, și că dacă vei deveni tâmplar am să încetez să te mai iubesc și îmi va fi rușine cu tine. Nu.

Nu că numai dacă îmi vei aduce o diplomă de merit de la universitate vei fi bine-venit lângă mine, iar dacă te vei întoarce după un eșec, îmi va fi rușine cu tine. Nu.

Nu că numai dacă ești virtuos, bun, moral, în cutare sau cutare fel, vei fi copilul meu, iar altminteri nu am nici o legătură cu tine, nu ai nici o legătură cu mine”.

În momentul în care vii cu idei, nu faci altceva decât să otrăvești relația.

Grija este frumoasă, dar atunci când are o anumită idee în spatele ei, devine viclenie. Devine un negoț, impune condiții.

Toată iubirea noastră este viclenie: de aici și nefericirea din lume, de aici tot iadul acesta. Nu că n-ar exista grija față de celălalt - grija este acolo, dar e mult prea multă viclenie în spatele ei.

Mamei îi pasă de fiul ei, tatălui îi pasă, soțului îi pasă, nevastei îi pasă, fratelui, surorii - tuturor le pasă. Eu nu spun că nimănui nu îi pasă.

Tuturor le pasă foarte mult, și cu toate acestea lumea este un iad. Ceva este greșit, fundamental greșit.

Ce este acel ceva fundamental greșit? De unde vine tot acest rău?

Grija vine însoțită de anumite condiții: „Fă asta! Fii asta!”

Ai iubit vreodată pe cineva fără condiții? Ai iubit vreodată pe cineva așa cum este el?

Nu vrei să aduci îmbunătățiri persoanei respective, nu vrei să o schimbi; acceptarea ta este totală, desăvârșită - numai atunci vei putea ști ce este purtarea de grijă. Acea purtare de grijă îți va aduce împlinire, și îi vei fi de mare ajutor celuiilalt.

Și ține minte, dacă grija ta nu are nimic interesat în ea, nu are ambiții în ea, persoana căreia i-ai purtat de grijă te va iubi pentru totdeauna.

Dar dacă grija ta are la bază niște interese, atunci persoana căreia i-ai purtat de grijă nu va fi capabilă niciodată să te ierte.

De aceea copiii sunt incapabili să își ierte părinții.

Mergi și întreabă psihologii, psihanaliștii - majoritatea celor care vin la ei sunt aceia ai căror părinți le-au purtat prea mult de grijă atunci când erau copii.

Iar grija pe care le-au purtat-o a fost ca o afacere; rece, calculată. Își doreau ca unele dintre ambițiile lor să se îplinească prin propriii copii.

Iubirea trebuie să fie un cadou.

În momentul în care îi pui un preț cadoului, nu mai este iubire.

Partea a III-a.

COMPASIUNEA ÎN ACȚIUNE

Nimeni nu poate să fie lipsit de egoism - cu excepția ipocriților.

Cuvântul „egoist” a căpătat un sens negativ, întrucât toate religiile îi condamnă pe egoiști. Ele vor să fii lipsit de egoism. Dar de ce? Ca să îi ajuți pe ceilalți...

Îmi aduc aminte de-o poveste: un copil discuta cu mama lui, iar aceasta i-a spus: „Ține minte să îi ajuți tot timpul pe ceilalți”.

Și copilul a întrebat-o: „Și atunci ceilalți ce vor face?”

Firește, mama i-a răspuns: „Și ei îi vor ajuta pe alții la rândul lor”.

Copilul a zis: „Pare un aranjament foarte ciudat. De ce să nu te ajuți mai degrabă pe tine, decât să îți îndrepti ajutorul spre ceilalți și să complici lucrurile în mod absolut inutil?”

Egoismul este firesc.

Da, vine un moment când împărtășești fiind egoist.

În starea de bucurie debordantă poți împărtăși și cu ceilalți.

Deocamdată însă, oameni nefericiți îi ajută pe alți oameni nefericiți, orbi îi conduc pe orbi.

Cu ce poți fi tu de ajutor? Este o idee foarte periculoasă, care a dominat secolele.

Într-o școală mică, profesoara le spune elevilor: „Trebuie să faceți un lucru bun cel puțin o dată pe săptămână”.

Un băiat o întreabă: „Dați-ne exemple de lucruri bune. Nu știm ce înseamnă bun”.

Așa că profesoara îi răspunde: „De exemplu, dacă vezi o femeie oarbă care încearcă să traverseze strada, ajut-o să traverseze. Acesta este un lucru bun; este virtuos”.

Săptămâna următoare, profesoara îi întreabă pe copii: „A făcut vreunul dintre voi ce am spus să faceți?”

Trei copii ridică mâinile.

„Nu e bine”, spune profesoara, „voi toți ceilalți nu ați ascultat. Și, totuși, este bine că măcar trei copii au făcut ceva bun. Ce ai făcut tu?”, îl întreabă ea pe primul băiat.

„Exact ce mi-ați spus”, răspunde el. „Am ajutat o bătrână oarbă să traverseze strada.”

„Foarte bine”, zice profesoara. „Dumnezeu te va binecuvânta.”
Apoi îl întreabă pe al doilea băiat: „Tu ce ai făcut?”

„Același lucru”, spune el. „Am ajutat o bătrână oarbă să traverseze strada.”

Profesoara era nedumerită - unde întâlнисă ei bătrâne oarbe? Dar era un oraș mare; poate chiar găsisă două bătrâne oarbe.

Îl întreabă și pe al treilea, iar acesta îi spune: „Am făcut același lucru ca și ei; am ajutat o bătrână oarbă să treacă strada”.

În acel moment, profesoara îi întreabă: „Unde ați găsit trei bătrâne oarbe?”

„Nu ați înțeles”, răspund ei.

„Nu erau trei bătrâne oarbe, era una singură. Și a fost foarte greu să o ajutăm să treacă strada! Ne lovea și striga și urla, pentru că nu voia să traverseze, dar noi eram hotărâți să facem ceva bun. Oamenii s-au adunat, au început să țipe la noi, dar noi le-am spus să nu își facă griji, pentru că aveam să o ajutăm să traverseze strada.
Dar ea nu voia să traverseze!”

Oamenilor li se spune să îi ajute pe ceilalți, dar ei sunt goi pe interior. Li se spune să îi iubească pe ceilalți - iubiti-vă vecinii, dușmanii —, dar nu li se spune niciodată să se iubească pe ei înșiși. Toate religiile, în mod direct sau indirect, le spun oamenilor să se urască pe sine.

O persoană care se urăște pe sine nu poate iubi pe nimeni - nu poate decât să se prefacă.

Lucrul principal pe care trebuie să îl faci este să te iubești pe tine atât de total, încât iubirea să dea pe dinafară și să ajungă și la ceilalți.

Nu sunt împotriva împărtășirii cu ceilalți, dar sunt total împotriva altruismului. Sunt în favoarea ideii de a împărtăși cu ceilalți, dar înainte de toate trebuie să și ai ce să oferi. Abia atunci vei fi încetat să mai faci ceva din obligație față de cineva - din contră, persoana care primește ceva de la tine îți face o favoare. Ar trebui să fii recunoscător, pentru că celălalt ți-ar fi putut refuza ajutorul; celălalt a fost, de fapt, generos.

Eu insist foarte tare asupra faptului că fiecare individ trebuie să fie atât de fericit, de beatific, de tăcut, de mulțumit, încât din acea stare de împlinire să poată începe să împartă și cu alții.
Are foarte mult, este ca un nor de ploaie: trebuie să se reverse peste ceilalți.

Dacă setea celorlalți e potolită, dacă setea pământului este potolită, acest lucru va fi unul secundar.
Dacă fiecare individ este plin de fericire, plin de lumină, de tăcere, atunci el va împărtăși fără ca nimeni să i-o spună, pentru că a oferi celorlalți este o imensă bucurie. Să oferi îți aduce o bucurie mai mare decât să primești.

Însă întreaga structură trebuie schimbată.

Oamenilor nu ar trebui să li se mai spună să fie altruști.

Sunt nefericiți - ce pot să facă?

Sunt orbi - ce pot să facă?

Și-au ratat viața - ce pot să facă?

Nu pot să ofere decât ceea ce au. Prin urmare, oamenii oferă tuturor celor care intră în contact cu ei nefericire, suferință, angoasă, anxietate.

Acesta este altruismul!

Nu, eu mi-aș dori ca toată lumea să fie complet egoistă.

Fiecare copac este egoist; își aduce apa la rădăcini, seva la ramuri, la frunze, la fructe, la flori.

Iar când înflorește, eliberează parfumuri și le oferă tuturor; celor cunoscuți, celor necunoscuți, celor familiari, străinilor.

Când e plin cu fructe, le împarte, oferă acele fructe.

Dar dacă înveți acești copaci să fie altruști, nu vor face altceva decât să moară, la fel cum a murit și umanitatea - cadavre mergătoare. Și încotro merg ele? Spre cimitir, pentru a se odihni în mormintele lor.

Viața ar trebui să fie un dans.

Și viața tuturor poate fi un dans.

Ar trebui să fie o muzică - și abia atunci poți împărtăși; va trebui să împărtășești.

Nu e nevoie s-o spun eu, pentru că aceasta este una dintre legile fundamentale ale existenței: cu cât împărți mai mult din beatitudinea ta, cu atât mai mult se amplifică ea.

Dar eu te învăț egoismul.

Nu Fi Un Om Al Legii, Fii Un Om Al Iubirii

În Matei 22 este scris așa: BibliaOrtodoxă.ro, Matei 22:35-40 (n.red.)

„Unul dintre ei, învățător de Lege, ispitindu-l pe Iisus, l-a întrebat:
învățătorule, care poruncă este mai mare în Lege?

El i-a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

Aceasta este marea și întâia poruncă.

Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

În aceste două porunci se cuprind toată Legea și prorocii."

Două cuvinte - lege și iubire - au foarte mare semnificație.

Reprezintă două tipuri de minte, doi poli opuși.

Mintea care acționează conform legii nu poate fi niciodată iubitoare, iar cea care iubește nu poate acționa niciodată conform legii.

Atitudinea legală este nereligioasă; este politică, socială.

Atitudinea iubirii este una non-politică, non-socială - individuală, personală, religioasă.

Moise, Manu, Marx, Mao, numai minți orientate spre spiritul legii; au oferit omenirii legea.

Iisus, Krishna, Buddha, Lao Tzu, aceștia sunt oameni ai iubirii. Nu au dat porunci legale oamenilor, le-au oferit o cu totul și cu totul altă viziune.

Am auzit o poveste despre Frederic cel Mare, regele Prusiei - era o minte legală.

O femeie a sosit la el și s-a plâns de soțul ei. „Maiestatea Voastră”, a spus ea, „soțul meu se poartă foarte urât cu mine”.

„Nu este treaba mea”, i-a răspuns Frederic cel Mare.

Dar femeia a insistat; „Nu e vorba numai despre asta, Maiestatea Voastră, dar vă vorbește de rău”.

„Nu este treaba ta”, i-a răspuns regele.

Aceasta este mintea legală.

Mintea legală se gândește tot timpul la lege, niciodată la iubire.

Mintea legală se gândește la justiție, dar niciodată la compasiune; iar justiția lipsită de compasiune nu poate fi niciodată justă.

O justiție fără compasiune nu poate să fie decât injustă. Însăși natura compasiunii este aceea de a fi justă; justiția îi urmează compasiunii precum o umbră.

Dar compasiunea nu îi urmează justiției ca o umbră, întrucât compasiunea este lucrul adevărat, iubirea este lucrul adevărat. Umbra ta te urmează; nu tu urmezi umbra.

Umbra nu poate conduce, umbra trebuie să urmeze. Iar aceasta este una dintre marile controverse ale istoriei omenirii - este Dumnezeu iubire sau lege?

Este Dumnezeu drept sau plin de compasiune?

Mintea legală spune că Dumnezeu este lege, că este drept.

Dar mintea legală nu îl poate cunoaște pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este doar un alt termen pentru iubire.

Mintea legală nu poate atinge acea dimensiune.

Mintea legală aruncă tot timpul responsabilitatea pe ceilalți - pe societate, pe structura economiei, pe istorie.

Pentru mintea legală, celălalt este întotdeauna responsabil.

Iubirea își asumă singură responsabilitatea: eu sunt cel care este tot timpul responsabil, nu tu.

Odată ce înțelegi că ești responsabil, începi să înflorești.

Legea este o scuză. Este viclenia minții, care te ajută să te protejezi tot timpul, să te aperi.

Iubirea este vulnerabilă, legea este un aranjament defensiv.

Când iubești pe cineva, nu vorbești în spiritul legii.

Când iubești, legea dispare - pentru că iubirea este legea supremă. Nu are nevoie de altă lege, își este suficientă sieși.

Iar când ești protejat de iubire, nu mai ai nevoie de altă protecție.

Nu fi adeptul legii, în caz contrar vei rata tot ce este frumos în viață.

Nu fi un avocat, fii cineva care iubește; altfel vei continua să te tot protejezi, și în final vei constata că nu e nimic de protejat - nu ai făcut decât să protejezi un ego gol.

Și oricând se pot găsi metode și mijloace de a proteja un ego gol.

Am auzit o poveste despre Oscar Wilde.

Prima lui piesă de teatru a fost pusă în scenă și a fost un eșec total; un fiasco.

La ieșirea de la spectacol, prietenii l-au întrebat: „Cum a mers?”

„A fost un imens succes”, le-a spus el. „Dar publicul a fost un mare eșec”

Aceasta este mintea legală, încearcă tot timpul să protejeze un ego gol - un balon de săpun, gol pe interior, plin de goliciune și fără nimic altceva în el. Dar legea continuă să-l protejeze.

Ține minte, în momentul în care devii adeptul legii, în momentul în care începi să privești viața prin prisma legii - indiferent că este vorba despre legea guvernelor sau a Bisericii, nu e nici o diferență -, în momentul acela privești viața prin prisma legii, a codului moral, a scripturilor, a poruncilor, viața începe să-ți scape printre degete.

Trebuie să fii vulnerabil ca să știi ce este viața; trebuie să fii complet deschis, să trăiești în nesiguranță.

Trebuie să fii gata să mori pentru a o cunoaște - numai atunci ajungi să cunoști viața.

Dacă te temi de moarte, nu vei cunoaște viața, pentru că teama nu poate niciodată să cunoască.

Dacă nu te temi de moarte, dacă ești pregătit să mori pentru a o cunoaște, atunci vei cunoaște și viața, viața eternă, cea care nu moare niciodată.

Legea este teama ascunsă, iubirea este neînfricarea exprimată.

Când iubești, teama dispare - ai observat acest lucru?

Când iubești, nu mai există teamă. Dacă iubești o persoană, teama dispare.

Cu cât iubești mai mult, cu atât mai mult se estompează teama. Dacă iubești total, teama este absentă.

Teama nu apare decât atunci când nu iubești. Teama este absența iubirii, legea este absența iubirii, pentru că legea nu este altceva decât o apărare a interiorului tău, a inimii tale tremurânde - te temi, vrei să te protejezi pe tine însuși.

Dacă o societate este bazată pe lege, acea societate va rămâne continuu în frică.

Dacă o societate este bazată pe iubire, frica dispare și legea nu mai este necesară - curțile de apel nu vor mai fi necesare; raiul și iadul nu vor mai fi necesare.

Iadul este o atitudine legală; toate pedepsele sunt rezultatul unor minți legale.

Legea spune că, dacă greșești, vei fi pedepsit; dacă te porți cum trebuie, vei fi recompensat.

Și apoi mai există așa-zisele religii - ele îți spun că dacă păcătuiești, vei fi aruncat în iad.

Gândește-te doar la iadul lor!

Acești oameni care au creat ideea de iad trebuie să fi fost cu adevărat sadici. Modul în care au descris iadul... au făcut toate aranjamentele pentru ca tu să suferi.

Și au inventat și raiul - raiul pentru ei înșiși și pentru cei care îi urmează, și iadul pentru cei care nu îi urmează și nu cred în ei.

Dar toate acestea sunt atitudini legaliste, atitudini asemănătoare cu pedepsirea infractorilor. Iar pedepsele au eșuat întotdeauna.

Infracțiunile nu pot fi oprite, pedepsele nu au oprit infracțiunile.

Ba din contră, acestea se înmulțesc, pentru că mințile legale și cele infracționale sunt, de fapt, cele două fețe ale aceleiași monede; nu sunt deloc diferite.

Toate mințile legale sunt infracționale la bază, și toate mințile infracționale pot deveni minți legale - au acest potențial.

Nu sunt două lumi separate; sunt parte din una și aceeași lume.

Infracțiunile continuă să se înmulțească, iar legile devin din ce în ce mai complicate și mai complexe.

Pedepsele nu au schimbat omul; de fapt, acestea l-au corupt și mai tare.

Curțile de apel nu l-au schimbat; l-au corupt și mai tare. Și nici concepte precum recompensa, raiul, respectabilitatea nu au fost de prea mare ajutor.

Pentru că iadul depinde de frică, iar raiul depinde de lăcomie - frica și lăcomia, acestea sunt problemele

Cum poți să schimbi oamenii prin intermediul lor? Ele sunt bolile, iar mințile legale spun că sunt, de fapt, medicamentele.

O atitudine complet diferită este necesară, atitudinea iubirii.

Iisus aduce iubirea în lume. El distruge legea, însăși baza ei. Aceasta a fost crima lui; de aceea a fost răstignit - pentru că distrugea bazele acestei societăți criminale; distrugea însăși piatra de temelie a acestei lumi criminale, o lume a războaielor, a violenței și a agresivității. A oferit lumii o nouă piatră de temelie. Cele câteva cuvinte ale lui Iisus trebuie înțelese în toată profunzimea lor.

„Unul dintre ei, învățător de Lege, ispitindu-l pe Iisus, l-a întrebat...”

„Ispitindu-l...”

Voia să îl atragă pe Iisus într-o discuție legală. Sunt multe momente în viața lui Iisus în care acesta a fost ispitit să coboare din înălțimile iubirii în întunecatele văi ale legilor. Iar oamenii care au încercat să îl ispitească erau foarte vicleni.

Întrebările erau puse în așa fel încât, dacă Iisus nu ar fi fost un înțelept, ar fi căzut în capcana lor. L-au făcut să se confrunte cu ceea ce se numește în logică o dilemă - indiferent ce răspunzi, vei fi prins în plasă. Dacă spui asta, vei fi prins; dacă spui opusul, vei fi, de asemenea, prins.

Cu siguranță ai auzit această poveste faimoasă.

Iisus stătea pe malul râului; mulțimea a sosit și a adus o femeie.

I s-a spus că femeia respectivă comisese un păcat: „Ce ai tu a spune?”

L-au ispitit, pentru că în scripturile vechi se spune că dacă o femeie comite păcat, aceasta trebuie lapidată. În acest fel, îi ofereau lui Iisus două variante.

Dacă el le-ar fi spus să urmeze scripturile, l-ar fi întrebat ce s-a întâmplat cu compasiunea și iubirea lui și de ce nu o iartă.

Prin urmare, toate cuvintele lui despre iubire nu ar fi fost decât vorbe deșarte. Și astfel l-ar fi prins în plasă.

Sau în cazul în care el le-ar fi cerut să o ierte, atunci oamenii i-ar fi reproșat că acționează împotriva scripturilor, or el fusese cel care le spusese oamenilor: „Am venit să împlinesc scriptura, nu să o distrug”.

Aceasta este o dilemă; nu există decât aceste două variante.

Dar mintea legală nu este conștientă de faptul că un om al iubirii dispune și de o a treia variantă, pe care mintea legală nu o poate cunoaște, pentru că ea nu gândește decât în contrarii.

Pentru mintea legală nu există decât două variante, da sau nu.

Nu cunoaște o a treia variantă, cea pe care de Bono a intitulat-o „po” – da-nu, iar a treia variantă este „po”.

Nu este nici da, nici nu; este complet diferit. Iisus este primul om care a spus po.

Nu a folosit termenul, acesta a fost inventat de Edward de Bono - dar el a spus po, chiar a făcut-o.

Le-a spus oamenilor din mulțime:

„Acea dintre voi care nu au păcătuit niciodată și nici nu s-au gândit vreodată să păcătuiască să vină în față. Luați pietre și ucideți-o pe această femeie”.

Nu era nici unul care să nu fi comis vreun păcat sau care să nu se fi gândit să îl comită.

Poate că există oameni care nu au păcătuit, dar poate că se gândesc încontinuu la asta.

De fapt, e inevitabil să se gândească la asta.

Oamenii care păcătuiesc se gândesc mai puțin la păcat.

Cei care nu păcătuiesc se gândesc la păcate și au fantezii încontinuu despre acestea.

Iar în ceea ce privește adâncul ființei tale. Nu este nici o diferență între a face un păcat și a te gândi la el.

Ușor, ușor, mulțimea s-a risipit. Cei care stăteau în față s-au retras în spate - experții în lege ai societății, cetățenii de vază ai orașului au început să dispară.

Acest om folosea o a treia variantă. Nu a spus da, nu a spus nu.

A spus: „În regulă, ucideți-o pe femeie - însă numai cei care nu au comis nici un păcat și nu s-au gândit să o facă ar trebui să o ucidă”. Mulțimea s-a risipit.

Iisus a rămas singur cu femeia; aceasta i-a căzut la picioare și a spus: „Am păcătuit cu adevărat, sunt o femeie rea. Mă poți pedepsi”.

Iisus a zis: „Cine sunt eu să judec? Este o problemă între tine și Dumnezeu, între tine și existență. Cine sunt eu să mă amestec? Dacă realizezi că ai făcut ceva greșit, nu repeta acel lucru”.

Asemenea situații s-au repetat încontinuu. Oamenii făceau întruna eforturi de a-l aduce pe Iisus într-un schimb de argumente în care mintea legală ar fi putut câștiga.

Nu poți intra într-o argumentare împotriva minții legale — dacă o faci, vei fi înfrânt, pentru că mintea legală este foarte eficientă când oferă argumente. Nu contează ce poziție adopți; vei fi înfrânt.

Iisus n-a putut fi înfrânt pentru că nu a argumentat niciodată. Acesta este unul dintre semne, unul dintre indiciile care ne demonstrează că a atins culmile iubirii. A rămas pe culmi; nu a coborât niciodată.

Unul dintre ei, învățător de Lege, ispitindu-l pe Iisus, l-a întrebat: „Învățătorule, care porunca este mai mare în Lege?”

Aceasta este o întrebare foarte dificilă. Care este cea mai mare poruncă, cea mai importantă, porunca fundamentală din Lege?

Este greu de răspuns, pentru că fiecare lege depinde de alte legi - sunt interconectate. Nu poți găsi legea de bază, pentru că nici o lege nu este legea de bază. Legile depind unele de altele; sunt interdependente.

În India există o dezbatere care durează și în ziua de azi: ce este la bază - nonviolența sau adevărul?

Dacă te afli într-o situație în care trebuie să alegi între adevăr și nonviolență - dacă spui adevărul, reacția va fi una violentă, iar dacă nu spui adevărul, violența va putea fi evitată -, ce vei face? Vei spune adevărul și vei da naștere violenței?

De exemplu, te afli la o răscruce, și un grup de polițiști se apropie de tine.

Te întreabă dacă ai văzut un anumit om trecând pe acolo. Este un deținut care a evadat din închisoare, și care trebuie prins și ucis.

Tu l-ai văzut pe acel om.

Poți răspunde afirmativ, dar vei fi responsabil de moartea lui.

Poți spune și că nu l-ai văzut, sau poți chiar să oferi piste greșite poliției; în acest fel, omul va fi salvat.

Rămâi nonviolent, dar devii mincinos.

Ce vei face? Pare imposibil să faci o alegere, aproape imposibil. Care lege este cea de bază?

El i-a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

Acesta este po: nu răspunde câtuși de puțin la întrebare; oferă un cu totul și cu totul alt răspuns. Nu intră pe teritoriul cuvintelor legale; rămâne pe această culme a iubirii, care este a lui.

El spune: „Aceasta este prima și marea poruncă: să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toata inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”

Întrebarea era despre lege, iar răspunsul e despre iubire.

De fapt, Iisus nu a răspuns la întrebare: sau poți spune că a răspuns la întrebare pentru că este singurul răspuns, nu poate exista un alt răspuns.

Acest lucru trebuie înțeles.

Numai de pe un plan superior se poate răspunde la o întrebare situată pe un plan inferior: rămânând la același nivel, răspunsul este imposibil.

De exemplu, de la nivelul la care te afli tu se pot pune multe întrebări, căci multe întrebări se nasc.

Dacă vei întreba o persoană aflată la același nivel cu tine, nu îți va putea răspunde.

Poate că răspunsurile sale par relevante, dar nu pot fi relevante, pentru că și ea este în aceeași situație ca și tine.

Este ca și cum un nebun l-ar ajuta pe un alt nebun, ca și cum orbul l-ar ghida pe orb, iar un om confuz l-ar ajuta pe un alt om confuz să-și recapete claritatea.

Și mai multă confuzie și neclaritate se va naște.

Asta s-a întâmplat în lume - toată lumea sfătuiește pe toată lumea. Nimic nu e mai ieftin decât sfatul.

De fapt, nu costă nimic, e suficient să întrebi și îl primești; toată lumea e pregătită să ofere sfaturi.

Nici tu, nici cei care îți dau sfaturi nu vă gândiți la faptul că vă aflați, de fapt, la același nivel și că sfaturile sunt pur și simplu inutile. Pot să fie chiar dăunătoare.

Numai o persoană care se află la un nivel superior față de tine îți va fi de ajutor - o persoană cu o percepție mai clară, cu o claritate mai profundă, o ființă mai cristalizată

Numai acel tip de persoană îți poate răspunde la întrebări

Există trei tipuri de dialog posibile:

- primul este acela în care două persoane ignorante vorbesc.

Multă vorbărie are loc între ele, dar fără nici un rezultat; vorbe goale.

Vorbesc, dar nu știu ce spun, nici măcar nu sunt conștiente de ceea ce spun - vorbitul e doar o ocupație; se simt bine fiind ocupate.

Vorbesc ca două obiecte mecanice, ca două computere.

- Apoi există tipul dialogului în care doi iluminați vorbesc.

Ei nu vorbesc; nu au nevoie să vorbească. Comuniunea dintre ei este tăcută; se înțeleg unul pe celălalt fără cuvinte.

Două persoane ignorante vorbind - prea multe cuvinte și nici o înțelegere.

Două persoane iluminate întâlnindu-se - nici un cuvânt, numai înțelegere.

Prima situație se întâmplă în fiecare zi, de milioane de ori, peste tot în lume.

A doua situație are loc rar, după mii și mii de ani, rareori se întâmplă ca doi iluminați să se întâlnească.

- Și apoi, există al treilea tip de dialog - o persoană iluminată îi vorbește unei persoane neiluminate.

Sunt două planuri: unul este pământul, celălalt este cerul; unul se mișcă într-o căruță trasă de boi, celălalt zboară cu avionul.

Persoana de pe pământ întreabă un lucru, iar cea din cer îi răspunde altceva.

Dar aceasta este singura cale, singura cale prin care persoana de pe pământ poate fi ajutată. Avocatul îl întrebase pe Iisus despre lege. El întrebase: învățătorule, care porunca este mai mare în Lege?

Nu l-a întrebat despre iubire. Iisus încearcă să îl seducă în direcția iubirii - a schimbat întreg contextul. Odată ce e în mâinile lui Iisus, el te va duce într-o dimensiune necunoscută de tine, în necunoscut, în incognoscibil.

El i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tau, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tau.”

Cu toată inima ta înseamnă cu toate simțirile. Aceasta este starea de rugăciune.

Când toate simțirile tale sunt laolaltă, integrate într-o singură unitate, atunci ia naștere rugăciunea.

Starea de rugăciune este inima ta totală, care freamătă din dorința de necunoscut, care freamătă de o dorință profundă de a explora necunoscutul, fiecare bătaie a inimii tale fiind devotată acestei căutări.

„Cu tot cugetul” - aceasta este semnificația meditației, cea în care toate gândurile tale au devenit unul singur.

Când toate gândurile tale au devenit unul singur, gândirea dispare; când toate simțirile tale au devenit una singură, simțirea dispare.

Când simțirile sunt multe, ești sentimental.

Când simțirile tale devin o singură simțire, tot sentimentalismul dispare - ești plin de inimă, dar nu mai ai sentimentalism.

Starea de rugăciune nu este sentimentalism. Starea de rugăciune este o asemenea armonie a sentimentelor, o asemenea unitate totală a sentimentelor, încât calitatea lor se schimbă imediat.

Ca și cum ai pune apa la fiert, ea se încălzește ușor, ușor, devine din ce în ce mai fierbinte - până la 99 de grade e încă apă.

Apoi vine punctul de fierbere la 100 de grade, și brusc are loc o transformare.

Apa nu mai este apă, se evaporă - calitatea ei se schimbă imediat. Apa are calitatea de a curge în jos; când se evaporă, aburii au calitatea de a pluti în sus. Dimensiunea ei s-a schimbat.

Când trăiești în sentimente, în atât de multe sentimente, nu ești decât confuzie, ești ca un ospiciu.

Când toate sentimentele sunt integrate, atunci intervine momentul de transformare. Când toate devin unul singur, atingi punctul de 100 de grade, punctul de evaporare.

Imediat, dispare vechea natură a sentimentelor, vechea lor calitate de a curge în jos nu mai există. Începi să te evapori ca aburii spre cer. Asta înseamnă starea de rugăciune.

Același lucru se întâmplă și când toate gândurile tale devin unul singur - gândirea se oprește.

Când gândurile sunt multe, gândirea este posibilă; când gândurile devin unul singur, apare un moment în care această unitate a gândirii devine sinonimă cu non-gândirea.

A avea un singur gând înseamnă a nu avea gânduri, pentru că acel gând nu poate exista singur.

El nu poate exista decât alături de cele multe, nu poate exista decât în mulțime. Când mulțimea a dispărut, dispare și acel singur gând, și intervine starea de non-gândire.

Așadar, în mica lui frază, Iisus a condensat întreaga religie:

El i-a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta - asta înseamnă rugăciune.

Cu tot cugetul tău - asta înseamnă meditație.

Și cu tot sufletul tău... Sufletul este transcenderea gândirii și a sentimentelor.

Sufletul se află dincolo de rugăciune și de meditație. Sufletul este natura ta - este conștiința transcendentală din tine.

Privește-te ca pe un triunghi - jos, la bază, sentimentele, gândirea.

Dar sentimentele și gândirea sunt singurele pe care le-ai trăit până acum; nu cunoști a treia dimensiune.

A treia dimensiune nu poate fi cunoscută decât atunci când sentimentele devin rugăciune, iar aceasta începe să urce, iar gândirea devine meditație, iar aceasta începe și ea să urce. Apoi, rugăciunea și meditația se întâlnesc într-un punct - acel punct este sufletul.

Undeva, inima și mintea ta se întâlnesc - acolo ești tu, aceea este o stare de dincolo. Este ceea ce Iisus numește suflet.

Aceasta este marea și întâia poruncă.

Acum el folosește limbajul omului legii. A spus tot ceea ce voia să spună; acum ajunge la limbajul unui om al legii. Prima propoziție aparține planului lui Iisus; a doua propoziție aparține planului omului legii. Iar Iisus a încercat să creeze o punte între cele două.

Aceasta este marea și întâia poruncă.

Iubirea este marea și întâia poruncă.

De fapt, iubirea nu este deloc o poruncă, pentru că nu ți se poate porunci să iubești; nu ți se poate ordona să iubești, nu poți fi forțat.

Nu poți gestiona și controla iubirea. Iubirea este mai mare decât tine, mai înaltă decât tine - cum o poți controla?

Iar dacă ți se poruncește să iubești, dacă cineva vine la tine și, așa cum în armată se ordonă: „La stânga! La dreapta!”, ție îți spune „Iubește!”, ce ai putea să faci?

„La dreapta” este în regulă, „la stânga” este în regulă, dar „Iubește”? - nu știi încotro să o iei, unde să mergi.

Nu cunoști calea, nu ți se poate ordona așa ceva.

Da, te poți preface, da, poți juca teatru. Asta se tot întâmplă pe pământ.

Cel mai mare blestem abătut pe acest pământ a fost iubirea forțată.

Încă din copilărie suntem învățați să iubim, ca și cum iubirea ar putea fi învățată: „Iubește-o pe mama ta, Iubește-l pe tatăl tău Iubește-ți frații și surorile”.

Iubește asta, Iubește ailaltă - iar copilul încearcă, bineînțeles.

Cum ar putea să știe copilul că iubirea nu este un act voluntar? Ea se întâmplă de la sine. Nu o poți forța.

Ai ratat iubirea din cauză că ai încercat prea tare să iubești. Toată lumea caută iubirea - spune-i Dumnezeu, spune-i altcumva, dar în adâncul tău cauți iubirea.

Însă ai devenit incapabil - nu pentru că nu ai încercat, ci pentru că ai încercat prea tare.

Iubirea se întâmplă; nu poți ordona apariția ei.

Pentru că ți s-a ordonat să iubești, iubirea ta a fost falsificată încă de la început, otrăvită încă de la sursă.

Nu îi spune niciodată unui copil să-și iubească mama, nu comite niciodată acest păcat. Iubește-ți copilul și lasa iubirea să se întâmple.

Nu-i spune: „Iubește-ma pentru că sunt mama ta, sau tatăl tău. Iubește-ma”. Nu transforma iubirea în poruncă; pentru că, în caz contrar, fiul tău va rata iubirea iar și iar. Iubește-ți copilul, pentru că într-un mediu iubitor, într-o bună zi acordul muzical se va produce.

Armonia se găsește în orga din adâncul cel mai adânc al ființei tale. Ceva începe; o melodie, o armonie se naște, și apoi îți dai seama că aceasta este natura ta. Dar nu încerci să iubești; pur și simplu te relaxezi și îi permiți iubirii să se întâmple.

Aceasta este marea și întâia poruncă. Iisus folosește limbajul omului legii, pentru că îi răspunde omului aceluia; altfel, iubirea nu este o poruncă, și nu poate fi o poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Prima poruncă este să îl iubești pe Dumnezeu.
„Dumnezeu” înseamnă totalitatea, tao. Brahma. Dumnezeu nu este un cuvânt tocmai potrivit; tao este mult mai adecvat - totalul, întregul, existența - iubește existența. Aceasta este porunca cea dintâi, cea fundamentală.

Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.
Pentru că este dificil să îl găsești pe Dumnezeu, și este dificil să îl iubești pe Dumnezeu dacă nu l-ai găsit deja.
Cum l-ai putea iubi pe Dumnezeu, care este neștiut? Cum ai putea iubi necunoscutul? Ai nevoie de un pod, ai nevoie de o anumită familiaritate - cum îl poți iubi pe Dumnezeu? Pare absurd; este absurd.
De aici și a doua poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

Citeam o poveste care mi-a plăcut.
Un om învățat i-a spus rabinului Avraam: „Se zice că le dai oamenilor medicamente misterioase, și că acestea sunt eficiente. Dă-mi și mie unul, vreau să dobândesc frica de Dumnezeu”.

„Nu cunosc nici un medicament pentru frica de Dumnezeu”, îi răspunse rabinul. „Dar dacă vrei, îți pot da unul pentru iubirea față de Dumnezeu.”

„Și mai bine”, spuse învățatul. „Dă-mi-l.”

„Este iubirea față de aproape”, îi răspunse rabinul.

Dacă chiar vrei să îl iubești pe Dumnezeu, trebuie să începi prin a iubi celelalte ființe umane, pentru că sunt cel mai aproape de tine.
Și, ușor, ușor, valurile iubirii tale se vor extinde.

Iubirea este ca piatra aruncată într-un lac liniștit și limpede; undele pe care le generează piatra se formează și se împrăștie până departe.

Dar mai întâi este atingerea lacului de către piatră; aproape de piatră se formează undele, și apoi ele se răspândesc tot mai departe și mai departe.

În primul rând, trebuie să îi iubești pe cei asemenea ție - pentru că îi cunoști, pentru că simți o anumită familiaritate față de ei, un fel de senzație de „acasă” în preajma lor. Apoi, iubirea poate continua să se dezvolte.

Vei începe să iubești animalele, copacii, pietrele. Numai atunci vei putea iubi existența ca atare, nu înainte.

Așadar, dacă poți iubi ființele umane, ai făcut primul pas.

Însă pe acest pământ nefericit, se întâmplă exact opusul - oamenii îl iubesc pe Dumnezeu și ucid ființele umane. De fapt, ei spun că tocmai pentru că îl iubesc atât de mult pe Dumnezeu trebuie să ucidă.

Creștinii îi ucid pe mahomedani, mahomedanii îi ucid pe creștini, hindușii îi ucid pe mahomedani, mahomedanii îi ucid pe hinduși, pentru că toți îl iubesc pe Dumnezeu - în numele lui Dumnezeu, ei ucid ființe umane. Zeii lor sunt falși.

Pentru că dacă Dumnezeu tău ar fi adevărat, dacă ai fi cunoscut cu adevărat dumnezeirea, dacă ți-ai fi dat seama măcar puțin, dacă ai fi ajuns să ai măcar o mică străfulgerare a ei, atunci ai iubi ființele umane. Ai iubi animalele, ai iubi copacii, ai iubi pietrele - ai iubi!

Dragostea va deveni starea naturală a ființei tale. Iar dacă nu poți iubi ființele umane, nu te lăsa amăgit - nici un templu nu te va ajuta.

Îi poți spune nu lui Dumnezeu, dar nu spune niciodată nu ființelor umane, pentru că dacă spui nu ființelor umane, calea ta e blocată; nu vei mai fi capabil să atingi dumnezeirea. Spune nu Bisericii, templelor; nici o problemă. Dar nu spune nu iubirii, pentru că aceasta este adevăratul templu. Toate celelalte temple nu sunt decât false monezi, imagini contrafăcute, neautentice. Nu există decât un singur templu autentic și acela este iubirea.

Nu spune niciodată nu iubirii - vei găsi astfel dumnezeirea; nu se poate ascunde prea mult.

În a doua poruncă, Iisus spune: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

Pentru că, de fapt, întreaga umanitate ești tu, în multe chipuri și forme.

Chiar nu vezi că aproapele tău nu este nimeni altcineva decât tu, propria ta ființă într-o formă de manifestare diferită?

Multe râuri din lume poartă numele unor culori.

În China avem Fluviul Galben; undeva în Australia au Râul Roșu. În SUA, din câte am auzit, au Râul Alb și Râul Verde. Râul în sine nu are culoare; apa este incoloră, dar râul capătă culoarea solului pe care îl scaldă, culoarea tufărișului de pe margine. Dacă traversează un deșert, bineînțeles că are o culoare diferită; dacă traversează o pădure, pădurea este reflectată - tufișurile, coroanele copacilor -, totul are o culoare diferită.

Dacă râul traversează o zonă unde mărul este galben, atunci devine galben. Dar nici un râu nu are culoare. Și fiecare râu, fie că este numit alb, verde sau galben, ajunge în mod natural la vărsare, se varsă în ocean și devine oceanic.

Diferențele de culoare se datorează solului. Culoarele tale sunt diferite din cauza solului tău.

Dar cea mai profundă calitate a ființei interioare este aceea că este incoloră; este aceeași.

Cineva este negru, altcineva este alb; cineva e undeva între, un indian; altcineva este galben, e chinez - foarte multe culori.

Dar ține minte, acestea sunt culorile terenului prin care trece corpul tău. Nu sunt culorile tale; tu ești incolor.

Nu ești corpul; nu ești nici mintea și nici inima.

Mintea ta e diferită de a altora, pentru că a fost condiționată în mod diferit; corpul tău este diferit, pentru că a traversat un teren diferit, o ereditate diferită; dar tu nu ești diferit.

Iisus spune; Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Ca pe tine însuși să îți iubești aproapele.

Și un lucru de bază, pe care creștinii l-au uitat.

Iisus spune; „Iubește-te pe tine însuși“.

Dacă nu te iubești pe tine însuși, nu îți poți iubi aproapele. Tot ceea ce așa-zisa creștinătate s-a preocupat să te învețe a fost ura față de tine însuși, condamnarea de sine. Iubește-te pe tine însuși, pentru că tu ești cel mai aproape de dumnezeire.

Acolo trebuie să apară prima undă. Iubește-te pe tine însuși! Iubirea de sine este un lucru fundamental - dacă îți vei dori să fii religios, iubirea de sine va fi baza. Și așa-zisele religii continuă să îți predea ura de sine; „Condamnă-te, ești un păcătos, ești vinovat, ești asta sau ailaltă — ești lipsit de valoare“.

Nu ești un păcătos. Ei te-au făcut așa. Nu ești vinovat; ei ți-au oferit interpretări greșite ale vieții. Acceptă-te și iubește-te. Numai atunci îți poți iubi aproapele, altfel nu este cu puțință. Dacă nu te iubești pe tine însuși, cum poți iubi o altă ființă? Eu te învăț să te iubești pe tine însuși. Fă măcar asta; dacă altceva nu poți face, măcar iubește-te pe tine. Iar din iubirea de sine, vei vedea cum iubirea va începe să înflorească treptat; se va extinde, va ajunge și la aproapele tău.

Întreaga problemă din zilele noastre este aceea că tu te urăști și vrei să iubești pe altcineva, ceea ce este imposibil. Iar celălalt se urăște de asemenea, și vrea să te iubească pe tine. Lecția iubirii trebuie învățată înainte de orice în tine însuși.

Dacă îi întrebi pe Freud și pe psihanalisti, vei afla că au descoperit ceva fundamental. Ei spun că bebelușul este în prima fază autoerotic, că se masturbează; copilul se iubește pe sine. Apoi devine homosexual - băieții îi iubesc pe băieți și vor să se joace cu băieții; fetele vor să se joace cu fetele, și nu vor să se amestece unii cu alții.

Apoi intervine heterosexualitatea - băiatul vrea să se amestece cu fetele și să iubească o fată; o fată vrea să întâlnească un băiat și să îl iubească. Întâi autoerotic, apoi homoerotic, apoi heteroerotic - asta în legătură cu sexul. La fel se întâmplă și cu dragostea.

Înainte de toate, iubește-te pe tine însuși. Apoi iubește-ți vecinul, iubește celelalte ființe umane. Apoi poți trece mai departe și poți iubi existența. Baza ești tu. Nu te autocondamna; nu te autorespinge. Acceptă. Divinul sălășluiește în tine. Existența te-a iubit atât de mult încât și-a făcut sălaş în tine. Existența și-a construit un templu în tine; divinul trăiește în tine. Dacă te respingi pe tine însuși, respingi, de fapt, ceea ce este cel mai aproape de dumnezeire din câte poți tu găsi. Dacă respingi ceea ce este aproape de tine, va fi imposibil să iubești ceea ce este departe.

Când Iisus spune să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, se referă, de fapt, la două lucruri: înainte de toate, iubește-te pe tine, pentru a putea fi capabil de a-ți iubi aproapele.

În aceste două porunci se cuprind toată Legea și prorocii.

De fapt, nu este decât o singură poruncă: iubește. Iubirea este singura ordine a lucrurilor. Dacă ai înțeles iubirea, ai înțeles totul.

Dacă nu ai înțeles iubirea, poate că știi multe lucruri, dar cunoașterea ta este pur și simplu putredă. Arunc-o la gunoi și uită de ea. Începe de la început. Fii din nou copil, și iubește-te din nou.

Lacul tău, așa cum îl văd eu, nu are unde. Prima pietricică a iubirii nu a fost aruncată în el.

Am auzit o poveste daneză. Ține-o minte, fă ca ea să devină parte din starea ta de atenție susținută.

Povestea ne vorbește despre un păianjen care locuia în grinda unui vechi hambar.

Într-o zi, păianjenul coborî pe un fir până la o bârnă mai joasă și găsi muște mai multe și mai ușor de prins. Decise să trăiască permanent la acest nivel inferior, și-și construi o pânză foarte confortabilă. Dar, într-o zi, se întâmplă ca păianjenul să observe firul pe care coborâse și care se pierdea în sus, în întuneric.

„Nu mai am nevoie de acest fir”, își spuse păianjenul. „Nu face decât să îmi stea în drum.” Păianjenul rupse firul, și cu el distruse întreaga pânză care avea nevoie de fir pentru susținere.

Aceasta este și povestea omului. Un fir te ține legat de cel mai înalt nivel - numește-l tao, existență, dumnezeire. Ai uitat complet că de acolo ai coborât.

Provii din întreg și trebuie să te întorci la el. Totul revine la sursa originală; așa trebuie să se întâmple. Atunci cercul este complet și ești împlinit. Și poate că simți chiar ca păianjenul din poveste, poate consideri că firul care te ține legat de înălțimi îți stă în cale. De multe ori, din cauza lui nu poți să faci anumite lucruri; el ți se pune în cale, iar și iar. Nu poți fi violent așa cum ți-ar plăcea să fii; nu poți fi agresiv cum ți-ar plăcea să fii; nu poți urî pe cât de mult ți-ar plăcea să urăști - firul îți stă iar și iar în cale.

Uneori simți chiar ca acest păianjen - să tai firul, să îl rupi, pentru ca drumul tău să fie lin.

Asta a vrut să spună Nietzsche prin „Dumnezeu a murit”. El a rupt firul. Dar a înnebunit imediat.

În momentul în care a spus „Dumnezeu a murit”, a înnebunit, pentru că și-a tăiat legătura cu sursa originală a vieții.

În acel moment pierzi ceva vital, esențial. Și ai uitat complet că ceea ce ai pierdut era chiar fundamentul vieții tale. Păianjenul și-a rupt firul și, odată cu el, a distrus întreaga pânză, care avea nevoie vitală de acel fir.

Oriunde ai fi, în cea mai întunecată noapte, o rază de lumină te ține legat de existență. Acea este viața ta; datorită acelei legături ești viu.

Găsește firul acela, pentru că el va reprezenta drumul tău de întoarcere acasă.

Pe 5 iunie 1910, O'Henry era pe cale să-și dea ultima suflare. Afară se întuneca. Prietenii îi erau alături. Brusc, el a deschis ochii și a spus: „Aprindeți lumina. Nu vreau să merg acasă pe întuneric”. Lumina a fost aprinsă; el a închis ochii, a zâmbit și a dispărut.

Firul care te leagă de ceea ce este dincolo, acea unică rază de viață care te face viu este calea ta de întoarcere acasă. Indiferent cât de departe te-ai dus, ești încă legat de existență - altfel n-ar fi cu putință. Poate că tu ai uitat, dar existența nu a uitat de tine; și acesta este singurul lucru care contează.

Încearcă să găsești în tine ceea ce te leagă de existență. Caută acel ceva și vei ajunge la porunca despre care vorbește Iisus.

Dacă vei căuta, vei ajunge să afli că iubirea, nu cunoașterea e cea care te leagă de existență. Nu bogățiile, nu puterea, nu faima - iubirea este cea care te leagă de existență.

Și ori de câte ori simți iubirea, te simți nespuns de fericit, pentru că tot mai multă viață ți se deschide în față.

Iisus sau Buddha, amândoi sunt precum albinele. Albina pleacă în căutarea florilor frumoase din văi. Apoi se întoarce, dansează un dans al extazului alături de prietenele ei și le spune că a găsit o vale

frumoasă plină cu flori. „Veniți, urmați-mă.” Iisus este albină care a găsit sursa originală a vieții - o vale plină cu flori frumoase, flori ale eternității. El vine și dansează alături de tine pentru a-ți transmite mesajul: Vino, urmează-mă!

Dacă încerci să înțelegi și să cauți în tine, vei găsi că iubirea este elementul cel mai semnificativ și esențial din ființa ta. Nu o înfometă. Ajut-o să crească, pentru ca să poată deveni un copac imens; pentru ca păsările raiului să-și găsească adăpost în tine; pentru ca, în iubirea ta, călătorii osteniți să se poată odihni; pentru ca să poți împărtăși iubirea ta; pentru ca și tu să devii o albină, în extazul tău, poți și tu să împărtășești cu oamenii ceea ce ai găsit.

Nebunie, Crimă Și Pedepsă

Pedeapsa cu moartea este dovada degradantă care arată lipsa de umanitate a omului față de om. Arată că omul încă trăiește în epoca barbariei. Civilizația rămâne o idee - nu a devenit încă o realitate.

Va trebui să privești toate aspectele pentru a înțelege de ce un lucru atât de stupid ca pedeapsa cu moartea a continuat să fie folosit în atâtea civilizații, culturi și națiuni.

Chiar și în țări în care a fost abolită, a fost reinstaurată. În alte țări, unde a fost abolită, pedeapsa cu moartea a fost înlocuită cu închisoarea pe viață - mai cumplită decât însăși pedeapsa cu moartea.

Mai bine să mori brusc, decât să mori lent timp de 50 sau 60 de ani. Înlocuirea pedepsei cu moartea cu închisoarea pe viață nu este un drum spre civilizație, este o cale spre întunericul barbar și inuman și mai adânc din oameni, spre inconștiență.

Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegi este acela că pedeapsa cu moartea nu este cu adevărat o pedeapsă. Dacă nu poți oferi viața ca recompensă, nu poți oferi nici moartea ca pedeapsă. Este o logică simplă. Împotriva căreia nu se poate obiecta. Dacă nu poți da viață oamenilor, ce drept ai să le-o iei?

Mi-am amintit de o poveste adevărată. S-a întâmplat ca doi infractori să găsească o comoară ascunsă într-un castel. Multă vreme oamenii încercaseră să pătrundă în castel și să o fure, dar au fost prinși. Cumva, cei doi infractori au reușit.

Comoara era imensă, iar unul dintre cei doi decise că nu vrea să o împartă cu celălalt. Singura modalitate era să îl ucidă pe celălalt, dar dacă ar fi procedat așa, ar fi existat riscul să fie prins. Nu-și putea asuma riscuri, întrucât avea acum în mâini întreaga comoară.

A reușit într-un mod foarte viclean. A dispărut și a răspândit zvonul că ar fi fost ucis, și a lăsat dovezi care să îl incrimineze pe prietenul său.

Dovezile erau clare: pistolul acestuia avea două gloanțe lipsă, iar amprentele sale erau pe pistol. O batistă cu numele lui brodat fusese lăsată la scena presupusei crime...

Omul nu și-a putut dovedi nevinovăția: nu avea cum - toate dovezile erau împotriva lui și i s-a dat pedeapsa cu moartea. El știa că nu își omorâse prietenul; știa că totul fusese o înscenare. Prietenul lui nu era mort; fusese doar un vicleșug pentru a putea păstra întreaga comoară.

Dar omul a reușit să evadeze înainte de a fi executat. Și 12 ani mai târziu, aflând că prietenul lui, care își schimbase identitatea și devenise un politician respectat, murise, s-a dus la autorități.

Ajuns la tribunal, i s-a adresat judecătorului - același judecător: „Eu sunt cel pe care l-ați condamnat la moarte cu 12 ani în urmă, dar am reușit să evaderez. Eram complet nevinovat, dar nu am avut nici o dovadă .

De fapt, nevinovăția nu are niciodată dovezi. Dovezile sunt în favoarea crimei sau împotriva crimei, dar nevinovăția nu are dovezi.

„Omul de a cărui crimă m-ați acuzat cu 12 ani în urmă a murit - este unul și același om. Nu aveam cum să îl ucid cu 12 ani în urmă. Singura infracțiune pe care am comis-o a fost fuga din închisoare, dar e aceasta o infracțiune? Când pedepsești un om nevinovat cu moartea, cine este criminalul? Tu sau eu?”

Povestea are multe implicații.

Omul a întrebat: „Dacă aş fi fost condamnat la moarte şi dacă nu aş fi evadat şi aş fi fost executat, care ar fi fost urmarea? Dacă s-ar fi aflat că omul pe care se presupunea că l-am ucis era viu, aţi fi putut să îmi redaţi viaţa? Dacă nu îmi puteţi da viaţa înapoi, ce drept aveţi să mi-o luaţi?”
Se spune că judecătorul şi-a dat demisia, i-a cerut scuze omului şi a adăugat: „Poate că am comis multe crime în viaţă”.

Peste tot prin lume, realitatea este aceea că dacă nu se dovedeşte că eşti nevinovat, eşti vinovat.

Aşa ceva este împotriva oricăror idealuri umaniste, împotriva democraţiei, a libertăţii, a respectului faţă de individ: este împotriva a tot. Regula spune că eşti nevinovat până la proba contrarie - asta se spune prin cuvinte -, dar realitatea este cu totul alta.

Omul spune un lucru şi face exact opusul acelui lucru.

Vorbeşte despre civilizaţie şi cultură - dar nu este nici civilizat, nici cultivat. Pedepsa cu moartea este dovada. Aceasta este regula unei societăţi barbare: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Dacă cineva îţi taie o mână, atunci, într-o societate barbară, legea spune că acelei persoane trebuie să i se taie mâna. Aceeaşi regulă se aplică de secole, iar pedeapsa cu moartea este exact aceeaşi regulă: „Ochi pentru ochi. Dacă un om este prins că a ucis pe cineva, atunci şi el trebuie ucis”.

Dar e ciudat: dacă uciderea cuiva este o crimă, cum poţi elimina crima din societate, dacă tu repeţi aceeaşi crimă?

A fost ucis un om; acum sunt ucişi doi. Şi nu e foarte sigur că omul respectiv l-a ucis pe celălalt, pentru că a dovedi o crimă nu e lucru uşor.

Dacă crima este un lucru rău, atunci indiferent dacă este comisă de un individ, de societate sau de tribunale, nu este nici o diferenţă.

Uciderea este cu siguranţă o nelegiuire. Pedepsa cu moartea este o nelegiuire comisă de societate împotriva individului, care este neajutorat. Nu se poate numi pedeapsă, este o crimă.

Şi nu e greu de înţeles de ce este comisă; este un mod de răzbunare.

Societatea se răzbună pentru că o persoană nu a respectat regulile.

Societatea este gata să ucidă acea persoană - dar nimeni nu se oboseşte să se gândească la faptul că atunci când o persoană comite o crimă, lucrul acesta dovedeşte că acea persoană are probleme psihice.

Mai degrabă decât să o trimită la puşcărie sau la eşafod, ar trebui să o trimită într-un spital unde cineva poate avea grijă de ea - fizic, psihologic şi spiritual. Este o persoană bolnavă; are nevoie de toată compasiunea societăţii, nici nu se pune problema de a o pedepsi.

Da, este adevărat - un om a fost ucis. Dar nu putem face nimic în această privinţă.

Crezi că dacă îl vei uide pe cel care a ucis, îl vei aduce înapoi pe cel mort? Dacă ar fi posibil aşa ceva, aş susţine intens ca acest criminal să fie eliminat - nu merită să facă parte din societate -, iar celălalt să fie readus la viaţă. Dar acest lucru nu se întâmplă.

Celălalt e dus pentru totdeauna; nu există nici o metodă de a-l readuce la viaţă. Da, poţi face un singur lucru, îl poţi uide şi pe criminal. Practic, încerci să cureţi sângele cu sânge, nămolul cu nămol.

Nu eşti conştient de ceea ce s-a întâmplat în multe cazuri de-a lungul istoriei.

Cu 300 de ani în urmă, în multe culturi, se credea că nebunul se preface.
În alte culturi, se credea că este posedat de spirite.

Alte culturi îl considerau nebun, dar îl tratau prin aplicarea de pedepse.

Acestea erau cele trei moduri în care lumea avea grijă de nebuni.

Erau tratați prin bățai - ciudate tratamente! - și prin prelevarea de sânge. În zilele noastre se fac transfuzii de sânge; pe atunci obișnuiau să facă exact opusul - obișnuiau să extragă sângele din corpul unei persoane, pentru că se credea că din cauza lui avea prea multă energie.

În mod firesc, când i se lua din sânge, forțele persoanei respective slăbeau, ea începea să arate semne de slăbiciune fiindcă i se preleva atât de mult sânge, și se credea că în felul acesta era vindecată de nebunie.

Prin aplicarea de bățai oamenilor, se întâmpla în mod firesc ca uneori aceștia să-și vină în fire. E ca și cum o persoană care doarme este trezită prin aplicarea de lovituri. Un nebun este o persoană care și-a ieșit din minți; dacă îl bați tare, este posibil ca, din când în când, să își revină în fire. Acest lucru era dovada că tratamentul funcționa.

Se întâmpla, de fapt, foarte rar; în 99% din cazuri, persoana respectivă era torturată inutil. Dar acea singură excepție devenise o regulă.

Se credea că oamenii nebuni erau posedați de spirite, de fantome; și în acest caz se aplica bătaia, pentru că dacă ar fi fost posedați de fantome, bătaia ar fi afectat numai fantomele, nu și persoana. Nu loveai, de fapt, corpul persoanei, ci fantoma care poseda persoana, motiv pentru care aceasta avea să părăsească trupul. Și din când în când, persoana respectivă își revenea într-adevăr - dar foarte rar, în mai puțin de 1% din cazuri, nu mai des de atât.

Am vizitat un loc faimos pentru tratarea oamenilor nebuni.

Sute de nebuni erau internați acolo. Era un templu situat pe malul unui râu, iar preotul templului trebuie să fi măcelărit cel puțin câteva sute de oameni. Arăta ca un măcelar și îi bătea zdravăn pe toți. Nebunii erau legați, li se aplicau bățai crunte, nu li se dădea mâncare și le erau administrate laxative foarte puternice. Și am văzut că, din când în când, câte unul dintre ei își revenea. Laxativele puternice administrate timp de câteva zile și lipsa mâncării făceau ca organismul acestuia să se curețe. Bătăile îi readuceau puțin conștiința.

Fără mâncare, înfometat - un om înfometat nu își permite să fie nebun, pentru că trupul lui suferă o asemenea tortură.

Ca să fii nebun, îți trebuie o oarecare doză de confort în viață.

Se poate vedea acest lucru - cu cât trăiește o societate în mai mult confort, cu cât e ea mai bogată, mai prosperă, cu atât oamenii înnebunesc mai mult.

Cu cât este o societate mai săracă - mai înfometată -, cu atât mai puțin înnebunesc oamenii. Nebunia are nevoie, în primul rând, de o minte. Dar o persoană înfometată nu dispune de hrană pentru minte. Este subnutrită, prin urmare mintea ei nu e în situația de a o lua razna. Pentru asta, mintea are nevoie de mai multă energie decât este consumată în mod normal în procesul supraviețuirii. Nebunia este boala omului bogat. Săracul nu își permite să fie nebun.

Prin urmare, când înfometezi o persoană și îi dai laxative, îi cureți sistemul interior, o faci să îi fie atât de foame, încât devine concentrată pe corpul ei. Uită de minte, preocuparea principală va fi corpul. Nu va mai fi interesată de minte și de jocurile ei.

Nebunia este un joc al minții.

Așadar am văzut de câteva ori oameni vindecați în acel templu, dar acei 1% care erau vindecați erau suficienți pentru a răspândi vestea că nebunia se trata la templu, și sute de oameni erau trimiși acolo. Templul se îmbogățise.

Am fost de multe ori la templu să văd ce se întâmplă, dar o singură dată am întâlnit un om care s-a vindecat cu adevărat; ceilalți s-au întors acasă bătuți măr, înfometați - mai bolnavi chiar decât la sosire, mai slăbiți. Mulți au murit din cauza tratamentelor aplicate de preot.

Dar în India, când se aplică un tratament de către un preot într-un templu, într-un templu sacru, nu se consideră o crimă dacă persoana respectivă moare; de fapt, se spune chiar că ar trebui să fie recunoscătoare pentru că a murit acolo. Va renaște la un alt nivel al conștiinței. Prin urmare, nu se consideră a fi o crimă. Preoții i-au tratat pe nebuni de-a lungul secolelor, în același fel. peste tot în lume.

Acum știm că un nebun nu poate fi tratat așa.

Nebunii erau închiși în celule, în pușcării. Lucrurile acestea încă se întâmplă peste tot prin lume, pentru că nu știm ce altceva să facem. Ne ascundem ignoranța băgând nebunii în închisori, putând astfel să uităm de ei; cel puțin așa putem continua să ignorăm faptul că aceștia există.

În orașul meu, unchiul unuia dintre prietenii mei era nebun. Era o familie bogată. Mergeam adesea pe la ei, dar numai după mulți ani am devenit conștient de faptul că un unchi al acestui prieten era ținut în lanțuri, în beciul casei.

„De ce?“, am întrebat eu.

„Pentru că este nebun“, mi-au spus ei.

„Nu avem decât două soluții: fie îl ținem în casă cu noi, în lanțuri... Și desigur, nu îl putem ține în lanțuri sus, la etaj; oamenii care ar veni în vizită s-ar teme și ar fi un pic nedumeriți.

Plus că ar fi teribil pentru soția lui, pentru copiii lui să-și vadă tatăl într-o asemenea stare.

Reputația familiei noastre ar fi distrusă dacă l-am duce la închisoare, așa că am găsit o soluție. L-am închis în beci. Un servitor îi duce mâncare; în rest, nimeni altcineva nu se duce să îl vadă“.

Am insistat pe lângă prietenul meu: „Aș vrea să îl întâlnesc pe unchiul tău“.

El mi-a zis: „Dar eu nu pot să vin cu tine. Este nebun, este un om periculos! Chiar dacă e legat, e capabil de orice“.

I-am zis: „În cel mai rău caz poate să mă ucidă. Tu rămâi în spatele meu pentru a putea scăpa, în caz că mă va ucide. Dar aș vrea să merg la el“.

Pentru că am insistat, prietenul meu a reușit să obțină cheia de la servitorul care îi ducea mâncarea.

În 30 de ani am fost prima persoană care l-a întâlnit, cu excepția servitorului. Se prea poate ca omul să fi fost nebun la un moment dat - nu pot ști cu certitudine dar la momentul acela nu mai era nebun. Dar nimeni nu era pregătit să îl asculte pentru că toți nebunii spun că nu sunt nebuni.

Așa că ori de câte ori unchiul prietenului meu îi cerea servitorului să îi spună familiei că nu era nebun, servitorul râdea. În cele din urmă, servitorul i-a spus familiei, dar nimeni nu l-a luat în seamă.

Am stat de vorbă cu acel om și am stat lângă el.

Era la fel de sănătos ca oricine altcineva din lume - poate chiar mai sănătos decât mulți alții, pentru că mi-a spus un lucru:

„Faptul de a sta aici timp de 30 de ani a fost o experiență extraordinară. De fapt, sunt norocos pentru că nu mai fac parte din lumea voastră nebună. Ei cred că sunt nebun - lasă-i să creadă, nu e nimic rău în asta - dar de fapt sunt norocos că am scăpat de lumea voastră nebună. Tu ce crezi?“

I-am răspuns: „Cred că ai totală dreptate. Lumea de afară e cu mult mai nebună decât acum 30 de ani, când ai părăsit-o. În 30 de ani toate au evoluat, inclusiv nebunia. Ar trebui să încetezi să le mai

spui oamenilor că nu ești nebun; altminteri s-ar putea să te elibereze! Trăiești o viață cât se poate de frumoasă. Ai suficient spațiu ca să te plimbi“

Mi-a zis: „Plimbările reprezintă singurul exercițiu fizic pe care îl pot face aici“.

Am început să îl învăț vipassana. I-am spus: „Ești în situația perfectă pentru a deveni Buddha: nu ai griji, nu te tulbură nimeni, nu te deranjează nimic. Ești cu adevărat binecuvântat“.

Ultima oară când l-am văzut, înainte să moară, puteam citi pe chipul lui, în ochii lui, că nu mai era aceeași persoană - o transformare totală, o mutație avusese loc în ființa lui.

Oamenii nebuni au nevoie de metode de meditație pentru a scăpa din ghearele nebuniei. Criminalii au nevoie de ajutor psihiatric și spiritual. Sunt cu adevărat bolnavi în adâncul lor, iar tu nu faci decât să pedepsești oameni bolnavi.

Nu este vina lor. Dacă cineva ucide, asta înseamnă că a avut de multă vreme o tendință spre crimă. Nu ucizi așa, brusc, din senin.

Când are loc o crimă, societatea este aceea către care ar trebui să ne îndreptăm atenția, societatea întreagă ar trebui să primească pedeapsa.

De ce s-a întâmplat așa ceva în această societate?

Ce i-ai făcut acelui om de a comis o crimă?

De ce a devenit distructiv? - pentru că natura nu face altceva decât să ofere tuturor energie creativă.

Energia devine distructivă doar atunci când este obstrucționată, când nu i se mai permite să se manifeste natural.

Ori de câte ori energia naturală este împiedicată de societate să se manifeste, aceasta e schilodită; deviază în altă direcție.

În curând, omul devine confuz. Nu mai știe ce este una și ce este alta. Nu mai știe ce face, de ce face ceea ce face.

Motivele care se aflau inițial în spatele comportamentului său au rămas de mult în urmă; acesta a cotit de atât de multe ori în viața lui, încât a devenit un adevărat puzzle.

Nimeni nu are nevoie de pedeapsa cu moartea, nimeni nu o merită. De fapt, nu este vorba numai despre pedeapsa cu moartea, nici o altă formă de pedeapsă nu este corectă, pentru că pedepsele nu vindecă niciodată.

Numărul criminalilor crește pe zi ce trece; pe zi ce trece se construiesc și mai multe închisori. Este ciudat. Nu ar trebui să fie așa. Ar trebui să se întâmple exact opusul a ceea ce se întâmplă, pentru că ținând cont de numărul din ce în ce mai mare de pedepse și închisori, numărul crimelor ar trebui să se reducă, iar criminalii să se împuțineze. Cu timpul, numărul închisorilor ar trebui să se împuțineze, la fel numărul tribunalelor. Acest lucru nu se întâmplă însă.

Motivul e acela că modul de a gândi al societății este greșit.

Nu poți învăța pe cineva pedepsindu-l.

Asta spun de secole juriștii, experții legali, politicienii:

„Dacă nu îi pedepsim pe oameni, cum vor învăța ei? Vor începe toți să comită crime. Trebuie să continuăm cu pedepsele pentru ca oamenii să le fie frică“.

Ei consideră că frica este singurul mod de a învăța - când, de fapt, frica nu este nici pe departe așa ceva! Ceea ce fac pedepsele este să îi învețe pe oameni să se obișnuiască cu frica, pentru ca șocul inițial să nu mai aibă loc.

Ei știu ce se poate întâmpla: „în cel mai rău caz poți să mă bați. Iar dacă o altă persoană îndură, atunci și eu pot îndura. În plus, din 100 de hoți, nu poți prinde decât pe unul sau doi. Dacă nu ești gata să îți asumi riscul - 98% succes și 2% eșec -, ce fel de om ești?”

Nimeni nu învață din pedepse. Nici persoana pedepsită nu învață nimic din ce vrei să o înveți. Da, învață altceva; învață să aibă pielea tăbăcită.

Și când o persoană merge la închisoare, închisoarea devine casa ei, pentru că întâlnește acolo oameni asemănători ei. Acolo găsește adevărata ei societate. Afară era o străină; în închisoare își găsește propriul univers. Toți cei din închisoare înțeleg același limbaj, și sunt acolo experți. Se prea poate ca tu să fii un amator, un ucenic - poate că ești la prima condamnare.

Am auzit o poveste despre un om care este condamnat la pușcărie, iar în celula lui întunecată vede un bătrân care se odihnea.

„Cât timp o să fii aici?”, îl întreabă bătrânul.

„Zece ani”, spune nou-venitul.

„Atunci poți sta aproape de ușă”, îi spune bătrânul. „Doar zece ani! Pari să fii un amator. Eu voi fi aici timp de 50 de ani, așa că stai aproape de ușă. Vei ieși curând”.

Dar după ce petreci zece ani în preajma experților, este normal să înveți tehnicile lor, strategiile și metodele lor. Înveți din experiența lor.

Vei descoperi că închisorile sunt un fel de universități unde crima se predă pe cheltuiala guvernului. Vei găsi profesori de crimă, decani ai facultății de crime, prorectori, rectori - tot soiul de oameni care au comis toate crimele pe care ți le poți imagina. Este normal ca nou-venitul să înceapă să învețe.

Am vizitat multe închisori și, în mai toate, atmosfera era aceeași.

Ideea comună a acestor închisori pe care le-am vizitat era aceea că nu crima în sine te băga la închisoare, ci faptul de a fi prins.

Prin urmare, nu îți rămâne de făcut decât să înveți modurile corecte de a face lucruri greșite.

Fiecare prizonier învață în închisoare maniera corectă de a face lucrurile greșite.

De fapt, am vorbit chiar cu prizonieri care mi-au spus că erau nerăbdători să iasă din închisoare pentru că învățaseră foarte multe și voiau să le pună în practică. Mi-au spus că înainte să fie prinși le lipsiseră aspectele practice, avuseseră doar cunoștințele teoretice. Aveau nevoie de experiența închisorii pentru a învăța aspectele practice.

Odată ce un om devine pușcăriaș, nu se va mai simți atât de în largul lui nicăieri altundeva; mai devreme sau mai târziu se va întoarce în închisoare. De-a lungul timpului, închisoarea devine societatea lui alternativă. Este mai confortabilă, îl face pe prizonier să se simtă ca acasă; nimeni nu îl mai privește de sus. La închisoare toți sunt criminali. Nimeni nu e preot, nimeni nu e înțelept și nimeni nu e vreun sfânt. Toți sunt biete ființe umane cu slăbiciuni și defecte.

Afară, prizonierul se va simți respins, abandonat.

În orașul meu se afla o persoană care se întorcea mereu la închisoare.

Era un om de o mare frumusețe; numele lui era Barkat Mian și avea obiceiul să petreacă aproape nouă luni în închisoare, apoi trei luni afară. În acele trei luni trebuia să meargă săptămânal la poliție

să raporteze, pentru a demonstra că totul era în regulă și că el era încă acolo. Dar eu eram foarte bun prieten cu acest om.

Familia mea era foarte supărată, îmi zicea: „De ce tot umbli cu acest Barkat?” Și adăugau: „Un om se cunoaște după anturajul lui”.

„Înțeleg ce spunei”, le-am zis eu. „Asta înseamnă că Barkat va fi cunoscut prin mine, iar a oferi puțină respectabilitate unui om nu este ceva rău.”

Mi-au zis: „Oare când ai să vezi lucrurile așa cum trebuie?”

Le-am răspuns: „Le văd exact așa cum trebuie. Nu Barkat mă degradează, ci eu îl ridic pe el. Credeți că răul din el este mai puternic decât binele din mine? Nu aveți încredere în integritatea mea; aveți încredere în integritatea lui Barkat. Oricare ar fi părerea voastră, eu cred în mine însumi. Barkat nu îmi poate face rău. Iar dacă vreun rău va fi făcut, acel rău va fi făcut de mine asupra lui Barkat”.

Era un om cu adevărat frumos, foarte drăguț, și obișnuia să îmi spună: „Nu ar trebui să umbli cu mine. Dacă vrei să ne întâlnim și să vorbim, o putem face undeva în afara orașului, pe malul râului”.

El locuia lângă cimitirul mahomedan unde nimeni nu merge decât dacă moare; acolo nu se merge decât o singură dată. Nu i se permitea să trăiască în oraș, pentru că nimeni nu îi oferea o cameră cu chirie. Oricât ar fi fost dispus să plătească, nimeni nu îl lua în chirie.

L-am întrebat pe Barkat: „Cum ai devenit hoț?”

Mi-a zis: „Prima oară când am ajuns la închisoare eram nevinovat, dar eram sărac și nu mi-am permis un avocat, iar cei care m-au vrut în închisoare au făcut toate cele necesare să scape de mine.

Tatăl și mama mea au murit când eram copil, aveam 14 sau 15 ani. Iar celelalte rude ale mele s-au zbatut să pună stăpânire pe averea, casa, pământurile familiei, și pentru a face asta a fost nevoie să fiu înlăturat.

Au înscenat totul. Mi-au pus un obiect în geantă, și astfel obiectul furat a fost găsit la mine. M-au băgat la închisoare. La ieșirea de acolo, pământurile mele nu mai existau, casa o vânduseră, rudele mele reușiseră să împartă tot. M-am trezit în stradă.

Așadar, când am intrat la închisoare eram nevinovat, dar la ieșire nu mai eram așa, pentru că am beneficiat de instruire. Le-am spus tuturor celor din închisoare ce mi se întâmplase - aveam 17 ani - și mi-au spus să nu îmi fac griji pentru că nouă luni vor trece repede, dar la finalul lor voi avea tot ce îmi trebuie pentru a mă răzbuna.

La început, m-am răzbunat pe toate rudele - ochi pentru ochi. M-au forțat să devin hoț, acum le-am demonstrat că eram hoț. M-am îndreptat spre toate aceste rude nelegiuite și le-am furat totul. Ușor, ușor, m-am implicat din ce în ce mai mult.

Poți fura de zece ori fără să fii prins, și să fii prins a unsprezecea oară. Cu cât evoluezi și devii mai eficient, cu atât ești prins mai rar.

Dar nu e o problemă; închisoarea este un loc relaxant, o vacanță în care scapi de muncă și de griji. Câteva luni la închisoare sunt bune pentru sănătate - este o viață disciplinată cu o oră exactă la care să te trezești, să muncești și să dormi. Și suficientă hrană cât să te țină în viață. În închisoare nu sunt niciodată bolnav decât dacă mă prefac ca să fiu dus la spital pentru o mică vacanță. Afară mă îmbolnăvesc, dar înăuntru niciodată.

Afară e o lume străină; toți sunt superiori și eu sunt inferior. Doar în închisoare simt o libertate”.

Ciudat! Când a zis asta, l-am întrebat: „Spui că în închisoare te simți liber?”

Mi-a răspuns: „Da, numai acolo mă simt liber!”

Ce fel de societate este aceea în care oamenii se simt liberi în închisoare, iar în afara ei se simt încătușați?

Cam aceasta este povestea fiecărui criminal.

La început, o faptă nesemnificativă - poate că îi era foame, poate că îi era frig, poate că avea nevoie de o pătură și a furat una -, mici nevoi care ar trebui să fie împlinite; în caz contrar, societatea nu ar fi trebuit să producă acești oameni.

Nimeni nu îi cere societății să îi producă.

Pe de-o parte, societatea continuă să producă din ce în ce mai mulți oameni, iar resursele nu sunt suficiente, nici hrana și nici adăposturile. La ce te-ai aștepta? Societatea pune oamenii în situația de a deveni infractori.

Populația lumii trebuie redusă la o treime, pentru ca delictele să dispară.

Dar nimeni nu își dorește să dispară crimele, pentru că acest lucru ar însemna dispariția judecătorilor, a avocaților, a experților juridici, a parlamentelor, a polițiștilor, a paznicilor din închisori. Lucrul acesta va duce la o problemă a reducerii locurilor de muncă; nimeni nu vrea să schimbe nimic în bine.

Toată lumea spune că lucrurile ar trebui să se schimbe în bine, dar nu face decât să înrăutățească lucrurile, întrucât cu cât se înrăutățește totul, cu atât mai mulți oameni își găsesc de muncă. Cu cât se înrăutățesc lucrurile, cu atât ai mai multe șanse să te simți bine.

Criminalii îți sunt necesari ca să simți că ești un om moral și respectabil.

Păcătoșii sunt necesari sfinților pentru ca aceștia să simtă că sunt sfinți.
Fără păcătoși, cine ar mai fi sfânt?

Dacă întreaga societate ar fi fost compusă din oameni buni, crezi că și-ar mai fi amintit cineva de Iisus Hristos după 2 000 de ani?

Numai o societate criminală îl ține minte pe Iisus Hristos timp de 2 000 de ani.

Este ușor de înțeles. De ce îți amintești de Gautama Buddha? Dacă ar fi existat milioane de buddha, milioane de oameni iluminați în lume, nici nu i-ai mai fi remarcat. Ce ar mai fi fost special la Gautama Buddha? S-ar fi pierdut în mulțime. Dar douăzeci și cinci de secole au trecut, iar Gautama Buddha este ca un stâlp, ca o culme deasupra capetelor noastre.

De fapt, Buddha, Iisus, Mahomed, Mahavira nu sunt niște giganți - tu ești un pigmeu.

Și fiecare gigant investește mult în a te face pe tine să te simți un pigmeu; în caz contrar, nu ar fi un gigant. Este o imensă conspirație la mijloc.

Eu sunt împotriva acestei conspirații.

Nu sunt nici gigant, nici pigmeu; nu am nici un interes ascuns în așa ceva. Sunt eu însumi.

Nu mă compar cu nimeni, deci nimeni nu îmi este inferior și nimeni nu îmi este superior.

Pot să văd direct, mulțumită acestui lucru; nu am nici un interes în a crea devieri în modul meu de a vedea lucrurile.

Acesta este răspunsul meu imediat la problema pedepsei capitale - este dovada simplă că omul încă are nevoie să fie civilizat, cultivat, încă are nevoie să cunoască valorile umane.

în lumea aceasta nimeni nu este criminal, și nu a fost vreodată. Da, sunt oameni care au nevoie de compasiune - nu de închisoare, și nici de pedepse. Toate închisorile ar trebui transformate în sanatorii pentru problemele psihologice.

Chestiuni de Viață și de Moarte

Răspunsuri la Întrebări

„Sora mea a avut un accident, și de atunci nu se mai poate mișca, nu mai vede, nu mai aude, nu mai poate vorbi. Nu ar fi mai bine să o las să moară?”

Este o întrebare fundamentală, pe care oamenii și-o pun peste tot prin lume, în diferite forme. Fiindcă de secole trăim cu ideea că moartea ar trebui evitată, că este ceva rău - că viața este dată de Dumnezeu, și moartea vine prin diavol.

Chiar și în domeniul medical, orice absolvent depune jurământul lui Hipocrate, spunând că nu va ajuta la moartea nimănui și că va face tot ce îi va sta în putință pentru a proteja viața.

În vremurile lui Hipocrate acesta era un lucru bun, pentru că la fiecare zece copii născuți, numai unul supraviețuia și devenea adult. Nouă mureau, așa se întâmplau lucrurile.

Populația lumii era atât de redusă ca număr în vremea lui Gautama Buddha, încât nici nu îți poți imagina.

Erau doar două sute de milioane de oameni. În momentul de față, India singură are o populație de aproape un miliard. Populația lumii depășește cinci miliarde. În douăzeci și cinci de secole, de la un număr de două sute de milioane de oameni, am ajuns să depășim cinci miliarde, pe același Pământ. Iar știința medicală a evoluat foarte mult.

Se spunea că omul poate spera să trăiască cel mult 70 de ani. Savanții au căutat schelete și oase provenind dintr-o perioadă de 5000 de ani, pentru a afla exact cât trăiau oamenii. Au ajuns la concluzia că oamenii nu trăiau mai mult de 40 de ani - așadar, pe bună dreptate spun oamenii că în trecut vremurile erau foarte frumoase, pentru că nici un tată nu trăia să își vadă fiul murind. Era ceva natural. Dacă toți tații mureau la 40 de ani, cum aveau să își vadă fiii murind?

Dar în toată povestea asta, acei nouă copii micuți nu sunt incluși, pentru că ei nu vor fi trăit mai mult de doi ani. În realitate deci, fiecare tată își vedea mulți copii murind. Când un copil supraviețuia mai mult de doi ani, atunci avea posibilitatea să ajungă la 40 de ani. Între timp, tatăl ar fi fost cel care avea să moară.

Acum există oameni care trăiesc și câte 100 de ani, iar în unele regiuni au depășit chiar 100 de ani și pot lucra pământul asemenea unui tânăr. Unii oameni de știință spun că există posibilitatea ca un om să trăiască cel puțin 300 de ani, cu ajutorul unei nutriții corespunzătoare, al exercițiilor fizice și al condițiilor climatice. Este o perspectivă periculoasă, pentru că în 90 sau 100 de ani, ajungi să te sature de viață - la 300 de ani ce vei mai face? Nici cei din familia ta nu te vor mai recunoaște. În 300 de ani, vei avea atâtea generații de descendenți încât nu vor mai avea nici o legătură cu tine. Va fi o diferență de vârstă prea mare.

Și ce anume vei face? Ai trăit, ai iubit. Ai văzut tot ce are viața de oferit - eșecurile, reușitele; durerile și plăcerile, zilele și nopțile. Ai văzut toate anotimpurile; nu mai e nimic nou. Toate se repetă, aceeași roată se învâрте.

Trebuie să regândim ideea de moarte. Părerea mea este că dacă o persoană ajunge la stadiul în care consideră că este absolut inutil să continue să trăiască, acea persoană a trăit suficient, prin urmare nu este ilegal să fie ajutată să moară. Ar trebui să se permită moartea asistată; de fapt, fiecare spital ar trebui să aibă un departament special dedicat celor care vin să moară - pentru ca ei să poată muri în liniște, în tăcere, cu servicii medicale adecvate. Acest serviciu medical nu ar trebui să aibă rolul de a-i ține în viață, ci de a-i ajuta să moară frumos, în liniște.

Sugestia mea este ca fiecare departament al morții asistate din spitale să aibă un specialist în meditație, care să îi învețe pe oameni să mediteze înainte să moară, ca ei să poată muri meditativ.

Moartea lor poate deveni, astfel, o experiență extrem de valoroasă, poate chiar mai valoroasă decât a fost întreaga lor viață. Și nu vor comite nici un păcat.

Pot avea timp să se gândească la decizia aceasta. Poate o persoană este supărată în momentul respectiv. Poate că ceva s-a întâmplat și i-a dat ideea; „Este mai bine ca viața mea să se sfârșească”. Ar trebui să i se ofere timp, să i se spună: „Vei intra în spital, te vei odihni o lună de zile, te vei pregăti pentru moarte. Te vom ajuta. Dar dacă îți schimbi părerea luna asta, nu depinde decât de tine. Te poți ridica și pleca! Nimeni nu te forțează”.

Ține minte, nici o emoție nu durează mai mult de câteva minute. Cei care comit suicid, dacă ar mai fi așteptat doar un minut înainte să o facă, poate că nu ar mai fi făcut-o. Este o decizie de moment. Dar dacă cineva a trăit o lună de zile, așteptând cu bucurie și fericire moartea, și privind-o ca pe o aventură, atunci este de datoria noastră să permitem acestei persoane să scape de trup cu cât mai multă grație.

Ca răspuns la întrebarea ta, a trebuit să îți fac această introducere pentru a înțelege că moartea nu este ceva rău, este ceva natural. Dar întrebarea nu are legătură cu o persoană în vârstă. Întrebarea este despre sora ta mai tânără, care nu se poate mișca, nu poate auzi, nu poate vedea și nu poate vorbi. Simțurile îi lipsesc. Numești asta viață? Eu aș spune că vegetează. Și probabil că suferă teribil. Nu putem vedea asta, pentru că nu poate să vorbească. Nu are nici o portiță prin care să comunice. Este complet singură, deconectată de la viață. Care este sensul ca ea să vegeteze până la 70,80 sau 90 de ani - chiar mai mult? Nu va fi decât o povară pentru familie, o sursă de tristețe, iar ea se va simți ca în iad, pentru că este complet întemnițată.

Gândește-te puțin la tine însuși. Nu poate exista un lagăr de concentrare mai cumplit decât acesta: ți se iau ochii, nu mai auzi, nu mai poți vorbi. Vei fi în comă. Sunt mulți oameni în asemenea situații. Eu însumi am văzut o femeie care era în comă de nouă luni. Doctorii spuneau că nu avea să își recapete cunoștința, pentru că fusese inconștientă atât de multă vreme încât sistemul ei nervos, cel care menține un om conștient, aproape murise. Mi-au arătat radiografiile creierului și mi-au explicat că toate punctele care fac ca un om să fie conștient de sine muriseră. Femeia avea să rămână inconștientă, poate încă 50 de ani, căci avea înjur de 30 de ani când am văzut-o.

În această situație, ea nu este decât o povară constantă pe umerii familiei, ai soțului și ai copiilor. Nu au ce face, sunt pur și simplu neajutorați. Doctorii nu pot face nimic, sunt neajutorați. Dar legea interzice moartea asistată, în caz contrar doctorii ar fi considerați criminali.

Legea este primitivă. Legea nu înțelege compasiunea. Femeia are nevoie de o moarte din milă. Nu poate nici să ceară propria moarte!

Sora persoanei care pune întrebarea nu își poate cere nici propria moarte. Dar cei care o iubesc ar trebui să ceară asta guvernului țării în care locuiesc. Ar trebui să se ducă la tribunal și ar trebui să se insiste asupra faptului că menținerea ei în viață nu este compasiune. Nu este dragoste, este o idee absolut primitivă, fără nici un suport modern. Ar trebui să anunțe că întreaga familie este pregătită, că femeia ar trebui eliberată din această închisoare pentru a se putea naște din nou, într-un nou corp

- cu ochi, cu urechi, să poată vorbi și merge. Moartea ei nu va fi o calamitate, va fi o binecuvântare pentru ea.

Nu îți spun decât care este abordarea mea. Nu îți spun să acționezi întocmai, pentru că în țara din care provii s-ar putea ca așa ceva să fie ilegal.

Trebuie să abordezi problema prin prisma legii și să faci din subiect un subiect de dezbatere națională, pentru că este foarte posibil să nu fie numai cazul surorii tale. Cu siguranță sunt și alți copii și tineri care suferă în același fel - din simplul motiv că legea nu acceptă moartea asistată, prin care să i se permită cuiva să își părăsească trupul.

Este timpul ca noi să înțelegem, iar medicii ar trebui să înțeleagă și ei - jurământul lui Hipocrate nu mai trebuie să fie acceptat în universitățile de medicină. Ar trebui gândit un jurământ care să îi oblige pe medici să îi ajute pe ceilalți să trăiască numai în cazul în care viața lor ar fi una frumoasă și înfloritoare - dar dacă o persoană nu mai poate trăi, și ajutorul pe care îl primește este doar acela de a continua să respire.... Respirația nu înseamnă viață. Mai bine ajută persoana să moară. În ambele cazuri, ești plin de compasiune. Fie slujești vieții, fie slujești morții - nu contează. Compasiunea ta ar trebui să ajute persoana să ajungă într-un loc mai bun, într-o viață mai bună.

Fiecare țară trebuie să dea o lege, la fel cum majoritatea țărilor acceptă acum controlul nașterilor. Acesta este un sfârșit al vieții; împiedici nașterea unui copil. Dacă ai acceptat așa ceva, atunci ar trebui să le permiți celor în vârstă, care vor să părăsească lumea, să o părăsească frumos. Să le telefoneze prietenilor, familiei. Să trăiască alături de familie timp de o lună, pentru că nu mai au decât o lună de trăit.

Nu poți alege să te naști, dar ar trebui să fii liber să îți alegi moartea. Câteva guverne din lume vor accepta curând faptul că va trebui să le dăm voie oamenilor să plece mai repede din această lume. Lumea este prea aglomerată.

Pe de-o parte, împiedicăm nașterea oamenilor, iar pe de altă parte, ar trebui să îi lăsăm să plece, pentru ca lumea să fie mai puțin aglomerată și mai puțin săracă.

Și nu este vorba numai despre a face lumea să devină mai puțin săracă și aglomerată, este și vorba despre calitatea vieții acestor oameni.

În majoritatea țărilor din Occident, în special în America, mii de oameni locuiesc efectiv în spitale. Au 90 sau chiar 100 de ani. Nu pot trăi în casele lor, pentru că nici nu pot respira singuri. Și cu toate acestea, continuăm să îi ținem în viață - de ce? Sunt conectați la respirație artificială.

Nu cred că este o mare plăcere pentru ei. Nu se vor mai întoarce niciodată acasă. Vor muri în spital. Nu văd logica în a-i ține în viață în mod artificial. Dacă trupurile lor nu mai pot respira, ar trebui să le permitem să nu mai respire! Este strict treaba lor.

Te bagi prea mult în viața lor. Nu îi lași să moară. Sunt deja morți și îi forțezi să continue să trăiască, deși nici tu nu ești conștient din ce motive faci asta.

Când ții în viață mii de oameni, care ar trebui să se odihnească în mormintele lor - și care ocupă mii de paturi în spitale, care consumă timpul medicilor și resursele atâtor mașinării medicale -, care este scopul? După doi sau trei ani vor înceta chiar să mai respire artificial. Vor refuza și vor respinge. Nu se va mai întâmpla nimic. Dar timp de trei ani îi vei ține inutil în viață. Și se spune despre acest lucru că este un favor care li se aduce, că este compasiune. Se numește a fi un bun creștin. Este pură cruzime!

Lasă-i pe bieții oameni să moară. Sunt mii de oameni în lume care vor să își părăsească trupul, pentru că trupul lor le aduce numai durere. Fiind atât de bolnavi, nu mai sunt capabili să facă nimic. Nu mai sunt capabili să se bucure de nimic.

Dar este o lume ciudată. O lume care se ghidează după legi vechi, care și-au pierdut orice realitate, legi care nu sunt decât umbrele trecutului și care torturează inutil umanitatea.

Sugestia mea este ca surorii tale să i se permită să părăsească trupul, pentru că trupul i-a devenit o închisoare. Dacă o iubești, trebuie să îți iei rămas-bun de la ea. Cu lacrimi, cu tristețe, dar tot trebuie să îi spui la revedere, apoi va trebui să meditezi și să te rogi să primească un trup mai bun. Dar cere guvernului și transformă cazul într-o mișcare socială, pentru ca nu numai sora ta să primească ajutor. Poate că sunt și alți oameni în situația ei. Fă cât de multă gălăgie poți, numai atunci ți se va permite să îi oferi surorii tale o moarte în pace. Și nu-ți face griji - ființa interioară nu moare niciodată.

„Cel mai puternic lucru din educația mea creștină a fost să învăț să renunț la egoism, să nu mă mai gândesc la mine. Acum, amintindu-mi de mine însumi și mânat de dorința de a-mi îndrepta atenția către interiorul meu, pare că trebuie să trec de un strat de jenă, vină și confuzie. Vrei să vorbești despre asta?”

Toate religiile au dăunat foarte tare dezvoltării omului, dar creștinismul este cea mai dăunătoare dintre toate.

A folosit cuvinte frumoase pentru a ascunde acte urâte întreprinse împotriva ta.

De exemplu, lipsa egoismului - să îi spui unei persoane care nu se cunoaște pe sine să fie lipsită de egoism este atât de stupid, încât parcă nici nu îți vine să crezi că adepții creștinismului fac asta de mii de ani.

Socrate spune: „Cunoaște-te pe tine însuși: restul e secundar”.

Cunoscându-te pe tine însuși, poți fi lipsit de egoism. De fapt, vei fi lipsit de egoism; nu va fi un efort din partea ta.

Cunoscându-te pe tine, nu vei cunoaște doar sinele tău, ci și sinele celorlalți. Este unul și același: este o singură conștiință, un singur continent. Oamenii nu sunt insule.

Dar fără să-i învețe pe oameni cum să își cunoască propria ființă, creștinismul a jucat un joc periculos, un joc cu care a câștigat mulți adepți, pentru că a folosit cuvinte frumoase - „lipsit de egoism”. Pare religios, pare spiritual. Când eu spun: „Înainte de toate, fii egoist!”, nu pare spiritual. Egoist?

Mintea ta este condiționată în spiritul ideii că lipsa egoismului este spirituală.

Știu că așa este, dar câtă vreme nu ești suficient de egoist să te cunoști pe tine, lipsa egoismului este imposibilă. Lipsa egoismului va veni ca o consecință a faptului de a te cunoaște pe tine, de a fi tu însuși.

Atunci ea nu va fi un act de virtute, și nici nu va avea drept scop câștigarea unei recompense în rai. Lipsa egoismului va fi pur și simplu natura ta, și fiecare act de altruism va fi o recompensă în sine.

Dar creștinismul a pus calul în spatele căruței - nimic nu se mișcă, totul a rămas pe loc. Caii au rămas pe loc deoarece carul e în fața lor, iar carul nu se poate mișca din cauză că nici un car nu se poate clinti din loc decât dacă are în fața lui caii care să-l tragă.

I se întâmplă fiecărui creștin ca atunci când meditează să fie traversat de un sentiment de vină - când lumea întreagă are probleme, când oamenii sunt atât de săraci, când mor de foame, când suferă de SIDA, tu ce faci? Meditezi? Trebuie să fii foarte egoist să faci asta! Ajută-i întâi pe cei săraci, pe cei care suferă de SIDA, ajută-i pe toți ceilalți.

Dar viața ta este foarte scurtă. În 70 sau 80 de ani, cam câte acte de altruism vei putea săvârși? Când vei mai găsi timp să meditezi? - pentru că ori de câte ori vei începe să meditezi, săracii vor fi lângă tine, noi boli vor apărea, orfanii vor veni lângă tine, la fel și cerșetorii.

O mamă îi spunea copilului ei: „Să fii altruist este fundamentul religiei noastre. Nu fi niciodată egoist, ajută-i pe ceilalți”.

Băiețelul - iar băiețelii sunt mai limpezi la minte decât așa-zișii băieți mari - îi spuse: „Este foarte ciudat ce spui tu, faptul că eu trebuie să îi ajut pe alții și ceilalți să mă ajute pe mine. De ce să nu simplificăm lucrurile? Mă ajut pe mine însumi, iar ei se ajută pe ei”.

Fundamentul acestei religii pare foarte complicat - complicat în mod cu totul inutil.

De fapt, creștinismul a condamnat religiile orientale pentru simplul motiv că păreau egoiste.

Mahavira, misticul jainist care a meditat timp de 12 ani, ar trebui să predea la școală sau să lucreze într-un spital. Ar trebui să aibă grijă de copii, să fie o Maica Tereza și să câștige un Premiu Nobel.

Este clar că nici un om care meditează nu a primit Nobelul. De ce l-ar fi primit? - doar nu a făcut nimic altruist.

Este cel mai egoist om care poate exista, care nu face altceva decât să mediteze și să se bucure de liniște și pace și beatitudine, care găsește adevărul, dumnezeirea, care se eliberează din orice închisoare. Toate aceste lucruri sunt caracteristici ale egoismului.

Mintea creștină are dificultăți în a accepta ideea de meditație. În creștinism nu există meditație, doar rugăciuni.

Creștinii nu îl pot numi pe Gautama Buddha un om cu adevărat religios, căci ce a făcut el pentru săraci? Ce a făcut pentru cei bolnavi? Ce a făcut pentru vârstnici?

A devenit iluminat - suprema formă de egoism!

Dar Orientul are o abordare complet diferită - una mai logică, mai rezonabilă, mai de înțeles.

Orientul a considerat din- totdeauna că dacă nu ai liniște și pace în suflet, dacă ființa ta nu cântă și lumina nu radiază din tine, nu poți fi de nici un folos nimănui.

Tu însuși ești bolnav; tu însuși ești un orfan, pentru că nu ai găsit încă suprema siguranță a vieții, eterna ei securitate.

Ești atât de sărac încât nu ai decât întuneric în interior. Cum îi poți ajuta pe ceilalți? Tu însuși te îneci, e periculos să îi ajuți pe ceilalți; poate că îi vei îneca și pe ei. Înainte de toate, trebuie să înveți să înoți. Numai atunci le poți fi de ajutor celor care se îneacă.

Abordarea mea este foarte clară. Fii egoist înainte de orice și descoperă tot ce se află în tine - toate bucuriile și beatitudinea și extazul.

Mai apoi, altruismul va deveni ca o umbră care te urmează - fiindcă, având o inimă care dansează, având dumnezeirea în ființa ta, va trebui să o împărți cu ceilalți.

Dacă o ții pentru tine, ca un avar, vei vedea că avariția înseamnă moarte pentru creșterea ta interioară.

Modul în care funcționează economia creșterii interioare este diferit de cel al economiei exterioare.

Legile de bază ale economiei obișnuite spun că dacă vei continua să oferi la nesfârșit, vei avea din ce în ce mai puțin.

Dar legile economiei spirituale spun că dacă nu oferi, atunci vei avea din ce în ce mai puțin; dacă oferi, vei avea din ce în ce mai mult.

Legile lumii exterioare și ale celei interioare sunt diametral opuse.

Înainte de orice, trebuie să fii bogat în interior, trebuie să devii un împărat.

În acel moment, vei avea atât de multe de oferit, încât nici nu vei mai putea pune problema de altruism. Și nu vei mai avea dorința de a primi recompense, aici sau în lumea de dincolo.

Nici măcar nu vei mai cere recunoștință din partea persoanei căreia i-ai oferit ceva; din contră, vei fi mulțumit că persoana respectivă nu ți-a respins iubirea, beatitudinea, extazul. Persoana a fost receptivă, ți-a permis să-ți reverși inima, cântecele și muzica în ființa ei.

Ideea de altruism pe care a dezvoltat-o creștinismul este o prostie.

Orientul nu a gândit niciodată în felul acesta. Întreaga istorie a Orientului și căutarea lui după adevăr sunt vechi de când lumea și au ajuns la descoperirea unui fapt simplu - trebuie ca, înainte de orice, să ai grijă de tine, și abia apoi te poți ocupa și de ceilalți.

Persoana care pune întrebarea resimte un fel de vină.

Ea spune: „Pare că trebuie să trec de un strat de jenă, vină și confuzie. Vrei să vorbești despre asta?”

Este un fenomen simplu. Creștinismul a amăgit milioane de oameni să urmeze o cale greșită. Creștinul fundamentalist este persoana cea mai fanatică pe care o poți întâlni, este un bigot absolut.

În vremurile pe care le trăim, Orientul a uitat de zilele de glorie - zilele lui Gautama Buddha și ale lui Mahavira.

În ziua de azi, până și non-creștinii sunt influențați de ideologia creștină.

Constituția indiană spune că a fi un om caritabil înseamnă a-i ajuta pe săraci, a oferi educație săracilor și a construi spitale pentru ei. Nici unul dintre aceste trei lucruri nu se găsește în învățăturile lui Gautama Buddha.

Nu că Gautama ar fi împotriva ajutorii săracilor, dar el știe că dacă ești un om care meditează le vei fi de ajutor, dar nu te vei lăuda cu asta. Va fi un lucru simplu, natural.

Să-i înveți meditația nu înseamnă caritate; să construiești un spital este caritate.

Să construiești o școală în care să predai geografia și istoria este caritate.

Și ce vei preda la geografie? Unde se află Tombuctu, unde se află Constantinopol.

Iar la istorie, ce vei preda? Despre Ginghis Han, Timur Lenk, Nader Șah, Alexandru cel Mare, Ivan cel Groaznic.

Asta înseamnă caritate? Să îi înveți pe oameni să fie tăcuți, plini de pace, iubitori, bucuroși, mulțumiți, împliniți nu este caritate. Până și non-creștinii au fost infectați cu această boală.

De cel puțin trei ori în viață, Mahatma Gandhi a fost pe punctul de a deveni creștin. De fapt, era creștin în proporție de 90%.

Doctorul Ambedkar, cel care a scris Constituția Indiei, se gândise ani de zile că el și adepții lui, cei din casta celor de neatins, ar trebui să devină creștini, în cele din urmă a hotărât să devină budiști. Însă impactul creștinismului asupra Constituției Indiei este vizibil, în întreaga Constituție nu găsești vreo mențiune a cuvântului „meditație” - contribuția pe care a adus-o Orientul lumii, cea mai importantă contribuție.

În schimb, Constituția reflectă viziunea misionarilor creștini. Nu îl reflectă pe Gautama Buddha, nici pe Kabir, nici pe Nanak.

Eu nu văd cum ar putea exista caritate fără meditație.

Vina pe care o resimți nu este decât o condiționare greșită.

Scapă de această vină și nu te mai gândești la ea. Vei deveni lipsit de egoism numai dacă vei fi complet egoist.

Mai întâi trebuie să devii foarte bogat pe interior - atât de bogat, atât de debordant de bogat încât să nu ai încotro altfel decât să împărtășești cu alții, așa cum un nor de ploaie trebuie să își împartă picăturile de apă cu pământul însetat. Însă este nevoie mai întâi ca norul să fie plin de ploaie. Să le spui norilor goi că ar trebui să fie lipsiți de egoism este pur și simplu ceva irațional.

Oamenii vin la mine, bine intenționați, și îmi spun:

„Locul ăsta în care trăiești e straniu. Ar trebui să deschizi un spital pentru săraci; ar trebui să ai grijă de orfani; ar trebui să distribui haine cerșetorilor; ar trebui să îi ajuți pe cei care au nevoie de ajutor”.

Abordarea mea este cu totul diferită. Pot oferi mijloace contraceptive săracilor pentru a împiedica înmulțirea orfanilor. Pot oferi pastilele anticoncepționale săracilor pentru a nu mai exista explozii demografice, pentru că nu le văd rostul - întâi crezi orfanii, apoi construiești orfelinate, și apoi te pui în slujba lor și îți irosești viața?

Când am început să țin conferințe, prin anii 1960, India avea o populație de 400 de milioane de oameni. Încă de pe atunci insistam asupra faptului că este necesar să controlăm nașterile. Dar creștinii sunt împotriva controlului nașterilor, și în nici 35 de ani, India și-a dublat populația. De la 400 de milioane de oameni a ajuns la 900 de milioane.

Ar fi putut fi prevenite 500 de milioane de sarcini, și nu ar mai fi fost nevoie de Maica Tereza și nici de papă să vină în India să ne învețe altruismul.

Dar oamenii sunt ciudați - lasă-i să se îmbolnăvească întâi, apoi dă-le medicamente. Au găsit metode interesante de a oferi medicamente.

În cluburi Rotary sau Lion, se păstrează cutii pentru membri - dacă îți cumperi un flacon cu medicamente și te vindeci, iar jumătate din conținut ți-a rămas în flacon, îl donezi membrilor.

În acest fel, clubul adună medicamente, și apoi e grozav, e altruist, distribuie medicamentele. „În slujba celorlalți” este mottoul lor.

Dar serviciul pe care ei îl oferă este foarte șiret.

Medicamentele aveau să fie oricum aruncate la gunoi - dacă te-ai vindecat, ce nevoie ai mai avea de ele? Este o idee nemaipomenită să aduni medicamentele și să le distribui săracilor - și să trăiești cu sentimentul plăcut că faci servicii societății.

În viziunea mea, primul lucru de care are nevoie un om înainte de orice este o conștiință meditativă. După ce ai obținut acest tip de conștiință, orice vei face va fi util tuturor; nu vei putea face nici un rău nimănui, vei săvârși doar acte de iubire și de compasiune.

Repet: fii egoist înainte de toate. Cunoaște-te pe tine însuși, fii tu însuși, iar viața ta nu va fi decât o dăruire altruistă, fără să ceri recompense în această lume sau în lumea de dincolo.

Partea a IV-a. PUTEREA VINDECĂTOARE A IUBIRII

Toți oamenii sunt crescuți în așa manieră încât devin idealisti. Nimeni nu mai este realist. Idealul a devenit boala comună a umanității.

Toți oamenii sunt crescuți în așa manieră încât cred că trebuie să devină ceva, cineva, undeva în viitor. Ți se oferă o imagine și trebuie să fii conform ei. Acest lucru creează o tensiune în tine pentru că tu nu ești imaginea aceea, ești altceva, și cu toate acestea trebuie să fii imaginea.

Prin urmare, oamenii continuă să condamne ceea ce e real în numele a ceea ce e ireal - irealul este real. Iar idealul te scoate din prezent și te proiectează în viitor.

Idealul devine un coșmar perpetuu pentru că el nu încetează să condamne. Tot ceea ce faci este imperfect pentru că te ghidezi după un ideal de perfecțiune. Orice ai atinge nu te împlinește, pentru că ai așteptări uriașe, care nu pot fi niciodată satisfăcute.

Ești o ființă umană, într-un timp anume, un spațiu anume, cu anumite limitări. Acceptă aceste limitări. Perfecționistii sunt mereu în pragul nebuniei. Sunt oameni obsedați - orice ar face, nu le este niciodată suficient. Și nu ai cum să faci ceva perfect - perfecțiunea nu îi este cu puțință omului.

De fapt, imperfecțiunea este singura cu puțință.

Prin urmare, ce te învăț eu aici? Nu te învăț perfecțiunea, te învăț cum să fii complet. Este un lucru total diferit. Fii complet. Nu îți face griji cu privire la perfecțiune. Când spun complet, mă refer la faptul că trebuie să fii real, să fii aici; orice ai face, fă-o total. Vei fi imperfect, dar imperfecțiunile tale vor fi pline de frumusețe, pline de totalitatea ta.

Nu încerca niciodată să fii perfect, căci nu vei face altceva decât să generezi anxietate. Ai deja multe probleme; nu îți crea și mai multe.

Am auzit o poveste.

Se spune că Garfinkel cel obidit se afla într-un tren și ținea în brațe un copil în vârstă de trei ani. La fiecare câteva minute, Garfinkel îl plesnea pe copil.

„Dacă mai lovești copilul o dată, o să-ți fac niște probleme de n-o să le poți duce!”, îi spuse femeia care stătea în fața lui.

„Probleme?”, zise Garfinkel. „O să îmi faci probleme? Cucoană, partenerul meu de afaceri mi-a furat toți banii și a fugit cu soția mea și cu mașina. Fiică-mea e în vagonul de lux, e însărcinată în șase luni și n-are soț. Mi-am pierdut bagajele, am luat trenul greșit, iar mucosul acesta a mâncat biletele și a vomitat pe mine. Iar dumneata îmi faci mie probleme?”

Ce alte probleme ar mai putea interveni? Nu crezi că este suficient?

Viața însăși este foarte complicată, te rog fii ceva mai blând cu tine însuși.

Nu-ți crea idealuri. Viața îți creează suficiente probleme, dar problemele acelea pot fi rezolvate. Dacă ai luat trenul greșit, atunci schimbă trenul; dacă ai pierdut biletele, le poți cumpăra din nou; dacă nevasta te-a părăsit, poți găsi altă femeie.

Problemele pe care ți le oferă viața pot fi rezolvate, dar problemele pe care ți le dă idealismul nu pot fi niciodată rezolvate.

Cineva încearcă să devină Iisus... Nici că se poate! Nu stau așa lucrurile, natura nu îi permite. Iisus nu se întâmplă decât o dată, numai o dată; natura nu tolerează repetiția.

Cineva încearcă să devină Buddha - este imposibil; este împotriva naturii. Nu poți fi decât tu însuși. Fii total.

Oriunde ai fi și orice ai face, fă-o total.

Îmbrățișează ceea ce faci, lasă să devină asta meditația ta. Nu îți face griji dacă va fi perfect sau nu - nu va fi perfect. E suficient să fie total.

Dacă ceea ce faci e total, atunci înseamnă că te-ai bucurat făcând acel lucru, ai simțit o împlinire făcându-l, ai fost absorbit de el în timp ce-l făceai, iar la sfârșit ai fost transformat, reîntinerit, ca nou.

Fiecare acțiune pe care o întreprinzi în mod total te întinerește, și fiecare acțiune întreprinsă complet nu are cum să te încătușeze. Iubește total și nu vei crea atașamente; iubește parțial și le vei crea. Trăiește total și nu te vei teme de moarte; trăiește parțial și te vei teme de ea.

Dar uită de cuvântul „perfecțiune“.

Este unul dintre cele mai criminale cuvinte. Cuvântul acesta ar trebui scos din toate limbile pământului, ar trebui scos din mintea umană. Nimeni nu a fost niciodată perfect și nici nu va fi. Chiar nu îți dai seama?

Chiar dacă Dumnezeu există și ajungi să îl întâlnești, nu găsești defecte creației lui? Sunt chiar foarte multe, de-aia se ascunde. Se teme de tine. Defecte și defecte și defecte. Le poți număra? Sunt infinite. De fapt, dacă ești printre cei care caută defecte, vei vedea că nu vei găsi nimic în regulă - nimic nu e la locul potrivit, la timpul potrivit. Totul pare o dezordine.

Nici Dumnezeu nu este perfect; Dumnezeu este total. I-a plăcut ce a făcut și încă îi place. Dar nu e perfect. Dacă ar fi perfect, creația nu ar putea fi imperfectă. Din perfecțiune se poate naște numai perfecțiune.

Toate religiile lumii spun că Dumnezeu este perfect.

Eu nu spun asta. Eu spun că Dumnezeu e complet, Dumnezeu e sfânt, Dumnezeu e total - dar nu perfect. Deși poate că încă încearcă... Cum ar putea fi perfect? Dacă ar fi perfect, lumea ar fi deja moartă. În momentul în care ceva este perfect, moartea intervine, pentru că nu mai există viitor, nu mai are cum. Copacii continuă să înflorească, copiii se nasc - lucrurile continuă să se întâmple. Iar Dumnezeu le îmbunătățește pe zi ce trece. Chiar nu observi îmbunătățirile? Acesta este înțeleșul evoluției; lucrurile se îmbunătățesc.

Maimuțele devin oameni - și asta este o formă de îmbunătățire. Apoi omul devine divin, devine el însuși un zeu - asta este evoluția.

Teilhard de Chardin spune că există un punct omega în care totul va atinge perfecțiunea. Nu există așa ceva. Nu există nici un punct omega. Nu are cum. Lumea este un proces continuu; evoluția este continuă; ne apropiem și ne apropiem, dar nu atingem niciodată perfecțiunea, pentru că dacă am atinge perfecțiunea, am sfârși. Dumnezeu continuă să încerce în varii moduri, caută să îmbunătățească.

Un lucru e cert: el este fericit cu munca lui, căci altfel ar fi abandonat-o. Încă își pune energia în asta. Când Dumnezeu este fericit cu tine, este un veritabil nonsens ca tu să fii nefericit cu tine. Fii fericit cu tine. Fă din fericire o valoare ultimă. Eu sunt un hedonist.

Amintește-ți mereu că fericirea este criteriul. Orice ai face, fii fericit, asta e tot. Nu te preocupa dacă este perfect sau nu.

De unde această obsesie legată de perfecțiune? Atunci vei fi tensionat, anxios, stresat, mereu în ape tulburi, măcinat, în conflict. Cuvântul „agonie“ are o rădăcină etimologică a cărei însemnătate e: a fi în conflict. A te lua la trântă constant cu tine - asta este sensul agoniei. Vei fi în agonie dacă nu ești în largul tău cu tine. Nu cere imposibilul - fii natural, relaxat, iubindu-te și iubindu-i pe ceilalți.

Și ține minte, o persoană care nu se poate iubi pentru că insistă să se condamne pe sine nu poate iubi pe nimeni altcineva. Un perfecționist nu este așa doar în raport cu el însuși, ci și în raport cu oricine altcineva. Un om care este dur cu sine e condamnat la a fi dur cu ceilalți. Cerințele sale sunt imposibile.

În India a fost Mahatma Gandhi, un perfecționist, aproape nevrotic. Și a fost foarte dur cu discipolii săi - nici măcar ceaiul nu era permis. Ceai! Întrucât avea cafe- înă. Dacă cineva era găsit bând ceai în ashramul său, era un mare păcat. Iubirea nu era permisă. Dacă cineva se îndrăgostea de altcineva, era așa un mare păcat ca și cum întreaga lume avea să se scufunde din cauza asta. Își spiona încontinuu discipolii, mereu trăgând cu ochiul prin gaura cheii. Dar era așa și cu el însuși. Cu ceilalți poți fi doar așa cum ești cu tine însuți.

Dar aceste persoane devin mari lideri, întrucât creează sentimentul vinii în ceilalți. Cu cât mai multă vină crezi în oameni, cu atât mai mult devii un mare lider, întrucât din ce în ce mai mulți oameni simt că da, tu îi poți ajuta să devină perfecți. Ei sunt imperfecti, așa că îi poți ajuta să atingă perfecțiunea.

Eu nu sunt aici să te ajut să devii perfect. Nu mă preocupă un asemenea nonsens. Eu sunt aici doar pentru a te ajuta să fii tu însuși. Dacă ești imperfect - foarte frumos! Dacă ești perfect - foarte frumos și așa.

Nu încerca să devii imperfect - pentru că și asta poate deveni un ideal! Tu ai putea să fii deja perfect - iar a mă asculta îți va cauza probleme! „Acest om spune să fii imperfect!” - nu e nevoie de așa ceva. Dacă ești perfect, acceptă și asta!

Încearcă să te iubești.

Nu condamna. De îndată ce umanitatea va dezvolta un simț al acceptării, toate Bisericile vor dispărea, la fel și toți politicienii și preoții.

Am auzit odată:

Un om pescuia în Codrii Nordului. Într-o noapte, în jurul focului de tabără, ghidul îi spunea despre vremurile în care-l ghidase pe Harry Emerson Fosdick într-o călătorie de pescuit similară.

„Da”, spuse ghidul, „era un om bun, doar că înjura”.

„Ascultă”, spuse pescarul, „nu cumva sugerezi că dl Fosdick era un profan?”

„Dar chiar așa era, domnule”, protestă ghidul. „Odată a prins un caras. Cum dădea el să îl așeze în barcă, peștele, zvârcolindu-se, a scăpat din cârlig. Așa că i-am zis doctorului: «Al dracului ghinion!», iar doctorul mi-a dat replica: «Așa este!» Dar atunci a fost singura dată când l-am auzit folosind un asemenea limbaj.”

Asta e mintea unui perfecționist. Doctorul n-a spus nimic! Doar a zis: „Da, este”. Dar chiar și așa, un perfecționist poate găsi vină.

Un perfecționist este un nevrotic. Și nu este doar nevrotic, ci și creează nevroze în jurul său. Așadar, nu fi un perfecționist, iar dacă cineva este un perfecționist în jurul tău, evadează din prezența lui pe cât poți de repede, ca să nu-ți polueze mintea.

Orice perfecționism este o profundă gratificare a ego-ului. Simplul fapt de a te gândi la tine în termeni de idealuri și perfecțiune nu e nimic altceva decât a-ți decora egoul în cel mai înalt grad. O persoană modestă acceptă viața în imperfecțiunea sa. O persoană umilă, cu adevărat religioasă acceptă că avem cu toții limitele noastre.

Asta este definiția mea pentru modestie și umilință.

A nu încerca să fii perfect înseamnă a fi umil. Iar o persoană umilă devine din ce în ce mai totală, pentru că nu are nimic de negat, nimic de respins. Ea se acceptă oricum ar fi, bună sau rea.

Iar o persoană umilă este foarte bogată, întrucât își acceptă întregimea; furia, sexualitatea, lăcomia - toate sunt acceptate. În acea acceptare profundă, o mare schimbare alchimică se întâmplă. Tot ce este urât dispare treptat de la sine. Persoana devine apoi mai armonioasă, întreg.

Nu favorizez ideea de sfințenie, dar favorizez ideea de totalitate.

Un sfânt este un perfecționist; cel care devine total este cu totul diferit.

Maeștrii zen sunt totali; sfinții catolici sunt sfinți.

Însuși cuvântul „sfânt” este urât. Provine dintr-un cuvânt care se referă la o persoană ce a primit o confirmare din partea unei autorități.

Cine poate autoriza pe cineva să fie „sfânt”, este cumva un titlu academic, o diplomă?

Dar Biserica continuă această negliobie. Chiar și postum se acordă asemenea diplome! E posibil ca un sfânt să fi murit cu trei sute de ani în urmă, iar Biserica își reconsideră poziția.

Lumea s-a schimbat, iar după trei sute de ani Biserica oferă o diplomă post-mortem - o confirmare că persoana chiar a fost sfântă, dar noi nu am putut înțelege asta la vremea respectivă.

Iar Biserica poate că a ucis acea persoană!

Așa a ajuns Ioana D'Arc sfântă; au ucis-o, după care s-au răzgândit. Oamenii s-au apropiat din ce în ce mai mult de Ioana D'Arc și a devenit greu să nu o accepte.

Întâi au omorât-o, apoi au venerat-o. După sute de ani, oasele i-au fost regăsite șienerate.

A fost arsă pe rug de aceiași oameni, de aceeași Biserică. Așadar, cuvântul „sfânt” nu este bun. O persoană totală este astfel datorită ei înseși, nu datorită vreunei Biserici care decide să îi acorde un titlu de sfințenie.

Am auzit:

Jacobson, în vârstă de nouăzeci de ani, trecuse prin bătaii crunte în pogromurile poloneze, în lagăre din Germania, și printr-o mulțime de astfel de experiențe antisemite.

„O, Doamne!”, se ruga el, stând într-o sinagogă. „E adevărat că suntem poporul ales?”

Iar din ceruri tună o voce:

„Da, Jacobson, evreii sunt poporul meu ales!”

„Ei bine”, murmură bătrânul, „n-a venit cumva vremea să alegi alt popor?”

Perfecționiștii sunt poporul ales al lui Dumnezeu, ține minte bine!

De fapt, în ziua-n care vei înțelege că-ți creezi propria nefericire din cauza idealurilor tale, vei putea evada din capcana acestora. Atunci vei trăi simplu, în realitatea ta, oricare ar fi ea.

Aceasta este într-adevăr o mare transformare.

Nu încerca să te dai drept alesul Domnului, fii om simplu.

Doar compasiunea este terapeutică

Tot ce este bolnav în om provine din lipsa de iubire. Tot ce este greșit la om este undeva asociat cu iubirea. El nu a fost capabil să iubească sau nu a fost capabil să se lase iubit. Nu a fost în stare să-și împărtășească ființa. Aceasta este nenorocirea. Ea creează tot felul de complexe în noi.

Aceste răni din interior pot ieși la suprafață în felurite moduri. Pot deveni boli fizice, pot deveni boli ale minții - dar, în adâncuri, omul suferă dintr-o lipsă de iubire. Așa cum hrana este necesară trupului, iubirea este necesară sufletului. Trupul nu poate supraviețui fără hrană, iar sufletul nu poate supraviețui fără iubire. De fapt, fără iubire sufletul nici nu se naște - nici nu se mai pune problema de supraviețuire.

Te gândești că ai un suflet, crezi că ai un suflet din cauza fricii tale de moarte. Dar nu știi cu adevărat că îl ai decât dacă ai iubit. Doar în iubire ajunge o persoană să simtă că este mai mult decât un trup, mai mult decât o minte.

Și doar compasiunea este terapeutică. Dar ce este compasiunea? Compasiunea este cea mai pură formă a iubirii. Sexul este cea mai joasă formă de iubire, iar compasiunea, cea mai înaltă. În sex contactul este fundamental fizic; în compasiune, el este spiritual. În iubire, compasiunea și sexul se îmbină, fizicul și spiritualul se întretes. Iubirea este la jumătate de drum între sex și compasiune.

Poți numi compasiunea și meditație. Cea mai înaltă formă de energie este compasiunea. Cuvântul compasiune este într-adevăr frumos: jumătate din el este „pasiune” - cumva pasiunea s-a rafinat într-atât încât nu mai e ca o pasiune. Este compasiune.

În sex, îl folosești pe celălalt, îl reduci la un mijloc, îl reduci la un lucru. De aceea într-o relație predominant sexuală simți vină. Iar acea vină e mai adâncă decât învățăturile religioase. Într-o relație sexuală ca atare ajungi să te simți vinovat, și te simți așa întrucât reduci o persoană la un lucru, la ceva folosibil, care poate fi apoi aruncat. De aceea, prin sex se creează o robie - tu însuși ești de asemenea redus la un lucru. În acel moment, libertatea dispare, întrucât a fi liber se întâmplă doar când ești o persoană. Cu cât ești mai mult o persoană, cu atât mai mult ești liber; cu cât ești mai mult un lucru, cu atât îți pierzi libertatea.

Mobila din camera ta cu siguranță nu este liberă. Dacă încui camera și pleci, apoi revii după mulți ani, mobila rămâne unde ai lăsat-o, așa cum ai lăsat-o; nu se va aranja singură în alt fel. Nu are libertate în vreun fel. Dar dacă lași o persoană într-o cameră, nu vei găsi exact aceeași persoană - nici măcar după o zi, nici măcar după un moment. Nu poți regăsi aceeași persoană vreodată. Spunea Heraclit: „Nu poți călca în același râu de două ori”. La fel nu poți regăsi aceeași persoană din nou. E imposibil să întâlnești aceeași persoană de două ori întrucât o persoană este un râu. mereu curgând. Nu poți ști ce urmează să se întâmple. Viitorul rămâne deschis.

Pentru un lucru, viitorul rămâne închis. O piatră rămâne o piatră, și doar o piatră. Nu are potențial de a crește. Nu se poate schimba, nu poate evolua. Prin contrast, un om nu rămâne vreodată la fel - poate da înapoi sau poate înainta; poate păși în rai sau iad, dar niciodată nu stă pe loc. E în continuă mișcare, într-un fel sau altul.

Când ai o relație strict sexuală cu cineva, îl reduci la un lucru. Și reducându-l pe el, te reduci pe tine însuși la un lucru, pentru că este un compromis reciproc: „Te las să mă reduci la un obiect, mă lași să te reduc la un obiect. Te las să mă folosești, mă lași să te folosești. Ne folosim reciproc. Devenim amândoi obiecte”.

Privește doi iubiți - înainte să se fi așezat la casa lor, când dragostea e încă vie, când luna de miere nu e încă încheiată, vei vedea două persoane debordând de viață, gata să explodeze în necunoscut. Apoi privește un cuplu căsătorit, soț și soție, și vei vedea două lucruri moarte, două morminte alăturate - ajutându-se reciproc să rămână moarte, forțându-se reciproc să rămână moarte. Acesta este conflictul constant din mariaje. Nimeni nu vrea să fie redus la un simplu lucru!

Sexul e cea mai joasă formă a acelei energii „X”. Dacă ești religios, numește-o „dumnezeire”; dacă ești mai științific din fire, numește-o „X”. Această energie X poate

deveni iubire. Când devine iubire, atunci începi a-l respecta pe celălalt. Da, uneori o folosești pe cealaltă persoană, dar îi ești recunoscător. Nu spui niciodată „mulțumesc” unui obiect. Când ești

îndrăgostit de o femeie și faceți dragoste, îi mulțumești. După ce ai făcut dragoste cu soția ta, i-ai mulțumit vreodată? Nu, pentru că o iei ca fiind de la sine înțeleasă. Soția ți-a mulțumit vreodată? Poate, cu mulți ani în urmă, îți amintești de o vreme când erați șovăielnici, vă curțați, încercați să vă seduceți reciproc - poate. Dar de când s-au așezat lucrurile între voi, ți-a mai mulțumit pentru ceva? Ai făcut atâtea pentru ea, iar ea a făcut atâtea pentru tine. Trăiți unul pentru celălalt - dar recunoștința a dispărut.

În iubire există recunoștință, una adâncă. Știi că celălalt nu este un lucru. Știi că are o grandoare, un suflet, o individualitate. În iubire oferi libertate totală celuilalt. Desigur, oferi și primești, fiind o relație în care oferiți și primiți - dar cu respect! În sex, această relație de oferire și primire e lipsită de respect.

În compasiune, oferi pur și simplu. Nu există vreo idee de a primi ceva înapoi - doar oferi, împărtășești. Nu că n-ai primi înapoi! Primești înmiiit, dar asta se întâmplă așa, pur și simplu, e o consecință naturală. Nu te gândești la asta.

În iubire, dacă oferi ceva, în adâncul tău aștepti să ți se întoarcă ce ai oferit. Iar dacă nu se întoarce, te plângi. Poate nu te plângi în mod direct, dar în o mie și una de feluri se va vedea că ești morocănos, că te simți păcălit. Iubirea, deci, e un troc subtil.

În compasiune doar oferi. În iubire, ești recunoscător că ți s-a oferit ceva. În compasiune, ești recunoscător că celălalt a primit ceva oferit de tine; ești recunoscător că nu ai fost respins. Ai sosit cu energie de oferit, cu multe flori de împărțit, iar celălalt a primit, iar celălalt a fost receptiv. Pentru asta ești recunoscător.

Compasiunea este cea mai înaltă formă de iubire. Mult ți se întoarce - înmiiit, așa spune -, dar nu asta contează, tu nu stai cu gândul la asta. Dacă nu se întoarce nimic, nu te plângi. Iar dacă se întoarce, ești pur și simplu mirat! Dacă se întoarce, e de necrezut! Iar dacă nu, nici o problemă - nu ți-ai oferit inima ca parte a unui troc. Reversul iubirea pur și simplu pentru că o ai. Ai atâtea de oferit în tine, încât dacă nu le reverse, ele devin o povară. La fel cum un nor plin de apă trebuie să se reverse. Iar data viitoare când un astfel de nor se revărsă, privește în tăcere, și vei auzi - când norul își varsă ploaia, iar solul va fi absorbit-o, vei auzi norul spunând pământului: „Mulțumesc”. Solul a ajutat norul să se desopvăreze.

Când o floare înflorește, e firesc să-și elibereze mireasma în vânt. E natural. Nu este un troc, nu e o afacere - e doar natural! Floarea e plină de mireasmă - și ce-are de făcut cu ea? Dacă floarea ar ține parfumul doar pentru ea, atunci floarea ar tremura de tensiune, de suferință profundă. Cea mai mare suferință a vieții e când nu poți exprima, când nu poți comunica, când nu poți împărtăși. Cea mai săracă persoană e cea care nu are nimic de împărtășit, sau cea care are ceva de oferit, dar și-a pierdut capacitatea, arta de a împărtăși - atunci este | persoană cu adevărat săracă.

Omul sexual este foarte sărac. Omul iubitor este mai bogat, comparativ cu el. Omul plin de compasiune este cel mai bogat - pe culmile lumii. El nu are îngrădiri, el nu are limite. Pur și simplu oferă și-și vede de drum. Nici măcar nu așteaptă să-i mulțumești. Cu nemărginită iubire își împarte energia.

Așa ceva numesc eu ca fiind terapeutic.

Creștinii cred în miracolele făcute de Iisus. Eu nu-l văd făcând vreunul. Miracolul său era tocmai compasiunea. Dacă s-a întâmplat ceva, s-a întâmplat fără să facă el ceva. Dacă se întâmplă vreodată ceva în planul cel mai înalt al divinului, se întâmplă întotdeauna fără efort individual. Tot felul de oameni veneau la el; el era acolo precum un nesecat izvor de energie - oricine pregătit să primească, o făcea.

Miracolele au apărut - el era terapeutic. Era printre cei mai mari vindecători pe care i-a cunoscut lumea. Buddha, Mahavira, Krishna - cu toții sunt mari vindecători la diferite niveluri. Da, nu poți găsi în viața lui Buddha vreun miracol concret de vindecare a unui bolnav, a unui orb, sau de readucere la viață a unui mort. Și vei fi surprins: a fost cumva compasiunea lui Iisus mai mare decât cea a lui Buddha? Ce s-a întâmplat? De ce nu s-au vindecat mulți datorită lui Buddha? Nu, nu este o chestiune de mult sau puțin. Compasiunea lui Buddha funcționa la un nivel diferit. El avea un alt public decât avea Iisus, avea oameni diferiți în preajma sa.

Mereu mi se întâmplă, mă uit la fluxul de persoane care vin la mine din Vest. Niciodată nu întreabă despre corpul lor. Nu vin la mine să-mi zică: „Osho, am o migrenă teribilă, ajută-mă, fă ceva!” Sau: „Am vederea slabă”, sau „Mă lasă memoria” - nu, niciodată. Dar indienii mereu vin cu o problemă de-a trupului. Cineva a avut probleme cu stomacul ani la rând - „Osho, fă ceva!”

Aproape mereu mă întreb: de ce? Ce s-a întâmplat cu India? De ce vin acești oameni doar pentru o problemă de-a trupului? Ei au doar astfel de probleme. O țară săracă, chiar foarte săracă, nu are probleme spirituale. O țară bogată are probleme spirituale; una săracă are probleme fizice.

Vremea lui Buddha în India a fost epoca de aur a țării acesteia. Era bogată, extrem de bogată. Restul lumii era săracă lipită, iar India era cea mai înstărită. Oamenii se vedeau la Buddha cu probleme de-ale spiritului. Da, purtau cu ei răni, dar erau răni de origine spirituală.

Iisus se preumbla printr-o țară foarte săracă, trăia într-o țară foarte săracă. Oamenii veneau la el fără probleme spirituale, întrucât, pentru a avea probleme spirituale, e nevoie de un anumit standard al vieții cotidiene. Altfel, problemele tale au legătură cu nivelul inferior. Un om sărac are altfel de probleme.

Una dintre rudele mele a fost aici timp de o lună - meditând, făcând diverse lucruri, iar în ultima zi a vizitei sale am sperat că va întreba ceva semnificativ. Ce m-a întrebat? Mi-a dezvăluit că fiul său nu o ducea prea bine cu finanțele. Trăind o lună aici, ascultându-mă o lună, asta a fost singura întrebare care i-a venit în minte: ce-l sfătuiesc în legătură cu fiul lui cu situație economică precară. E șofer pe taxi, mașina pe care au cumpărat-o are mereu probleme - și mi-a zis: „Osho, fă ceva!”

Dar eu nu sunt mecanic de mașini! Așa că i-am zis: „Vinde mașina și ia alta mai bună”. Iar el mi-a răspuns: „Nimeni nu mi-o va cumpăra, așa că te rog - fă ceva!”

Când omul e sărac, problemele lui sunt lumești. Când omul e bogat, problemele lui sunt de o calitate superioară. Doar o țară bogată poate fi spirituală în adevăratul sens al cuvântului, una săracă nu.

Nu spun că un individ sărac nu poate fi spiritual - da, o persoană săracă poate fi cu adevărat spirituală, există excepții -, dar o țară săracă, nu. Pentru că o țară săracă, per ansamblu, gândește în termeni de bani, medicamente, case, mașini, și tot așa. Este firească, este logic!

Iisus trăia într-o lume foarte săracă. Acolo, oamenii căutau soluții la problemele lor. Mulți au fost ajutați - nu că i-ar fi ajutat Iisus, dar au fost ajutați. Iar Iisus spune și repetă: „Credința e cea care te-a vindecat”. Când ai credință, compasiunea se poate revărsa în tine. Când ai credință, devii deschis față de compasiune. Buddha a făcut miracole, dar acestea erau miracole invizibile. Mahavira a făcut miracole, dar acestea erau miracole invizibile. Nu le poți vedea - ele pot fi văzute doar de către persoana căreia i s-au întâmplat ca atare.

Dar compasiunea este mereu terapeutică; oricare ți-ar fi nivelul, ea te ajută. Compasiunea este iubirea purificată - într-atât de mult încât doar oferi fără a cere ceva înapoi.

Buddha obișnuia să le spună discipolilor săi: „După fiecare meditație, fii plin de compasiune” - imediat întrucât, prin meditație, iubirea crește, iar inima se umple. După fiecare meditație, simte compasiune pentru

lumea întreagă, așa încât să împărtăși iubirea ta și să eliberezi energia în atmosferă, pentru a fi folosită de alții.”

Și așa mai vrea să-ți spun ceva: După fiecare meditație, când celebrezi, nutrește compasiunea. Simte cum energia ta se îndreaptă spre oameni care au reală nevoie de ea, ajutându-i. Eliberează-o! Te vei simți fără de povară, te vei simți relaxat, te vei simți tăcut și calm, iar vibrațiile pe care le-ai eliberat îi vor ajuta pe mulți. Încheie mereu meditațiile cu compasiune.

Iar compasiunea e necondiționată. Nu poți avea compasiune doar pentru cei prietenoși cu tine, doar pentru cei legați cumva de tine.

S-a întâmplat în China: când Bodhidharma a mers în China, un om a venit la el. I-a zis: „Ți-am urmat învățăturile: meditez, apoi simt compasiune pentru tot universul - nu doar pentru oameni, ci și pentru animale, pietre și râuri. Dar am o problemă: nu pot simți compasiune pentru vecinul meu. Nu - e imposibil! Așa că, te rog, spune-mi: îl pot exclude pe vecinul meu din compasiunea mea? Includ tot ce

înseamnă existență, știută și neștiută, dar pot să-mi exclud vecinul? Pentru că mi-e foarte greu, imposibil chiar. Nu pot simți compasiune pentru el".

Bodhidharma a zis: „Atunci uită de meditație, căci dacă excluzi pe cineva din compasiunea ta, aceasta nu mai există".

Compasiunea include totul, în mod intrinsec include totul. Așadar, dacă nu poți simți compasiune pentru vecinul tău, atunci uită de ea - căci aceasta n-are nimic de-a face cu cineva în mod special. Are de-a face cu starea ta interioară. Fii compasiune - necondiționat, fără direcție.

Abia atunci devii o forță vindecătoare în această lume a nefericirii.

Iisus spune: „Iubește-ți vecinul ca pe tine însuși" - iar și iar. Și mai spune și: „Iubește-ți dușmanul ca pe tine însuși". Dacă analizezi ambele propoziții, vei constata că vecinul și dușmanul sunt aproape mereu una și aceeași persoană! „Iubește vecinul ca pe tine însuși" și „Iubește-ți dușmanul ca pe tine însuși".

Ce vrea să spună cu asta?

Doar atât: nu pune bariere compasiunii tale, iubirii tale. Așa cum te iubești pe tine însuși, iubește toată existența - întrucât, la o ultimă analiză, întreaga existență ești chiar tu, oglindit în multe oglinzi. Tu ești - nu e separată de tine. Vecinul tău e o formă a ta: dușmanul e și el tot o formă a ta. Cu orice te-ai intersecta, te intersecți cu tine însuși. Foarte posibil să nu sesizezi, căci nu ești prea atent; foarte posibil să nu te vezi în celălalt, dar atunci problema e legată de propria ta viziune, ceva e-n neregulă cu ochii tăi.

Compasiunea este terapeutică. Iar pentru a fi plină de compasiune, o persoană trebuie să aibă compasiune pentru sine, în primul rând. Dacă nu te iubești, nu vei putea vreodată să fii capabil a iubi pe altcineva. Dacă nu ești îngăduitor cu tine, nu poți fi îngăduitor cu alții. Așa-ziii tăi sfinți, care sunt foarte duri cu ei înșiși, doar se prefac că ar fi îngăduitori cu alții. Nu este posibil, psihologic. Dacă nu poți fi îngăduitor cu tine însuși, cum poți fi cu alții?

În orice fel ești față de tine, așa ești și față de ceilalți. Să înțelegem acest lucru fundamental. Dacă te urăști, îi vei urî și pe ceilalți - și ai fost învățat să te urăști.

Nimeni nu ți-a zis vreodată: „Iubește-te!" Însăși ideea asta pare absurdă - să ne iubim pe noi înșine? Nici nu are sens. Ne gândim că, pentru a iubi, avem nevoie de altcineva din exterior. Dar dacă nu înveți să o practici față de tine, nu o vei putea practica nici față de ceilalți.

Ți s-a spus, ai fost mereu condiționat să crezi că nu ai vreo valoare. Din fiecare direcție ți s-a arătat, ți s-a zis că nu meriți nimic, că nu ești ce ar fi trebuit să ajungi, că nu ești acceptat așa cum ești. De capul tău atârnă multe imperative - iar acele imperative sunt aproape imposibil de împlinit. Iar când nu le poți împlini, când eșuezi, te simți condamnat. O adâncă ură izvorăște în tine, față de tine.

Cum mai poți iubi pe alții? Atât de plin de ură, unde vei mai găsi iubirea? Te poți doar prefaca, poți doar mima iubirea. Dar în adâncul tău nu iubești pe nimeni - căci nu ai cum. Te poți prefaca o vreme, dar apoi dispare culoarea, iar realitatea iese la iveală.

Orice relație de iubire se duce de răpă. Mai devreme sau mai târziu, orice relație devine otrăvită. De ce așa? Ambii mint că iubesc, ambii se prefac că iubesc. Tatăl spune că-și iubește copilul; copilul spune că-și iubește tatăl. Mama spune că-și iubește fiica, iar fiica spune că-și iubește la rândul ei mama. Frații și surorile de pretutindeni spun că se iubesc unii pe ceilalți. Toată lumea vorbește despre iubire, cântă despre iubire - și mai poți găsi vreun loc din care iubirea să lipsească atât de mult? Nici o iotă de iubire nu găsești - ci munți întregi de vorbe, Himalaya de poezii de iubire.

Se pare că toate aceste poezii sunt doar compensatorii, întrucât nu putem iubi, trebuie să credem cumva prin

intermediul poeziilor, al cântecelor că de fapt am iubi. Ce ratăm în viață transpunem în poeziile noastre. Ce ratăm, transpunem în filme, în romane. Iubirea e totalmente absentă, întrucât primul pas nu a fost făcut încă.

Primul pas este să te accepți așa cum ești; renunță la orice „trebuie". Nu mai căra nici un „ar trebui" în adâncurile inimii tale! Nu e cazul să fii altcineva; nu ai de ce să faci ceva care ți-e străin - tot ce trebuie e să fii tu însuși. Relaxează-te, fii cum ești. Respectă-ți individualitatea și ai curajul să îți pui propria semnătură. Nu mai copia alte semnături.

Nu ai de ce să devii un Iisus sau un Buddha sau un Ramakrishna - trebuie doar să devii tu însuși. A fost bine că Ramakrishna nu a încercat să devină ca altcineva, astfel devenind Ramakrishna. A fost bine că Iisus nu a încercat să devină ca Avraam sau ca Moise, astfel devenind Iisus. E bine că Buddha nu a încercat să devină Patanjali sau Krishna - căci așa a devenit Buddha.

Atunci când nu încerci să devii altcineva, te relaxezi - și o grație se ivește. Atunci devii plin de măreție, splendoare, armonie - căci atunci nu mai există conflict, nicăieri de mers, nimic pentru care să lupti; nimic de impus cu violență asupra ta. Devii inocent. Iar în acea inocență vei simți compasiune și iubire pentru tine. Te vei simți atât de fericit cu tine însuși încât și dacă Dumnezeu însuși ar bate la ușa ta și ar spune: „Ți-ai dori să devii altcineva?”, i-ai răspunde: „Te-ai smintit!? Sunt perfect! Mulțumesc, dar nu încerca așa ceva - sunt perfect așa cum sunt”.

Momentul în care poți spune existenței: „Sunt perfect așa cum sunt, sunt fericit așa cum sunt” e ceea ce noi, în Orient, numim shraddha, încredere. Atunci te-ai acceptat pe tine, iar acceptându-te pe tine, ai acceptat existența.

A te nega înseamnă a-ți nega existența ce te-a creat. În momentul în care spui: „Ar trebui să fiu așa”, încerci să îmbunătățești existența. Spui că: „Ai comis erori grosolane - ar fi trebuit să fiu altfel, iar tu m-ai făcut să fiu așa?” încerci să îmbunătățești ce a făcut existența. Dar nu este posibil. Eforturile sunt în zadar - ești condamnat la eșec.

Iar cu cât mai mult eșuezi, cu atât mai mult te urăști. Cu cât mai mult eșuezi, cu atât mai mult te vei simți condamnat. Cu cât mai mult eșuezi, cu atât te vei simți mai neputincios. Iar din această ură, neputință, cum mai poate izvorî compasiune? Căci compasiunea apare când te înrădăcinezi complet în propria ființă. Spui: „Da, așa sunt eu”. Nu ai idealuri de împlinit. Și imediat împlinirea începe să aibă loc!

Trandafirii înfloresc atât de frumos pentru că nu încearcă să devină lotuși. Iar lotușii înfloresc atât de frumos pentru că nu au auzit legende despre alte flori. Totul în natură este într-un frumos acord, căci nimeni nu încearcă să intre în competiție cu altcineva. Totul e doar așa cum e.

Iată ideea! Fii tu însuși și reamintește-ți că nu poți fi altcineva, orice ai face. Orice efort este inutil. Nu poți decât să fii tu însuși.

Și sunt doar două posibilități. Prima este ca prin respingere să rămâi oricum același; condemnându-te, rămâi oricum același. Sau acceptându-te, abandonând efortul, bucurându-te, desfătându-te, rămâi același. Atitudinea ta poate fi diferită, dar rămâi oricum așa cum ești, persoana care ești. Odată ce accepți, compasiunea apare. Și abia atunci îi poți accepta pe ceilalți! Ai observat? - este foarte dificil să trăiești aseme-ne-a unui sfânt, realmente dificil. Poți trăi lângă un păcătos, dar nu și lângă un sfânt - întrucât un sfânt te va condamna încontinuu: cu gesturile, cu ochii, cu privirea, cu vorbele. Un sfânt nu vorbește vreodată realmente cu tine - el doar adresează niște vorbe în direcția ta. Nu se uită vreodată efectiv la tine, ci are mereu un ideal în privire, care îi încețoșează vederea. Nu te vede vreodată pe tine. Are ceva îndepărtat în minte, și te compară mereu - iar tu ești, bineînțeles, permanent în dezavantaj. Însăși privirea lui te face un păcătos! E foarte dificil să trăiești cu un sfânt - întrucât nu se acceptă pe el însuși, cum te poate accepta pe tine? Are multe lucruri în el, note discordante pe care vrea să le anihileze. Bineînțeles, vede aceleași lucruri în tine, amplificate mult.

Dar, pentru mine, doar acea persoană care s-a acceptat pe sine este un sfânt, iar în acceptarea sa, ea a acceptat întreaga lume. Pentru mine, starea aceea de spirit înseamnă sfințenie: cea a acceptării totale. Și o astfel de stare este terapeutică, vindecătoare. Simplul fapt de a fi cu cineva care te acceptă este totalmente terapeutic. Și vei fi vindecat.

Așa că înaintează lent, atent, observând, cu iubire. Dacă ești o persoană sexuală, nu spun să abandonezi sexul: spun doar să-l îmbogățești, să-i dai o dimensiune spirituală, să-i dai profunzime, pentru a putea deveni o

reală iubire. Dacă iubești, atunci fă-o cu și mai multă grație; adu o recunoștință mai adâncă, bucurie, celebrare, meditație, pentru a deveni, finalmente, compasiune.

Dacă nu ți-a apărut compasiunea, să nu crezi că ai trăit cum trebuie sau că ai trăit vreun pic. Compasiunea este înflorirea. Iar când compasiunea îi apare unei persoane, milioane sunt vindecați. Cine se nimerește prin preajma sa este vindecat. Compasiunea este terapeutică.

Fără nici un fel de evaluări - Compasiunea zen

intr-o seară, când Shichiri Kojun recita câteva sutre, un hoț înarmat cu o sabie ascuțită intră, cerând bani în schimbul vieții.

Shichiri îi spuse: „Nu mă. deranja. Poți găsi bani în sertarul de acolo“. Apoi reveni la sutrele lui. La scurt timp după aceea, se opri și strigă: „Nu lua chiar tot, că mai am nevoie de ceva bani mâine, pentru niște taxe de plătit“.

Intrusul adună majoritatea banilor și dădu să plece.

„Mulțumește unei persoane când primești un cadou“, spuse Shichiri. Omul îi mulțumi și plecă.

După câteva zile, hoțul fu prins și mărturisit, printre altele, furtul din casa lui Shichiri.

Când Shichiri fu adus ca martor, acesta zise: „Acest om nu este un hoț, cel puțin în ceea ce mă privește. I-am dat bani și mi-a mulțumit pentru ei“.

După ce-și ispăși zilele de închisoare, omul merse la Shichiri și deveni discipolul lui.

Iisus spune: „Nu judeca“.

Asta ar fi fost o idee tipică zenului, dacă s-ar fi oprit aici.

Dar poate ca din cauză că se adresa evreilor, și trebuia să se exprime într-un mod evreiesc, a mai adăugat: „... ca să nu fii judecat“.

Acum nu mai este deloc zen. Acum este un troc. Acea adăugire i-a distrus calitatea, profunzimea.

„Nu judeca“ este suficient; nimic nu mai trebuie adăugat. „Nu judeca“ înseamnă să nu dobândești înclinația de a judeca. „Nu judeca“ înseamnă să privești viața fără să faci evaluări. Nu evalua - nu spune „asta e bun“ și nu spune „asta e rău“. Nu fi moralizator - nu numi ceva drept divin, și nu numi ceva drept malefic. „Nu judeca“ este o mare afirmație împotriva existenței unui Dumnezeu și a unui Diavol.

Dacă Iisus s-ar fi oprit acolo, această mică zicală - doar două cuvinte, „nu judeca“ - ar fi transformat tot caracterul creștinătății.

Dar el a mai adăugat ceva și a ruinat semnificația. A zis: „... pentru a nu fi la rândul tău judecat“, ceea ce implică o condiție. Acum, iată, nu mai este non-judecare, ci devine un simplu troc - „pentru a nu fi judecat“. Este o afacere.

Din frica de a nu fi judecat, nu mai judeca. Dar cum poți abandona o judecată din frică sau din lăcomie? Pentru a nu fi judecat, nu mai judeca - dar lăcomia și frica nu te pot face să nu mai evaluezi. Căci este ceva centrat pe propria persoană - „Nu judeca pentru a nu fi judecat“. Este pur egoism. Întreaga frumusețe a zicalei este ruinată. Parfumul zenului se disipă, devine ceva banal. Devine doar un sfat. Nu poartă în ea o revoluție, ci este doar un sfat părintesc. Foarte bun de altfel, dar lipsit de radicalitate. Propoziția adăugată este o crucificare a afirmației radicale inițiale.

Religia zen se oprește acolo: nu judeca. Întrucât religia zen spune că totul este așa cum este - nimic nu este bun, nimic nu este rău. Lucrurile sunt așa cum sunt. Unii copaci sunt înalți, iar unii sunt mici. Cineva este moral, iar altcineva este imoral. Cineva se roagă, iar altcineva s-a dus să fure. Așa stau lucrurile. Iată parfumul revoluționar! Te va face să te temi, te va speria. De aceea, religia zen nu are porunci. Religia zen nu spune fă asta și nu face altă - nu cunoaște „trebuie“ și „nu trebuie“. Nu a creat închisoarea lui „trebuie“.

Religia zen nu este perfecționistă. Psihanaliza știe acum că perfecționismul este o formă de nevroză. Zen este singura religie care nu este nevrotică. Religia zen acceptă. Acceptarea ei este atât de totală,

încât un hoț nu mai este considerat hoț și nici un criminal nu mai este numit criminal. Încearcă să vezi puritatea spiritului său - încearcă să vezi transcendența totală. Totul este așa cum este.

Religia zen este total lipsită de evaluări - dacă impui o condiție, ai ratat totul. Religia zen nu se teme și nu e lăcomă. Zen nu are Dumnezeu și nici Diavol, nu are rai și nici iad. Nu îi face pe oameni lăcomi momindu-i, promi- țându-le recompense în rai. Nu îi face pe oameni să se simtă speriați și îngroziți, prin crearea unor concepte de coșmar legate de iad.

Religia zen nu te mituiește cu recompense și nu te pedepsește cu torturi. Îți oferă pur și simplu capacitatea de a vedea clar cum stau lucrurile - iar această înțelegere te eliberează. Această înțelegere nu are lăcomie la bază și nici frică. Toate celelalte religii sunt lăcome, toate celelalte religii au ca fundament frica. De aceea se folosește termenul de „om cu frica lui Dumnezeu” atunci când se face referire la o persoană religioasă - o persoană religioasă se teme de Dumnezeu.

Dar cum ar putea frica să fie religioasă? Este imposibil. Frica nu poate fi niciodată religioasă - doar neînfri- carea. Dar dacă crezi în ideea de bine și rău, nu ai cum să nu te temi. Ideile despre bine și rău îi fac pe oameni să se simtă vinovați, îi schilodesc, îi paralizează. Cum i-ai putea ajuta să scape de frică? - este imposibil. Creezi și mai multă frică.

De regulă, un om care nu este religios se teme mai puțin, are o cantitate de frică mai mică în ființa lui decât așa-ziii oameni religioși. Așa-ziii religioși tremură constant în interior, sunt tot timpul anxioși cu privire la rezultat. Vor arde, oare, în iad? Sau vor reuși să facă imposibilul și să ajungă în paradis?

Chiar și atunci când Iisus își ia adio de la prieteni și discipoli, discipolii sunt mult mai îngrijorați de locurile lor în rai. Următoarea întâlnire va avea loc în rai - unde vor fi așezați? Cine va fi mai important? Desigur, ei acceptă că Iisus va ședea la dreapta Tatălui - dar lângă el cine va sta? Grijă lor provine din lăcomia și frica ce îi macină. Nu le-a păsat că Iisus avea să fie răstignit a doua zi, erau mai preocupați de propriile interese.

Toate celelalte religii sunt bazate pe simpla lăcomie și teamă. Aceași lăcomie pe care o ai și tu pentru bani, și care într-o zi se transformă în lăcomia pentru Dumnezeu. Atunci, Dumnezeu va reprezenta banii; deocamdată, banii reprezintă Dumnezeul tău - este singura diferență. Atunci Dumnezeu devine sinonim cu banii. Acum te temi de stat, de poliție, de asta sau de ailaltă - atunci începi să te temi de iad, de curtea supremă de justiție a lui Dumnezeu, de Judecata de Apoi.

Așa-ziii sfinți creștini, chiar și în ultimele clipe de viață, tremură mereu - vor ajunge în rai sau nu?

Religia zen este total lipsită de evaluări. Lasă asta să pătrundă adânc în tine, pentru că acesta este și punctul meu de vedere. Nu vreau decât să înțelegi asta, atâta tot. Înțelegerea este suficientă. Lasă ca înțelegerea să fie singura lege; nu există altă lege. Nu te mișca în funcție de cum îți dictează frica; în caz contrar te vei mișca în întuneric. Și nu te mișca după cum îți dictează lăcomia - pentru că lăcomia nu este altceva decât teamă cu susul în jos. Sunt două fețe ale aceleiași monede; pe o față este lăcomia, pe cealaltă este teama. Un om care se teme este tot timpul lăcom, un om care este lăcom se teme tot timpul. Frica și lăcomia funcționează împreună.

Numai înțelegerea, conștientizarea și capacitatea de a vedea lucrurile așa cum sunt... Oare chiar nu poți accepta existența așa cum este? Iar prin faptul că nu o accepți tu, nimic nu se schimbă. Ce anume s-a schimbat? De mii de ani respingem lucruri - toate sunt încă acolo, chiar mai abtite. Hoții nu au dispărut, și nici criminalii. Nimic nu s-a schimbat; lucrurile sunt exact așa cum au fost întotdeauna. Numărul închisorilor crește. Legile se înmulțesc și se complică. Și, din cauza legilor complicate, din ce în ce mai mulți hoți își găsesc de muncă - avocații, judecătorii... Nu se schimbă nimic, nicăieri. Sistemul de închisori construit de societate nu a adus nici un beneficiu - de fapt, a fost foarte dăunător. Sistemul de închisori a devenit universitatea crimelor - cea care te ajută să înveți despre crime de la maestrul crimelor.

Odată ce un om intră la închisoare, devine un vizitator constant. Odată ce a fost la închisoare, revine iar și iar. Se întâmplă foarte rar să găsești un om care a fost la închisoare și care nu mai revine. Iese din închisoare și mai versat. Iese din închisoare cu și mai multe idei despre cum să facă același lucru, de data asta ca un expert. Iese din închisoare mai puțin amator. Iese din închisoare cu o diplomă; ieșirea din închisoare este o absolvire a facultății de crime. Acum știe mai multe, știe cum să facă lucrurile mai bine. Acum știe cum să nu fie prins, cunoaște lacunele sistemului legal.

Iar cei care impun legea sunt la fel de criminali ca oricine altcineva - de fapt, ei trebuie să fie și mai criminali. Au de-a face cu criminalii, deci trebuie să fie și mai criminali. Poliția, gardienii și responsabilii închisorilor sunt mai criminali decât oamenii pe care îi bagă la închisoare - nu se poate să fie altfel.

Nimic nu se schimbă. Nu aceasta este modalitatea de a schimba lucrurile, ea s-a dovedit a fi un fiasco total. Religia zen spune că schimbarea vine prin înțelegere, nu prin impunerea legilor.

Iar iadul și raiul? Ce sunt? Aceeași idee, transpusă în viața de dincolo. Ideea de închisoare devine ideea iadului. Aceeași idee de recompense, recompense guvernamentale, recompense prezidențiale, medalii de aur, asta sau ailaltă - aceeași idee devine ideea de rai, paradis, firdaus. Dar psihologia este aceeași.

Religia zen distruge această psihologie încă de la rădăcină. Religia zen nu condamnă nimic. Ea nu are decât înțelegere: spune că trebuie să înțelegi lucrurile așa cum sunt. Încearcă să înțelegi omul așa cum este - nu îi impune un ideal, nu îi spune cum ar trebui să fie.

În momentul în care îi spui unui om cum trebuie să fie, devii orb la realitatea pe care o reprezintă el. „Trebuie” devine o barieră. Atunci nu poți vedea ceea ce este real, nu mai poți vedea ceea ce există, pentru că „trebuie” al tău devine prea puternic. Tu ai un ideal, un ideal perfecționist, și nici o persoană nu îl poate atinge, ceea ce este normal. Astfel îi condamni pe toți.

Iar acei oameni care reușesc cumva să își forțeze existența să atingă aceste idealuri - fie și numai superficial - devin mari sfinți. Nu sunt altceva decât mari egotiști. Iar dacă privești în ochii lor, nu vei găsi decât un singur mesaj: sunt mai sfinți decât oricine. Sunt cei aleși, sunt aleșii lui Dumnezeu și sunt aici să te condamne și să te transforme.

Religia zen nu este interesată de transformarea nimănui. Și transformă - acesta este paradoxul. Nu e preocupată de cum ar trebui să fii, se preocupă numai de ceea ce ești. Vezi despre ce e vorba, privește cu iubire și grijă ceea ce este. Încearcă să înțelegi și din această înțelegere

începe transformarea. Transformarea este naturală - nu trebuie să o faci. se întâmplă de la sine.

Zenul transformă, dar nu vorbește despre transfor-mări. Schimbă, dar nu este preocupat de schimbări. Aduce mai multe beatitudine ființelor umane decât orice altceva, dar nu este deloc preocupat de aceste lucruri. Vine ca o grație, ca un cadou. Urmează înțelegerii. Aceasta este frumusețea religiei zen, este absolut lipsită de evaluări. Evaluarea este maladia minții - asta spune zenul. Nimic nu este bun și nimic nu este rău, lucrurile sunt așa cum sunt. Totul este așa cum este.

În zen se deschide o dimensiune cu totul nouă, dimensiunea unei transformări lipsite de efort. Dimensiunea transformării care vine în mod natural odată ce ai vederea limpede, odată ce ai claritate. Odată ce poți să vezi direct în natura lucrurilor, fără obstacole impuse de prejudecăți.

În momentul în care spui că un om este bun, ai încetat să îl mai privești. L-ai pus o etichetă; l-ai clasificat, l-ai pus într-o categorie. Când spui că „acest om este rău”, cum l-ai mai putea privi în ochi? Ai decis deja, ai terminat cu acea persoană. Acea persoană nu mai este un mister. Ai rezolvat misterul; ai scris pe ea „această persoană este rea” și „această persoană este bună”. Acum vei interacționa cu aceste etichete, nu cu realitățile.

Omul bun se poate transforma în om rău, iar cel rău se poate transforma în om bun. Se întâmplă în orice moment - de dimineață omul era bun, până seara a devenit rău, iar peste noapte a redevenit bun. Dar tu te vei comporta conform etichetelor. Nu vei vorbi cu omul

respectiv, vei vorbi cu eticheta pe care chiar tu i-ai pus-o, vei vorbi cu imaginea creată de tine.

Desigur, continui să ratezi realitățile și persoanele adevărate. Acest lucru creează mii de complicații și pro-bleme, probleme de nerezolvat. Ai vorbit vreodată cu adevărat cu soția ta? Când ești cu soția ta în pat, chiar ești în pat cu ea sau cu o anumită imagine? Aceasta este senzația mea - că oriunde se întâlnesc două persoane, acolo se află, de fapt, o mulțime, nu doar două persoane. Cel puțin patru persoane se află cu siguranță acolo. Imaginea ta despre celălalt și imaginea celui alt despre tine... sunt cele două imagini care se află acolo. Și nu se potrivesc niciodată - persoana reală se schimbă, persoana reală este un flux. Persoana reală este un râu care își schimbă culoarea. Persoana reală este vie! Doar pentru că pui o etichetă persoanei, nu înseamnă că aceasta a murit - este încă vie.

Cineva l-a întrebat odată pe Chuang Tzu: „Munca dumneavoastră s-a terminat?” Acesta a răspuns: „Cum ar putea să se fi terminat? Sunt încă viu!”

Chuang Tzu spune: „Cum ar putea să se fi terminat? Sunt încă viu! Munca mea nu se va fi terminat decât la moartea mea. Eu curg încă, lucrurile continuă să se întâmple”.

Când un copac este viu, acestuia îi vor apărea flori, îi vor crește noi frunze, noi păsări își vor construi cuiburi pe ramurile lui, noi călători se vor adăposti peste noapte sub el... lucrurile se vor schimba mereu. Totul este posibil câtă vreme ești viu. Dar în momentul în care etichetezi o persoană ca fiind bună, rea, morală, imorală, religioasă,

nereligioasă, teistă, ateistă, așa sau pe dincolo - te gândești la acea persoană ca și cum ar fi murit. Poți eticheta o persoană în mormânt, nu înainte. Poți merge la mormânt și inscripționa: „Această persoană este așa și pe dincolo”. Cine te poate contrazice acum? Lucrurile s-au sfârșit, au ajuns la final. Râul nu mai curge.

Dar cât timp cineva este viu.... Iar noi tot continuăm să etichetăm - îi etichetăm până și pe copiii mici. Le spunem că sunt ascultători sau neascultători. Că sunt o bucurie sau că aduc numai necazuri. Etichetezi - și, ține minte, când le pui etichete oamenilor creezi multe probleme. În primul rând, când etichetezi pe cineva, îl ajuți să se comporte așa cum îl etichetezi tu - pentru că începe să simtă că are obligația de a-ți dovedi că ai dreptate. Dacă tatăl îi spune copilului că este o problemă, atunci copilul se gândește că trebuie să demonstreze că e o problemă, în caz contrar se va dovedi că tatăl lui s-a înșelat. Raționamentul acesta este un lucru inconștient - cum ar putea crede un copil că tatăl lui se înșală? Și atunci face și mai multe necazuri, iar tatăl spune: „Poftim. Copilul este o problemă”.

Trei femei vorbeau și, așa cum fac femeile, se lăudau în legătură cu copiii lor.

Una dintre ele spuse: „Copilul meu nu are decât 5 ani și scrie poezii. Și sunt poezii atât de frumoase, încât și poezii consacrați s-ar simți rușinați”.

A doua spuse: „Asta nu e nimic. Copilul meu are 4 ani și pictează - picturi ultramoderne, nici Picasso nu ar înțelege despre ce este vorba. Și nici nu folosește pensulă, pictează pur și simplu cu mâna. Uneori, pur și simplu aruncă vopsea pe pânză și apare ceva minunat. Copilul meu este un impresionist, un pictor foarte original”.

A treia femeie spuse: „Asta nu-i nimic. Copilul meu nu are decât 3 ani și merge singur la psihanalist”.

Dacă îți etichetezi copilul, îl vei înnebuni» îl vei distruge. Toate etichetele sunt distructive. Nu spune niciodată despre un om că este sfânt sau păcătos. Când prea mulți oameni etichetează o persoană în vreun fel, oamenii au tendința de a gândi colectiv; oamenii nu au idei originale, individuale. Auzi un zvon potrivit căruia cineva este păcătos și accepți de-a gata. Apoi spui și altcuiva, și respectiva persoană acceptă. Zvonul continuă să ia amploare, eticheta este din ce în ce mai mare. Și, într-o zi, omul pe eticheta căruia stă scris „Păcătos” cu majuscule trebuie să înceapă să se comporte întocmai ca păcătosii. Societatea se așteaptă ca el să fie păcătos, în caz contrar, toată lumea se va enerva - „Ce faci? Ești un păcătos și încerci să te porți ca un sfânt! Ia vezi!” Tocmai de aceea societatea are o investiție foarte subtilă în etichetele pe care le pune: „Poartă-te cum trebuie! Nu face nimic contra ideilor pe care le avem despre tine”. Atitudinea asta este tacită, dar ea există.

În al doilea rând, când etichetezi o persoană, oricât ar încerca să se comporte conform etichetei, nu va reuși. Nu poate face acest lucru perfect, este imposibil. Nu poate face nimic, nu poate decât să se prefacă. Și atunci, în momentele când nu se prefacă, când e puțin

relaxată - e în vacanță, e destinsă, realitatea se afirmă cu putere. Este momentul în care simți că ai fost amăgit; respectivul om te-a amăgit. Te gândeai că este un om bun, iar azi a furat bani de la tine. Timp de patru ani ți-ai spus că este un om bun, că este un sfânt - iar acum a furat bani de la tine!

Crezi că te-a amăgit? Nu, eticheta pe care i-ai pus-o te-a amăgit. El acționează conform propriei realități. Mult timp a încercat să se încadreze în rama pe care i-ai construit-o, dar vine o zi când depășim cadrele care ni se impun. Oamenii trebuie să facă ceva ce vor să facă.

Nimeni nu se află aici pentru a-ți împlini așteptările. Numai oamenii foarte lași încearcă să umple așteptările celorlalți. Un om adevărat distruge toate așteptările pe care ceilalți le au de la el, pentru că nu se află aici pentru a fi înțeles în ideile celorlalți. Va rămâne liber. Va rămâne lipsit de consecvență - asta înseamnă libertatea. Va face un lucru azi, va face ceva opus mâine, pentru că tu să

nu poți avea o idee constantă despre el. Un om cu adevărat real este inconsecvent. Numai oamenii falși au consecvență. Un om adevărat, autentic este un om plin de contradicții. Este libertate absolută. Este o libertate atât de mare, încât poate să fie asta și poate să fie și altă, chiar opusul. Este alegerea lui - dacă vrea să fie de stânga, este de stânga, dacă vrea să fie de dreapta, este de dreapta. Nu are piedici. Dacă vrea să fie înăuntru, poate să fie înăuntru, dacă vrea să fie afară, poate fi afară. E liber. Poate fi extrovertit, introvertit, poate fi orice. Libertatea lui alege într-un anumit moment ce să facă.

Dar noi le impunem oamenilor tipare, obligându-i să le respecte. Punem mare preț pe consecvență. Spunem: „Acest om e foarte consecvent. Acest om este minunat, este foarte consecvent”. Dar ce înțelegi tu prin „consecvență”? Consecvența înseamnă că omul este mort, că a încetat să trăiască. A încetat să trăiască în ziua în care a devenit consecvent - din acel moment, el nu a mai trăit.

Când spui despre soțul tău că este demn de încredere, ce vrei să spui, de fapt, prin asta? A încetat să mai iubească, a încetat să mai trăiască - nici o altă femeie nu îl mai atrage. Dacă nici o altă femeie nu îl mai atrage, cum l-ai putea atrage tu? Ești o femeie. De fapt, el acum se prefacă. Dacă bărbatul respectiv este încă viu și iubitor, în mod automat va fi atras de femeile pe care le vede. Când o femeie este vie și vede un bărbat frumos, cum să nu fie atrasă? E natural! Nu spun că trebuie să se ducă cu el - dar atracția e naturală. Poate alege să nu se ducă - dar să negi atracția înseamnă să negi însăși viața. Religia zen spune să rămâi fidel libertății tale. În acel moment, un nou tip de ființă va răsări în tine, unul neașteptat, imprevizibil. Ființa ta va fi religioasă, dar nu morală. Nu imorală - amorală: dincolo de moralitate, dincolo de imoralitate.

Este o nouă dimensiune pe care religia zen o conferă vieții. Este o realitate separată de cea în care ai trăit - complet separată. Are o nouă calitate, calitatea de a fi lipsită de caracter.

Uneori cuvântul acesta doare foarte mult, pentru că multă vreme noi am iubit cuvântul „caracter”. Spunem despre acel om că este un om de caracter. Dar ai observat

220 OSHO

cu atenție? Un om de caracter e un om mort. Un om de caracter este un om pus într-o categorie, este predictibil. Omul de caracter nu are viitor, are doar trecut.

Ascultă: omul de caracter nu are decât trecut. Pentru că ceea ce înțelegem prin caracter este, de fapt, trecutul. Continuă să repete trecutul, e ca o placă de gramofon stricată. Repetă iar și iar aceleași lucruri. Nu are nimic de spus. Nu are nimic nou de trăit, nu poate să devină nimic nou. Numim acel om un om de caracter. Te poți baza pe el. Nu își va încălca promisiunile - da, este adevărat. Este foarte util, utilitatea socială este minunată, dar omul este mort, este o mașină.

Mașinile au caracter; depinzi de ele. Tocmai de aceea vom continua să înlăturăm, ușor, ușor, toate ființele umane, și le vom înlocui cu mașini. Mașinile sunt predictive, au caractere puternice - poți să te bizi pe ele.

Pe un cal nu te poți bizi la fel de mult ca pe o mașină. Un cal are o personalitate - azi nu are chef, în altă zi nu mai vrea să meargă așa cum ai vrea tu să meargă, iar în altă zi pur și simplu nu se clintește. Are un suflet. Nu te poți baza tot timpul de el. Dar o mașină nu are suflet. Este doar asamblată; nu are centru. Te duce pur și simplu unde vrei să te ducă. Chiar dacă vrei să sară de pe deal, o va face. Calul va spune: „Așteaptă! Dacă vrei să te sinucizi, poți să faci asta, dar eu nu accept. Tu poți să sari. Eu nu sar”. Dar mașina nu va spune nu, nu are suflet ca să spună nu. Nu spune niciodată da, nu spune niciodată nu. Uneori nici măcar mintea unui mare matematician pur și simplu nu va funcționa. Dar calculatorul continuă să funcționeze 24 de ore - zi și noapte, an după an nu se pune problema să nu funcționeze. O mașină are caracter, un caracter pe care te poți baza. Și asta tot încercăm și noi să facem. Prima oară am încercat să îl facem pe om o mașină; nu am reușit sută la sută, așa că încet, încet am început să inventăm mașini care să poată înlocui oamenii. Mai devreme sau mai târziu, oamenii vor fi înlocuiți peste tot. Mașinile vor face treaba mult mai bine, mult mai eficient, mai repede.

Un om are stări, pentru că un om are suflet. Pentru că un om are suflet, el poate să fie autentic doar dacă rămâne fără caracter. Ce vreau să spun când spun „fără caracter”? Vreau să spun că omul continuă să își lase în urmă trecutul. El nu trăiește în concordanță cu trecutul lui - de aceea el este

imprevizibil. Trăiește de la un moment la altul, trăiește în prezent. Se uită înjur și trăiește, vede ce este în jurul lui și trăiește, simte ceea ce este în jurul lui și trăiește. El nu are idei fixe despre cum să trăiască, are doar conștiință. Viața lui rămâne un flux constant. El are spontaneitate - la asta mă refer când spun că un om adevărat este fără caracter. El are spontaneitate. Răspunde. Dacă îi spui ceva, el răspunde la asta, nu repetă un clișeu. El îți răspunde ție - răspunde acestui moment, acestei întrebări, acestei situații. Nu răspunde unei alte situații, unei situații învățate deja. El îți răspunde ție, el privește înăuntrul tău. El nu reacționează, el răspunde. O reacție provine din trecut.

Un maestru zen a întrebat odată: „Care este secretul lui Buddha? Ce i-a dat lui Mahakashyapa când i-a dat floarea? De ce el a spus: «îi dăruiesc lui Mahakashyapa ceea ce nu am putut să dăruiesc nimănui altcuiva - pentru că alții pot înțelege doar cuvinte, iar Mahakashyapa poate să înțeleagă tăcerea?»?”

În acea zi, Buddha venise cu o floare de lotus în mână. Toți discipolii săi priveau și priveau, și erau îngrijorați și au devenit din ce în ce mai neliniștiți. El nu spunea nimic, privea lotusul... ca și cum ar fi uitat de întreaga adunare. Au trecut minute, a trecut o oră, și oamenii și-au pierdut astâmpărul. Și apoi Mahakashyapa a început să râdă. Buddha l-a chemat, i-a dat floarea și i-a spus: „Ceea ce pot dăru prin cuvinte, am dăruit altora. Ceea ce nu pot dăru prin cuvinte, îți dăruiesc ție, Mahakashyapa. Păstrează-o până când vei găsi un om care poate să primească mesajul în tăcere”.

Un maestru zen și-a întrebat discipolii: „Care era secretul? Ce a fost dăruit prin floarea de lotus? Ce s-a întâmplat în acel moment?” Un discipol s-a ridicat, a dansat și a ieșit afară, iar maestrul a spus: „Exact. Exact despre asta e vorba”.

Dar alt maestru din aceeași mănăstire a venit noaptea la maestrul acesta și a spus: „Nu ar trebui să accepți atât de repede, ai acceptat mult prea devreme. Sunt bănuitor”.

Așa că maestrul s-a dus la discipolul care dansase și căruia îi spusese: „Da, asta este”. Noaptea s-a dus acolo și a pus din nou întrebarea: „Ce i-a dat Buddha lui Mahakashyapa în floarea de lotus? Ce anume a înțeles Mahakashyapa când a zămbit? Ce a fost? Spune-mi răspunsul”.

Tânărul a dansat. Iar maestrul l-a lovit cu putere! El a spus: „E greșit, este absolut greșit!” Discipolul a zis: „Dar chiar în dimineața asta ai spus că este corect”.

Iar maestrul a spus: „Da. Dimineața era corect, noaptea este greșit. Tu repeți. De dimineață am crezut că este un răspuns. Acum știu că a fost o reacție”.

Răspunsul trebuie să se schimbe, dacă este vorba de un răspuns, de fiecare dată când este pusă întrebarea, întrebarea poate să fie aceeași, dar nimic altceva nu mai este la fel. Dimineața, când maestrul a întrebat, soarele răsărea, iar păsările cântau și adunarea... o mie de călugări erau în meditație - era o cu totul altă lume. Da, întrebarea era la fel, formularea lingvistică era la fel. Dar întregul se schimbase, structura întregului se schimbase. Noaptea este cu totul altceva, maestrul este singur în celula sa cu discipolul. Soarele nu mai este pe cer, iar păsările nu mai cântă și nu se mai vede nimeni altcineva. Maestrul s-a schimbat. În aceste câteva ore, râul a curs mai departe, a ajuns la noi pășuni, a intrat pe noi teritorii, întrebarea doar pare să fi rămas la fel. Dar discipolul a rămas fixat. El s-a gândit că știe răspunsul.

Nu, în viața reală nimeni nu știe răspunsurile. În viața reală trebuie să fii gata să răspunzi pe moment. În viața reală nu poți avea răspunsuri gata făcute, fixe, clișee. În viața reală trebuie să fii deschis. Acel discipol a ratat asta.

Un om fără caracter este un om care nu are răspunsuri, care nu are filosofie, care nu are o idee anume despre cum ar trebui să stea lucrurile. Oricum ar fi acestea, el rămâne deschis. El este o oglindă - reflectă.

N-ai văzut? Dacă stai înaintea oglinzii, dacă ești furios, oglinda reflectă chipul tău furios, dacă râzi, oglinda reflectă chipul tău surâzător. Dacă ești bătrân, oglinda reflectă vârsta ta înaintată, dacă ești tânăr,

oglindea reflectă tinerețea ta. Nu-i poți spune oglinzii: „Ieri m-ai reflectat râzând, azi de ce mă reflecti atât de furios și trist? Ce vrei să spui? Nu ești consecventă. Nu ai caracter! O să te dau afară din casă”.

-

Oglinda nu are caracter. Iar un om adevărat este precum o oglindă. Religia zen nu judecă, religia zen nu evaluează, religia zen nu impune nimănui un caracter. Fiindcă pentru a impune un caracter vei

avea nevoie de o evaluare - bun sau rău. Pentru a impune un caracter, va trebui să crezi liste de lucruri pe care ar trebui să le faci și pe care nu ar trebui să le faci, va trebui să dai porunci. Pentru a impune caracterul, ar trebui să fii un Moise - nu poți fi un Bodhidharma. Pentru a impune caracterul, va trebui să crezi frică și lăcomie. Altfel, cine te va asculta? Ar trebui să fi un B.F. Skinner și să tratezi oamenii precum pe șobolani - să îi dresezi, să îi pedepsești, să îi răsplătești, astfel încât să fie forțați să urmeze un anumit șablon. Asta ți s-a făcut și ție. Părinții tăi au făcut asta, educația care ți s-a dat a făcut asta, societatea ta, statul a făcut asta. Religia zen spune: acum este destul, ieși din asta. Termină cu aceste prostii, începe să fii tu însuși. Asta nu înseamnă că religia zen te lasă în haos. Nu, este chiar invers. În loc să îți dea un caracter și o conștiință care să manipuleze caracterul, zenul îți dă conștiință.

Diferența trebuie reținută. Toate celelalte religii îți dau conștiință. Zen îți dă conștiință. Conștiința înseamnă că ceva este bun și altceva e rău. Asta poți să faci, asta nu poți să faci. Conștiință înseamnă pur și simplu să fii o oglindă, să reflecti, să răspunzi. Răspunsul este bun, reacția este rea. Să fii responsabil nu înseamnă să urmezi anumite reguli, să fii responsabil înseamnă să fii capabil de răspuns.

Religia zen te face luminos dinăuntrul ființei. Nu este o impunere din exterior, nu este ceva cultivat din exterior; nu îți oferă o armură, un mecanism de apărare. Nu se preocupă de periferia ta, ci creează pur și simplu o lampă înăuntrul tău, fix în centrul tău. Și acea lumină continuă să crească™ și într-o zi întreaga ta personalitate este luminoasă.

Cum a apărut această atitudine zen, această abordare? S-a dezvoltat din meditație. Este piscul suprem al unei conștiințe meditative. Dacă meditezi, încetul cu încetul vei vedea - totul este bun, totul este așa cum ar trebui să fie. Apare tathata, „astfelitatea”. Atunci, dacă vezi un hoț nu te gândești că el ar trebui să se transforme - pur și simplu răspunzi. Atunci nu crezi că el este rău. Și când nu crezi despre un om că el este rău, diabolic, tu crezi o posibilitate pentru ca acel om să se transforme. Accepti omul așa cum este el. Și transformarea are loc prin acea acceptare.

Ai văzut cum se întâmplă asta și în viața ta? Ori de câte ori cineva te acceptă complet, necondiționat, tu începi să te schimbi. Acceptarea acelei persoane îți dă un asemenea curaj... Când este cineva care te iubește pur și simplu așa cum ești, nu ai văzut că are loc miracolul că ceva se schimbă, începe imediat să se schimbe? Simpla acceptare, faptul că ești iubit așa cum ești - nu se așteaptă nimic de la tine - îți dă suflet, te face să fii integrat, te face încrezător, îți dă încredere. Te face să simți că ești. Că nu trebuie să îndeplinești așteptări, că poți să fii, că ființa ta originală este respectată.

Chiar dacă poți să găsești o singură persoană care te respectă în întregime - pentru că orice judecare a cuiva este lipsă de respect care te acceptă așa cum ești, care nu cere nimic de la tine, care îți spune: „Fii așa cum ești, fii tu însuși în mod autentic. Te iubesc pe tine, nu ceea ce faci tu. Te iubesc așa cum ești în sinea ta, în cel mai adânc miez al tău; nu mă preocupă periferia și hainele tale. Iubesc ființa ta, nu ceea ce ai. Nu sunt preocupat de ceea ce ai, sunt preocupat de un singur lucru, ceea ce ești. Și ești o ființă incredibil de frumoasă...” Această este dragostea. De aceea dragostea hrănește atât de mult. Dacă poți găsi o femeie sau un bărbat care pur și simplu te iubește - pentru nici un alt motiv, doar de dragul de a te iubi -, iubirea transformă. Brusc, devii altă persoană, una care nu ai mai fost până acum. Brusc, dispar toată tristețea și toată monotonia. Brusc, descoperi că faci pași de dans, iar inima îți cântă. Începi să te miști diferit - apare o grație.

Urmărește: ori de câte ori cineva te iubește, simplul fenomen al iubirii este suficient. Răceala ta dispare, începi să te încălzești. Inima ta nu mai este indiferentă față de lume. Te uiți mai des la flori, privești cerul mai des - cerul are un mesaj... pentru că o femeie a privit în ochii tăi, sau un bărbat a privit în ochii tăi și te-a acceptat complet, fără nici o așteptare. Dar asta nu durează, pentru că oamenii sunt foarte nătângi. Această lună de miere dispare, mai devreme sau mai târziu - o săptămână, două săptămâni, cel mult trei săptămâni. Mai devreme sau mai târziu, femeia începe să aibă așteptări și bărbatul începe să aibă așteptări, să faci asta, să nu faci asta. Și din nou ești tras înapoi, nu mai ești în cer. Ești împovărat din nou, dragostea a dispărut. Acum femeia devine mai interesată de poșeta ei. Acum bărbatul devine mai interesat de mâncarea sa. Aranjarea familiei, aranjarea casei și o mie de detalii - dar nu mai sunt acordați unul la ființa celuilalt.

Dacă acea armonie persistă, atunci totul este în regulă. Poți continua să faci o mie de lucruri, că nu tulburi nimic. Dar acea armonie se pierde, începeți să considerați că îl meritați de la sine pe celălalt. În acele trei săptămâni v-ați etichetat unul pe celălalt. În ziua în care etichetarea este completă, luna de miere a luat sfârșit.

Religia zen crede în dragoste. Nu crede în reguli, regulamente. Nu crede în altă disciplină exterioară, crede în cea interioară. Aceasta provine din dragoste, provine din respect, din încredere. Când meditezi, începi să capeți încredere în existență. Observă diferența: dacă întrebi un creștin sau un hindus, încrederea este prima cerință. El spune să te încrezi în existență și atunci vei ști ce este Dumnezeu. În religia zen, aceasta nu este prima cerință. Religia zen spune să meditezi. Din meditație apare încrederea, iar încrederea face ca existența să fie divină. Apare tathata, apare „astfelitatea”. Cum poți să continui să condamni, dacă știi că totul este dumnezeiesc? Așa-numiții vedatini din India spun că totul este Brahma - dar continuă să condamne. Ei continuă să spună că unul este păcătos și altul este sfânt și că sfântul se va duce în rai și păcătosul va ajunge în iad. Asta pare absurd, dacă totul este Brahma, totul este Dumnezeu. Atunci cum poți fi un păcătos? Atunci Dumnezeu este păcătos în tine. Cum poate Dumnezeu să ajungă în iad?

Zenul spune că în ziua în care vei ști că totul este divin, vei ști că totul este Dumnezeu. Și ei nu folosesc deloc cuvântul „dumnezeu” - pentru că celelalte religii au corupt cuvântul atât de tare, l-au contaminat, l-au poluat, l-au otrăvit. Ei nu folosesc cuvântul „dumnezeu”. Când meditezi și încet, încet începi să vezi lucrurile așa cum sunt ele și începi să te încrezi și să respecti lucrurile așa cum sunt ele, apare încrederea. Acea încredere este tathata - „astfelitatea”.

Tathata conduce spre o viziune de interconectivitate a existenței. Atunci întregul univers este o singură unitate, care funcționează organic, unitar. Au un cuvânt anume pentru asta, i se spune „jiji muge hokkai” - când ajungi să știi că întreaga existență este unitară, că este un univers, nu un univers multiplu, că toate lucrurile sunt unite între ele, că păcătoșii și sfinții fac parte dintr-o singură rețea, nu sunt separați, că binele și răul sunt unite împreună. La fel cum întunericul și lumina sunt unite împreună, la fel cum moartea și viața sunt unite împreună, la fel și binele și răul.

Totul este interconectat. Este o rețea, un șablon frumos.

Ascultă aceste cuvinte ale lui Berenson: „Era o dimineață de vară timpurie. Peste arborii de lămâi strălucea și tremura o ceață argintie. Aerul era încărcat de o mângâiere. Îmi aduc aminte... că m-am suit pe un buștean și brusc m-am simțit cufundat în tot. Nu i-am spus așa. În acea stare mentală nu exista nici un cuvânt. Nu era nici măcar un sentiment. Nu aveam nevoie de cuvinte. Totul și cu mine eram o singură ființă. Era pur și simplu acolo, o binecuvântare”.

Tathata înseamnă să ajungi la un moment în care brusc înțelegi că existența este una singură, interconectată, un dans la unison, o orchestră. Și este nevoie de tot - este nevoie de rău la fel de mult pe cât este nevoie de bine. Doar Iisus nu este suficient, este nevoie și de Iuda. Fără Iuda, Iisus nu ar fi atât de bogat. Dacă îl excluzi pe Iuda din Biblie, aceasta pierde foarte mult. Dacă îl excluzi pe Iuda din Biblie, unde este Iisus? Ce este Iisus? Iuda oferă contrast, el creează contextul. El devine norul întunecat în care Iisus devine raza de lumină. Fără nori întunecați nu există raze de lumină. Iisus trebuie să îi fie recunoscător lui Iuda. Și nu este o întâmplare că atunci când a spălat picioarele discipolilor săi, a spălat mai întâi picioarele lui Iuda. Apoi, când își lua rămas-bun, el l-a îmbrățișat pe Iuda mai mult decât pe oricare altul, l-a sărutat pe Iuda mai mult decât pe oricare altul. El era discipolul său cel mai remarcabil.

Acum, acesta este un mister din spatele unui mister. Sunt zvonuri în cercurile esoterice, de-a lungul veacurilor, potrivit cărora toate astea au fost plănuit chiar de Iisus. Gurdjieff credea asta foarte mult. Și există posibilitatea ca Iuda pur și simplu să fi urmat ordinele lui Iisus - să îl trădeze, să se ducă și să îl vândă dușmanilor săi. Și asta pare mai logic. Pentru că oricât de rău ar fi fost Iuda, să îl vândă pe Iisus pentru doar treizeci de arginți?... pare cam exagerat. Iuda fusese alături de Iisus multă vreme și era cel mai inteligent discipol dintre toți. El era singurul educat, era singurul care putea fi numit un intelectual. De fapt, știa mai multe lucruri chiar decât Iisus. El era expertul din preajma lui Iisus.

Pare exagerat, să îl vândă pe Iisus pentru doar treizeci de monede de argint. Și știi ce s-a întâmplat? Când Iisus a fost răstignit, Iuda s-a sinucis - a doua zi. Creștinii nu vorbesc despre asta prea des, dar

trebuie să se vorbească despre asta. De ce s-a sinucis? Munca lui era terminată - el trebuia să își urmeze maestrul. Un om care își poate vinde maestrul pentru treizeci de monede de argint, îți poți imagina ca el să se simtă atât de vinovat încât să se sinucidă? Imposibil. De ce să se deranjeze? Nu, el a urmat pur și simplu un ordin al maestrului său. El nu putea să refuze - asta făcea parte din abandonul lui. El a trebuit să spună da. Maestrului nu i se poate spune nu. Era planificat. Există un motiv în toate acestea: numai prin răstignire mesajul lui Iisus a supraviețuit în lume. Fără crucificare nu ar mai fi existat creștinătatea. De aceea eu numesc creștinătatea „crucinătatea”. Nu este creștinătate - pentru că Hristos singur nu era de ajuns, a fost nevoie și de cruce ca să se întâmple.

Când vezi relațiile dintre lucruri, atunci Iuda devine o componentă a jocului care este Iisus. Atunci răul este o parte a binelui. Atunci Diavolul este nimic altceva decât un înger de-al lui Dumnezeu - și nu îl numesc un înger căzut. Poate unul cu o misiune importantă în lume, trimis de Dumnezeu însuși - poate cel mai apropiat discipol al său.

Cuvântul „diavol” provine din aceeași rădăcină ca „divin”. Asta indică ceva. Da, și Diavolul este divin. Sasaki relatează:

Atunci când profesorul meu vorbea cu mine despre asta, el spunea: „Acum gândește-te la tine. Tu crezi

că ești o ființă separată, o insulă. Dar nu ești. Fără tatăl și mama ta nu ai exista. Fără tații și mamele lor, ei nu ar fi existat și nici tu nu ai fi existat”.

Și tot așa mai departe - poți continua până la începuturile începutului. Poți continua să mergi înapoi și vei afla că tot ce s-a întâmplat în existență până acum a trebuit să se întâmple pentru ca tu să exiști. Altfel nu ai fi existat. Ești interconectat cu tot restul. Ești doar o mică parte dintr-un lanț lung, infinit. Tot ceea ce există este implicat în tine, tot ceea ce a fost este implicat în tine. În acest moment, tu ești apogeul a tot ceea ce a fost înaintea ta. În tine există tot trecutul. Dar lucrurile nu se opresc aici. Din tine vor apărea copiii tăi și copiii copiilor lor... și tot așa, mai departe.

Din acțiunile tale vor decurge acțiuni rezultante și din acestea, alte rezultate și din alte rezultate, alte acțiuni. Tu vei dispărea, dar tot ceea ce faci tu va continua. Va avea reverberații, peste secole, până la capăt.

Așadar, în tine este implicat tot trecutul, și de asemenea tot viitorul. În acest moment, trecutul și viitorul se întâlnesc în tine, la infinit, în ambele direcții. Tu deții în tine sămânța din care va apărea viitorul, la fel de mult cum, în acest moment, tu cuprinzi în tine tot trecutul. Deci, cuprinzi în tine și tot viitorul. Acest moment este totul, tu ești totul. Pentru că întregul este implicat în tine. Întregul se intersectează în tine.

Se spune că atunci când atingi un fir de iarbă, ai atins toate stelele. Pentru că totul este implicat în tot restul, totul este înăuntrul a tot restul.

Zenul numește această implicare a totului în fiecare din părțile sale jiji muge hokkai. Este o ilustrare prin intermediul conceptului de rețea universală. În India, rețeaua este numită „Rețeaua Indrei”, o rețea mare care se întinde prin tot universul, reprezentând vertical timpul și orizontal spațiul. În fiecare punct unde firele rețelei se ating unul de altul se află o mărgea de cristal, simbolul unei singure existențe. Fiecare mărgea de cristal reflectă pe suprafața ei nu doar fiecare altă mărgea din rețea, ci fiecare reflexie a fiecărei alte reflexii a fiecărei mărgeli pe fiecare altă mărgea individuală. Reflexii nenumărate, nesfârșite ale unora în altele - aceasta se numește jiji muge hokkai.

Când Gautama Buddha a ținut în mână floarea de lotus, el arăta acest jiji muge hokkai. Mahakashyapa a înțeles asta. Acesta era mesajul - că în acest mic lotus, totul este implicat: tot trecutul, tot viitorul, toate dimensiunile sunt implicate. În acest mic lotus, totul a înflorit, și tot ceea ce va înflori vreodată e cuprins în acea mică floare de lotus. Mahakashyapa a râs, el a înțeles mesajul: jiji muge hokkai. De aceea floarea i-a fost dăruită lui Mahakashyapa, ca simbol al transmiterii dincolo de cuvinte.

De aici compasiunea budistă pentru tot și recunoștința pentru tot și respectul pentru tot - pentru că totul este interconectat. Acum această poveste zen:

Intr-o seară, când Shichiri Kojun recita câteva sutre, un hoț înarmat cu o sabie ascuțită intră, cerând bani în schimbul vieții.

Shichiri îi spuse: „Nu mă deranja. Poți găsi bani în sertarul de acolo“. Apoi reveni la sutrele lui.

Fără condamnare, fără judecată. Simpla acceptare, ca și cum ar fi intrat o adiere de vânt, nu un hoț. Nici măcar o schimbare subtilă în ochii lui, ca și cum ar fi intrat un prieten, nu un hoț. Nici o schimbare în atitudinea lui. El spune: „Nu mă deranja. Poți găsi bani în sertarul de acolo. Nu vezi că îmi recit sutrele? Cel puțin ar trebui să fii respectuos, să nu deranjezi un om care își recită sutrele pentru un lucru atât de neghiob ca banii. Du-te și găsește-i singur! Și nu mă deranja.“

Observi că el nu este împotriva hoțului pentru că a venit să fure. El nu este împotriva hoțului pentru că umblă după bani, e obsedat de bani - nu, nimic din toate acestea. O acceptare simplă: lucrurile sunt așa cum sunt. Și, cine știe? Acesta este felul în care el TREBUIE să fie. Și de ce să îl condamn eu? Cine sunt eu? Dacă el poate să fie suficient de bun și să nu mă deranjeze, asta este suficient, este mai mult decât suficient, nu mă pot aștepta la mai mult din partea altcuiva. Așa că nu mă deranja.

La scurt timp după aceea, se opri și strigă: „Nu lua chiar tot, că mai am nevoie de ceva bani mâine, pentru niște taxe de plătit“.

Sesizezi ideea - foarte prietenos. Nu este nici urmă de dușmănie. Și pentru că nu este nici urmă de dușmănie, nu există frică. Pentru că nu este condamnare, ci doar un respect foarte profund, el poate avea încredere că hoțul va pleca. Atunci când dăruiești cu toată inima, poți avea încredere - chiar și cel mai rău om va respecta cel puțin respectul tău față de el. Va respecta, poți avea încredere. Atunci când ai încredere în cineva, atunci când nu îl judeci și nu îl condamni, poți avea încredere că el se va încrede în tine. El a spus pur și simplu: „Nu lua chiar tot, că mai am nevoie de ceva bani mâine, pentru niște taxe de plătit“.

Intrusul adună majoritatea banilor și dădu să plece. „Mulțumește unei persoane când primești un cadou...“

Vezi compasiunea omului. El nu denumeste asta furt, el spune: „Mulțumește unei persoane când primești un cadou“. El transformă, viziunea lui este complet diferită. Nu vrea ca acest om să se simtă vinovat; compasiunea lui este imensă. Altfel, mai târziu el va începe să se simtă vinovat. Era inevitabil să se simtă vinovat - fura de la un biet călugăr, un biet cerșetor, care nu avea nici el prea mult, fura de la un om care era atât de dispus să dăruiască, care îl accepta atât de complet - acest om avea să se simtă vinovat, avea să înceapă să se căiască. Ajuns acasă, nu ar fi putut să doarmă. Poate că s-ar fi întors dimineața pentru a fi iertat.

Nu, asta n-ar fi bine. Zenul nu vrea să creeze vină în nici un fel. Tocmai asta este religia zen, o religie care nu creează vină. O religie poate fi creată foarte ușor cu vină, asta au făcut celelalte religii. Dar când crezi vină, ai creat ceva mult mai rău decât ceea ce voiai să vindec. Religia zen nu creează nici un fel de vină, are mare grijă să nu stârneasă vină în nimeni.

Acum el spune: „Mulțumește unei persoane când primești un cadou. Acesta este un dar! Nici măcar atât nu știi? Eu ți-i dăruiesc - tu nu îi furi de la mine“. Ce diferență! Este același lucru.

Asta spune religia zen: dăruiește în loc să îți fie luat. Și aceasta este viziunea totală despre viață. Înainte să vină moartea, dăruiește totul pentru ca moartea să nu se simtă vinovată. Dăruiește-ți viața morții, ca pe un dar. Aceasta este renunțarea zenului. Este complet diferită de renunțarea hindusă sau catolică - ele dau pentru a primi. Religia zen dăruiește pentru a nu crea vină niciunde în lume, pentru a nu lăsa în urmă nici un fel de vină.

Omul îi mulțumi și plecă. După câteva zile, hoțul fu prins și mărturisit, printre altele, furtul din casa lui Shichiri. Când Shichiri fu adus ca martor, acesta zise: „Acest om nu este un hoț, cel puțin în ceea ce mă privește. I-am dat bani și mi-a mulțumit pentru ei“.

Sesizezi ideea? Cât de respectuos! Ce respect imens! Cât respect necondiționat față de un om - față de un hoț!

Dacă Shichiri ar fi fost un sfânt creștin, el l-ar fi amenințat pe om să fie gata să sufere în iad - în iad pentru totdeauna. Dacă ar fi fost un sfânt hindus, el i-ar fi predicat o lecție lungă despre cum să nu furi și l-ar fi lăsat cu spaima că va fi aruncat în focurile iadului. I-ar fi ilustrat o imagine de coșmar a iadului și i-ar fi predicat despre inutilitatea banilor.

Iată: maestrul zen nu spune nimic despre inutilitatea banilor. De fapt, el spune în schimb: „Lasă niște bani și pentru mine, o să am nevoie de ei de dimineață“. Banii există pentru un scop. Nu trebuie să fii

obsedat, nici pentru ei, nici împotriva lor. Bani au un scop utilitar. Nu e nevoie să trăiești doar pentru bani și nu trebuie să fii nici împotriva banilor. Sunt doar utili. Aceasta este atitudinea mea față de bani: banii trebuie să fie folosiți, reprezintă un instrument.

În lumea religiei banii sunt foarte condamnați - oamenii religioși se tem foarte mult de bani. Acea frică este nimic altceva decât lăcomia inversată. Este aceeași lăcomie cea care acum a devenit teamă. Dacă te duci la un sfânt hindus cu bani în mână, el va închide ochii, nu va privi banii. Așa o frică de bani? De ce ar trebui să închizi ochii? El va continua să spună că banii sunt mizerie - dar el nu închide niciodată ochii atunci când privește mizeria. Acest lucru este foarte illogic. De fapt, dacă banii sunt mizerie, el ar trebui să își țină ochii închiși 24 de ore, pentru că mizeria este peste tot. Bani sunt mizerie? Atunci de ce atâta teamă de mizerie? Care este frica? Religia zen are o abordare complet diferită, una fundamentală. Maestrul nu spune că banii sunt mizerie și că nu ar trebui să cauți banii altor oameni. Ce legătură au banii cu oamenii? Bani nu sunt ai nimănui. Așa că să spui cuiva că este un hoț înseamnă a crede în proprietatea privată, înseamnă a crede că cineva este îndreptățit să îi aibă și cineva nu este, cineva are dreptul de a-i avea și altcineva nu are acest drept.

Furtul este condamnat din cauza gândirii capitaliste din lume, este parte a gândirii capitaliste. Gândirea capitalistă spune că banii aparțin cuiva - există un proprietar de drept și nimeni nu ar trebui să-i ia.

Dar religia zen spune că nimic nu aparține nimănui, nimeni nu este proprietarul de drept. Cum poți să deții această lume? Vii pe lume cu mâinile goale, pleci din ea cu mâinile goale - nu o poți deține. Nimeni nu o deține,

o folosim. Și suntem cu toții aici pentru a o folosi. Acesta este mesajul: „la banii! Dar lasă puțin și pentru mine. Și eu sunt aici pentru a-i folosi, la fel cum și tu ești aici pentru a-i folosi”.

O atitudine atât de practică și de empirică! Și atât de eliberată de bani! Iar la tribunal, el spune: „Acest om nu este un hoț...”, el a transformat hoțul în prieten. El spune: „... cel puțin în ceea ce mă privește. Nu știu despre alții - de unde să știu despre alții? Atât știu: eu i-am dat banii și el mi-a mulțumit pentru ei. S-a terminat, socotelile sunt încheiate. El nu îmi mai datorează nimic. Mi-a mulțumit pentru ei - ce altceva ar mai putea să facă?”

Cel mult putem să mulțumim. Putem să mulțumim existenței pentru tot ceea ce ne-a dat ea - ce altceva putem face?

După ce-și ispăși zilele de închisoare, omul merse la Shichiri și deveni discipolul lui.

Ce altceva poți face cu un om ca Shichiri? Trebuie să devii discipolul său. El a transformat un hoț într-un san-nyasin. Aceasta este alchimia unui maestru, el nu ratează nici o oportunitate. Orice oportunitate ar exista, el o folosește - chiar și dacă un hoț vine la maestru, el se va întoarce un sannyasin.

Să intri în contact cu un maestru înseamnă să fii transformat. Poate că ai venit pentru altceva, poate că nu ai venit deloc pentru maestru - hoțul nu venise acolo pentru maestru. De fapt, dacă el ar fi știut că în acea colibă locuiește un maestru, nu ar fi îndrăznit deloc. El venise doar pentru bani. Și a dat peste maestru din întâmplare.

238

Dar chiar și dacă întâlnești din întâmplare un Buddha, asta te va schimba profund. Nu vei mai fi același om.

Mulți dintre voi sunteți aici din întâmplare. Voi nu m-ați căutat, n-ați cercetat ca să mă găsiți. Dintr-o mie și una de întâmplări ați ajuns aici. Dar devine din ce în ce mai greu să plecați.

Un maestru nu predică, el nu spune niciodată ce ar trebui făcut. Bodhidharma spune că religia zen nu are nimic de spus, dar că religia zen are multe de arătat. Acest maestru i-a arătat calea acestui hoț. El l-a schimbat pe acest om și l-a schimbat cu multă pricepere. El trebuie să fi fost un mare chirurg - a operat inima acestui om» și nu s-a auzit nici un sunet. A distrus complet acest om și l-a creat din nou. Iar omul nici nu era conștient de ceea ce se întâmplase. Acesta este miracolul unui maestru.

O sutră zen spune: „Omul care înțelege nu respinge greșeala”. Când am citit asta, inima mea a dansat. Recită această sutră în străfundul inimii tale: omul care înțelege nu respinge greșeala.

Iar alt maestru, comentând despre sutră - numele lui era Ohasama -, a spus: „Adevărul nu are nevoie să fie căutat mai întâi, pentru că este prezent peste tot, chiar și în greșeală. Cel care respinge greșeala respinge adevărul”.

Sunt uimitori acești oameni! Cel care respinge greșeala respinge adevărul. Vezi frumusețea aici? Punctul de vedere radical și revoluționar? Shichiri nu a respins omul pentru că era un hoț, el nu respinge omul din cauza greșelii sale - pentru că în spatele acelei greșeli este o existență divină, un Dumnezeu. Dacă respingi greșeala,

îl respingi și pe Dumnezeu. Dacă respingi greșeala, respingi și adevărul care este ascuns în spatele ei. El acceptă greșeala ca să accepte adevărul. Odată ce adevărul apare, este acceptat, se răspândește, greșeala va dispărea de la sine. Nu trebuie să te lupți cu întunericul, acesta este sensul. Aprinde pur și simplu o lumânare. Maestrul a aprins lumânarea în om.

Exact la fel, dar puțin mai mult zen, este o altă poveste despre un alt maestru - aproape la fel, dar încă și mai zen.

Pe la miezul nopții, când maestrul Taigan scria o scrisoare, în camera lui a intrat un hoț cu o sabie mare scoasă din teacă. Uitându-se la hoț, maestrul a întrebat: „Ce vrei, banii sau viața mea?”

Acum, asta se apropie și mai mult de spiritul religiei zen, el nu îi dă hoțului ocazia să spună nimic. Shichiri cel puțin i-a dat o șansă; în cazul lui Shichiri, hoțul a întrebat: Un hoț înarmat cu o sabie ascuțită intră, cerând bani în schimbul vieții. Taigan a îmbunătățit aici. Poate că Taigan a urmat mai târziu, el trebuie să fi întâlnit povestea lui Shichiri. El nu îi dă nici măcar acea oportunitate hoțului, îl întreabă el pe hoț ce dorește, banii sau viața lui. Ambele sunt irelevante - poți lua orice ai nevoie. Este alegerea ta.

„Am venit pentru bani”, a răspuns hoțul, puțin speriat.

Acest om - el nu a mai întâlnit un asemenea dragon - spune: „Ce dorești? Banii sau viața mea?” Și el este gata să dăruiască: „Poți alege”. Fără condamnare, nimic de genul acesta. Chiar dacă el ar fi ales viața lui, Taigan i-ar fi dăruit-o. Tot ceea ce trebuie luat oricum, este mai bine să fie dăruit. Intr-o bună zi va dispărea și viața - așa că de ce să îți faci griji în privința asta? Moartea vine, lasă-l pe acest hoț să se bucure o clipă.

„Am venit pentru bani”, a răspuns hoțul, puțin speriat.

Maestrul și-a scos punga și i-a dat-o omului, zicând: „Poftim!” Apoi s-a întors la scrisoarea lui ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Hoțul a început să se simtă stânjenit și a plecat din cameră, uimit.

Mei! la ascultă!”, a strigat maestrul.

Hoțul s-a dat înapoi, cutremurat. „De ce nu închizi ușa?”, i-a zis maestrul.

Peste câteva zile, hoțul a fost prins de poliție și a spus: „Am jefuit ani de zile, dar nu am fost niciodată mai înspăimântat ca atunci când maestrul acela budist a strigat după mine: «Hei! la ascultă!» Încă mai tremur.

„Acel om este foarte periculos și nu am putut să îl uit. Și în ziua în care voi fi eliberat din închisoare, mă voi duce la acel om. Nu am mai întâlnit niciodată un asemenea om -deo asemenea calitate! Eu aveam în mână sabia scoasă din teacă, dar asta nu era nimic. El este o sabie scoasă din teacă.”

Doar aceste cuvinte: Mei! la ascultă!” și hoțul a spus: „încă mai tremur”.

Când te apropii de un maestru, el te va ucide. Cum poți ucide un maestru? Chiar dacă ești cu sabia scoasă, nu poți ucide un maestru, maestrul te va ucide pe tine. Iar el te ucide într-un mod atât de subtil, încât nu îți dai

241

niciodată seama că ai fost ucis. Devii conștient numai când renaști. Brusc, într-o bună zi, nu mai ești la fel. Brusc, într-o bună zi, vechiul tău sine a dispărut. Brusc, într-o zi, totul este proaspăt și nou - păsările cântă și în tine cresc frunze noi. Râul cândva stagnant curge din nou, tu te miști spre ocean.

Altă poveste:

Un maestru zen a fost trimis la închisoare de mai multe ori...

Acum un pas mai departe! Acești maeștri zen sunt oameni foarte excentrici, oameni nebuni - dar ei fac lucruri minunate. „Un maestru zen a fost trimis la închisoare de mai multe ori.” Acum, este una să

ierți un hoț, este una să nu crezi că el este rău, dar este cu totul alta să ajungi chiar tu la închisoare. Și nu doar o dată, ci de mai multe ori - pentru că fura mici lucruri de la vecinii săi. Iar vecinii săi știau și erau nedumeriți: de ce fură acest om? Și lucruri foarte mărunte. Dar în clipa în care ieșea din închisoare el fura din nou și ajungea din nou să fie închis. Până și judecătorii erau îngrijorați. Dar ei au trebuit să îl trimită la închisoare, pentru că el mărturisea. Nu spunea niciodată că nu furase.

Intr-un final, vecinii s-au adunat și au spus:

„Domnule, nu mai fura. Îmbătrânești, și noi suntem pregătiți să îți oferim orice îți trebuie - să îți împlinim toate necesitățile tale. oricare ar fi acestea. Oprește-te! Suntem foarte îngrijorați și suntem foarte triști. De ce continui să faci asta?”

242

Iar bătrânul a râs. Și a spus: „Eu fur ca să fiu cu prizonierii și să le aduc mesajul lăuntric. Pe ei cine îi va ajuta? Afară, pentru voi, prizonierii de aici, sunt mulți maeștri. Dar în închisoare nu este nici un maestru. Cine îi va ajuta, spuneți-mi voi mie? Acesta este felul meu de a intra acolo și de a-i ajuta pe acești oameni. Așa că atunci când pedeapsa mea este ispășită și sunt dat afară, trebuie să fur ceva și să intru la loc. Am să continui să fac asta. Și am descoperit că acolo în închisoare sunt suflete foarte frumoase, foarte inocente - uneori mult mai inocente...”

S-a întâmplat odată ca unul dintre prietenii mei să devină guvernatorul unui stat din India, iar el mi-a permis să merg în închisorile din statul lui. Am mers ani de zile și am fost surprins. Oamenii care sunt în închisori sunt mult mai inocenți decât politicienii, decât oamenii bogați, decât așa-numiții sfinți. Știu aproape toți sfinții din India. Ei sunt mai vicleni. Am descoperit în infractori suflete atât de inocente... Pot să înțeleg ideea acestui bătrân maestru zen - de a fura, de a fi prins și de a le aduce mesajul: „Eu fur ca să fiu cu prizonierii și ca să le aduc mesajul lăuntric”.

Religia zen nu are un sistem de valori. Religia zen aduce un singur lucru în această lume, iar acel lucru este înțelegerea, conștiința. Prin conștiință apare inocența. Iar inocența este atât inocența binelui, cât și inocența răului. Inocența este inocență pur și simplu - nu cunoaște distincții.

Ultima poveste. Este despre Ryokan - el iubea mult copiii. După cum este de așteptat din partea unui asemenea personaj, el însuși era un copil. El era copilul de care vorbește Iisus. Era atât de inocent, încât era aproape de necrezut că un om poate fi atât de inocent. El nu avea viclenie, șiretenie. Era atât de inocent, încât oamenii credeau că este puțin nebun.

Lui Ryokan îi plăcea să se joace cu copiii. El se juca de-a v-ați ascunselea, se juca tamari și handbal. Într-o seară, era rândul lui să se ascundă și el s-a ascuns bine sub un balot de paie, în câmp. Se întunecase, iar copiii, neputând să îl găsească, au plecat de pe câmp.

În dimineața următoare, devreme, a venit un agricultor și a trebuit să mute balotul de paie ca să își înceapă munca. Găsindu-l acolo pe Ryokan, el a exclamat: „O, Ryokan-sama! Ce faci aici?”

Maestrul a răspuns: „Taci! Nu vorbi așa tare, mă vor găsi copiii”.

El a așteptat acolo, sub paie, toată noaptea, să vină copiii! Atât de inocentă este religia zen, și această inocență este divină. Această inocență nu cunoaște deosebirea dintre bine și rău, nu cunoaște diferența dintre această lume și altă lume, nu cunoaște diferența dintre asta și cealaltă. O astfel de inocență este ceea ce este „astfelitatea”.

Iar această „astfelitate” este nucleul cel mai profund al religiozității.

Pentru informații suplimentare, vizitați:

www.OSHO.com

OSHO*

un website cuprinzător în mai multe limbi, care include o revistă, OSHO Books, OSHO TALKS în format audio și video, arhiva de texte OSHO Library în engleză și în hindi și informații detaliate despre Meditațiile OSHO.

Veți găsi și programul OSHO Multiversity și informații despre Stațiunea Internațională de Meditație OSHO.

Website-uri:

<http://OSHO.com/AllAboutOSHO>

<http://OSHO.com/Resort>

<http://OSHO.com/Shop>

<http://www.youtube.com/OSHOinternational>

<http://www.Twitter.com/OSHO>

<http://www.facebook.com/pages/OSHO.International>

Pentru a contacta Osho International Foundation: www.osho.com/oshointernational,
oshointernational@oshointernational.com

Osho sfidează orice categorizare. Miile sale de discursuri acoperă totul, de la căutarea individuală a sensului vieții la cele mai importante probleme sociale și politice cu care se confruntă societatea de astăzi. Cărțile lui Osho nu sunt scrise, ci sunt transcrise din înregistrări audio și video ale unor discursuri improvizate adresate unui public internațional. După cum spune el: „Așadar, ține minte: orice spun nu e doar pentru tine... vorbesc și pentru generațiile viitoare”. Osho a fost descris de Sunday Times din Londra drept unul dintre cei „1 000 de creatori ai secolului XX”, iar de către autorul american Tom Robbins drept „cel mai periculos om de la Iisus Hristos încoace”. Sunday Mid-day (India) l-a selectat pe Osho drept una dintre cele zece persoane - alături de Gandhi, Nehru și Buddha - care au schimbat destinul Indiei.

Osho a spus despre opera lui că ajută la crearea condițiilor pentru apariția unui tip nou de ființă umană. El a caracterizat adesea această nouă ființă umană ca fiind

„Zorba Buddha” - capabilă de a se bucura atât de plăcerile lumești, precum Zorba Grecul, cât și de seninătatea tăcută a unui Gautama Buddha. Ceea ce trece ca un fir călăuzitor prin toate aspectele discursurilor și meditațiilor lui Osho este o viziune ce include atât înțelepciunea fără vârstă a tuturor secolelor trecute, cât și potențialul cel mai înalt al științei și tehnologiei de astăzi (și de mâine).

Osho este cunoscut pentru contribuția lui revoluționară la știința transformării de sine, cu o abordare a meditației ce recunoaște ritmul accelerat al vieții contemporane. Meditațiile sale active OSHO, unice, sunt concepute ca mai întâi să elibereze stresul acumulat al minții și al trupului, astfel încât să devină mai ușor să experimentezi starea de liniște și de relaxare lipsită de gânduri în viața obișnuită.

Sunt disponibile două lucrări autobiografice ale

autorului:

- *Autobiography of a Spiritually Incorrect Mystic* (trad. rom.: *Autobiografia unui mistic nonconformist*, Editura Mix, 2011)
- *Glimpses of a Golden Childhood* (trad. rom.: *Amintiri dintr-o copilărie de aur*, Editura Mix, 2012)

Stațiunea de Meditație Osho

« r

STAȚIUNEA INTERNAȚIONALĂ DE MEDITAȚIE OSHO

Localizare: Situată la aproximativ 161 de kilometri la sud-est de Mumbai, în orașul modern înfloritor Pune, India, Stațiunea Internațională de Meditație Osho este o destinație de vacanță și nu numai. Stațiunea de Meditație se întinde pe mai bine de 16 hectare de grădini spectaculoase, într-o zonă rezidențială superbă. Înconjurată de copaci.

Meditații OSHO: Un program de meditații pentru întreaga zi, pentru fiecare tip de persoană, include metode tradiționale și revoluționare, și în special OSHO Active Meditations™. Meditațiile au loc în probabil cea mai mare sală de meditații din lume, Osho Auditorium.

Multidiversitate OSHO: Sesiunile individuale, cursurile și seminariile acoperă toate domeniile, de la arte la tratamente holistice de sănătate, transformare personală, relații și etape de tranziție în viață, transformarea meditației într-un stil de viață pentru viață și muncă, științe ezoterice și abordarea „zen” a sportului și recreerii. Secretul succesului Multidiversității OSHO rezidă în faptul că toate programele sale sunt combinate cu meditația, susținând înțelegerea faptului că ființele umane sunt mult mai mult decât suma părților lor.

Basho Spa OSHO: Luxosul Basho Spa oferă bazine de înot în aer liber, pentru relaxare, înconjurată de copaci și vegetație tropicală. Jacuzzi într-un stil unic, spațioase, saune, săli de gimnastică, terenuri de tenis... efectul lor este sporit de situarea într-o zonă de o frumusețe uluitoare.

Bucătăria: O varietate de diferite spații pentru servit masa oferă mâncăruri vegetariene occidentale, asiatice și indiene delicioase - majoritatea fiind organice, produse special pentru stațiunea de meditație. Pâinea și prăjiturile sunt făcute în brutăria proprie a stațiunii.

Viața de noapte: Seara, există numeroase evenimente dintre care să alegi - dansul situându-se în fruntea listei! Alte activități includ meditații sub cerul liber în nopțile cu lună plină, spectacole de varietăți, concerte și meditații pentru viața de zi cu zi. Sau poți doar să te bucuri întâlnind diferite persoane la Piaza Cafe ori plimbându-te în liniștea nopții prin parcurile din împrejurimile de vis.

Facilități: Poți cumpăra toate produsele de bază și articole de toaletă din Galleria. OSHO Multimedia Gallery comercializează o paletă largă de produse media OSHO. Există în campus și o bancă, o agenție de voiaj și un Cyber Cafe. Pentru cei cărora le place să meargă la cumpărături. Pune oferă toate opțiunile, de la produse indiene tradiționale și etnice până la numeroase magazine aparținând unor lanțuri internaționale.

Cazare: Poți să stai în camerele elegante ale Osho Guesthouse sau, pentru sejururi mai lungi în campus, poți opta pentru unul dintre pachetele-program OSHO Living-In. În plus, există o ofertă largă de hoteluri și apartamente private în apropiere.

www.osho.com/meditationresort

www.osho.com/guesthouse

www.osho.com/livingin

În seria de autor OSHO

au mai apărut:

Trăiește în felul tău.

Ce înseamnă cu adevărat să fii rebel?

Moral, imoral, amoral.

Ce este bine și ce este rău?

Credință, îndoială și fanatism.

Este esențial să credem în ceva?

Faimă, bogăție și ambiție.

Care e adevărata semnificație a succesului?

Destin, libertate și suflet.

Care este semnificația vieții?

Putere, politică și schimbare. Ce pot face pentru ca lumea să devină un loc mai bun?

Călătoria devenirii umane.

Putem găsi fericirea în existența mundană?

Inocență, cunoaștere și uimire.

Ce s-a întâmplat cu sentimentul de uimire pe care îl aveam când eram copil?

Conștientizarea.

Cheia pentru a trăi în armonie

Curajul. Bucuria de a trăi periculos

Intuiția. Cunoașterea dincolo de logică

Libertatea. Curajul de a fi tu însuși

Intimitatea. Încrederea în sine și în celălalt

Inteligența.

Reacționează creativ la prezent

Creativitatea. Descătușarea forțelor interioare

Bucuria. Fericirea care vine din interior

Osho pentru fiecare zi.

365 de meditații pentru aici și acum

Frica. Să înțelegem și să acceptăm
nesiguranța vieții
Viață, iubire, râs. Sărbătorirea existenței
Trăiește periculos. Iluminare obișnută
pentru vremuri neobișnuite
Arta atenției depline în lumea modernă.
Cum să facem din meditație o parte a vieții de zi cu zi
Meditații pentru oamenii ocupați. Strategii
antistres pentru cei care nu au timp să mediteze
Scrisori de dragoste către viață. 150 de scrisori
ale lui Osho care îți vor transforma viața
Compasiunea,
înflorirea ultimă a iubirii
In curs de apariție:
Maturitatea.
Responsabilitatea de a fi tu însuși
Trupul muritor și flacăra conștiinței.
60 de parabole și povestiri
Cuvinte ale unui om fără cuvinte
Încrederea.
O direcție, nu o destinație